

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ölüm Orucu Direnişi 275. Gününde!

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/18 • 21 Temmuz 2001 • 150.000 TL

**Küresel emperyalist
sömürü ve soyguna karşı
direniş büyüyor!**

**Cenova'daki "savaş
durumu"nun politik
anlamı ve önemi**

(sayfa 3)

**Zafere olan sarsılmaz
inançla dayanışmayı
güçlendirelim!**

(sayfa 5)

**Düzen bekçileri
hazırlanıyor**

(orta sayfa)

**Devrimci-demokrat
kamuoyuna zorunlu
açıklama**

(sayfa 17)

İÇİNDEKİLER

Cenova'daki "savaş durumu"nun politik anlamı ve önemi	3
Cumhuriyet mandacıları siyasetin iplerini de tümünden teslim etmiş durumlar	4
Zafere olan sarsılmaz inançla dayanışmayı güçlendirelim!	5
Sevgi Erdoğan ölümsüzdür!	6
Bir yaşam boyu devrimciliğin anıtı.	7
Günü kurtarmak değil geleceği kurtarmak için!	8-9
Saldırgan askeri ittifak yeni projelerle boyutlanıyor	10
Aymasın direnişi dişe diş mücadele kararlılığı ile sürüyor.	11-12
Sınıfımız ve geleceğimiz için kazanmaktan başka yol yoktur.	13
Düzen bekçileri hazırlanıyor (Orta sayfa)	14-16
Devrimci-demokrat kamuoyuna zorunlu açıklama	17
Bültenlerden	18-19
Emperyalist şefler kaygı içinde	20
İMF programları Papua Yeni Gine'yi iflasın eşiğine getirdi.	21
Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür!	22-23
"Ya zafer, ya ölüm!"	24
Ölüm Orucu direnişçisinden mektup	25
Açıklamalar	26
Mücadele postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/18 ● 21 Temmuz 2001

Fiyatı: 5 150.000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Ölüm Orucu Direnişi, devletin tüm zayıflatma çabalarına rağmen kararlı bir biçimde sürdürülüyor. 19 Aralık'ta, vahşi bir katliam eşliğinde hücrelere götürülen devrimci tutsaklar, bu saldırıyı direniş saflarını büyüterek yanıtlamışlardı. Bu nedenle devletin hücreleri amaçlanan tecriti sağlayamadı. Ancak, gerek muhalefetin dışarıdaki ayağına yönelik sindirme operasyonları, gerekse de medyanın karşı propagandasıyla, direniş, bir süreliğine de olsa toplumdan tecrit edilebildi. Devrimci tutsaklar, aylar süren bir suskunluk kuşatması altında direnişi sürdürdüler.

Bugün nihayet bu kuşatma yarılmaya başlamış, Ölüm Orucu Direnişi yeniden toplumun gündemine sokulabilmiştir. Ancak bunu sağlayan, ne yazık ki, devrimci hareketin dışarıdaki aktivitesinden ziyade, direnişçilerin ödediği can bedelleri olmuştur. Devletin kuşatması, medyanın manüplasyonu hücrelerden çıkan tabutlarımızla kırılabilmiş, yine bunun gücüyle devlet, Adli Tıp üzerinden, 19 Aralık katliamını katliam olarak kabullenmek durumunda kalmıştır.

Yaşanan bu gerçekler, eğrisiyle doğrusuyla, devrimci hareketin bundan sonraki görev ve sorumluluğunu da belirlemektedir. Sürecin yarattığı ve yukarıda bir kısmına değindiğimiz zayıflık alanlarına hızla müdahale edilerek, öncelikle devrimci saflardaki inanç kırılması ortadan kaldırılmalıdır. Ödenen bedeller ne kadar büyük, devletin saldırıları ne derece vahşi olursa olsun, direniş yenilgiye doğru değil, zafere doğru ilerlemesini sürdürüyor. Sürdürmek zorundadır. Bu ülkenin devrimci damarı tümüyle kesilip atılmadığı, kurutulmadığı sürece de, direnişin zaferi/düzenin yenilgisi kaçınılmazdır. Hücreler sadece şu anda içerde olan devrimciler için inşa edilmediğine, bugün dışarıda olan tüm direniş güçlerini tehdit etmeyi sürdürdüğüne göre, hücre karşıtı mücadele de, içerde ve dışarda, hücreler parçalanıncaya kadar sürecektir. Dolayısıyla, dışarıdaki her devrimci, kendini hücrede farzederek katılmalıdır direnişe. Ve bu gerçekliği, hücrelerin bu rolünü, sistemin saldırılarına karşı direnişin tüm

toplumsal dayanaklarına, tüm işçi ve emekçilere kavratmak, hücre duvarlarına dışarıdan vurulacak darbeleri güçlendirmek için faaliyeti yoğunlaştırmak zorunludur.

Sistemin, yaşadığı krizin de etkisiyle büyüyen çatlaklarının, devrimci mücadele için sağladığı ek avantajlar da hesaba katılmalı, gerektiği şekilde değerlendirilebilmelidir. Her düzeyde ve her türlü devrimci kitle eylemliliğini örgütlemek, geliştirmek ve büyütme, hücrelerde süren direnişe güç katacak, hak mücadelesi içinde duyarlılığı artan kitlelere, zindanlardaki direnişin önemini anlatabilmek de bir o kadar kolaylaşacaktır.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Cenova'daki “savaş durumu”nun politik anlamı ve önemi

Cenova'da “savaş durumu”

Son günlerde tüm dünyada dikkatler İtalya'nın Cenova kentinde toplanacak olan G-8 Zirvesine odaklanmış durumda. Basın-yayın organları sürekli olarak zirveye ilişkin hazırlıklar konusunda haberler yayınlıyorlar. Fakat bu haberler zirvesinin kendisinden, kendi gündeminden çok, zirveye karşı hazırlanan büyük protesto gösterileri ve İtalyan polisinin buna yönelik önlemlerinden oluşuyor. Geçmişte sessiz sedasız toplanan ve daha çok uzmanlarca izlenen bu tür zirveleri artık günler haftalar öncesinden yüz milyonlarca insanın ilgi odağı haline getiren de bu zaten.

1999 yılı Kasım'ında ABD'nin Seattle kentinde Dünya Ticaret Örgütü toplantısına karşı patlak veren büyük protesto gösterilerinden beri bu türden zirveler dünyanın emperyalist efendileri için büyük sıkıntıların kaynağı haline gelmiştir. Seattle ile başlayan bu ilk büyük protesto Prag, Nice, Melbourne, Quebec ve en son olarak da Goteborg üzerinden dalga dalga yayıldı. Bu zincirin yeni halkası bugüne kadarki gösterilerin en kitleseline sahne olacak olan Cenova'dır.

Emperyalist şefler halen önden planladıkları kararları bu zirvelerde aynen almayı sürdürmekle birlikte (Seattle'da bu fiilen engellenmişti), bu işi artık eskisi gibi huzurlu ortamlarda yapamamaktadırlar. Büyük ve öfkeli protestoların basıncı altında ve yarattığı sorunlar karşısında, geline yerde bu tür zirvelerin nerede ve nasıl toplanacağı da ciddi bir sorun haline gelmiştir. Zirvelerin emperyalist düzenleyicileri toplantılarını açık denizlerdeki gemilerde, ulaşılması güç adalarda ve hatta belli bir mekanda bir araya gelmeden internet üzerinden, yani sanal dünyada yapmayı bile düşünüp tartışabilmektedirler.

Gösterileri kriminalize etme çabaları

Gerçi Cenova'daki yeni zirveye yönelik olağanüstü polisiye önlemler bu tür alternatifleri çok da aratmıyor. Toplantının yapılacağı bölge günler öncesinden adeta bir savaş bölgesi haline getirildi. İlan edilen geniş “kırmızı bölge”de tüm sokaklar demir kafeslerle örüldü. Toplantının yapılacağı saray çelik duvarlarla çevrildi. Kırmızı bölgede yaşayan insanlar günler öncesinden bir tür hapsedildi. İtalyan polisi işi, yeraltından sızmaları engellemek için kanalizasyon kapaklarını kaynaklamaya kadar vardırı. Önlemler kapsamında onbinlerce polis, asker ve özel kuvvetin yanı sıra savaş gemileri ve helikopterler de seferber edilmiş durumda. İtalya sınır girişlerinde adeta bir terör havası

estiriliyor. Öteki Avrupa ülkelerinin polisi ile yakın işbirliği halinde çeşitli ülkelerden gelen protestocuların ülkeye girişi keyfi gerekçelerle engellenmeye çalışılıyor, önden kiralanan trenlerin seyahati engelleniyor. “Kırmızı bölge”de ilk planda 200 ceset torbasını hazır halde bulundurmak yoluna gidilmesi, yaratılmak isetenen terör ve korku atmosferinin çarpıcı bir göstergesi durumunda.

Bütün bu olağanüstü polisiye önlemler kuşkusuz protesto gösterilerinin çapıyla ve protestocu kitlenin öfkeli kararlılığıyla yakından bağlantılıdır. Fakat sorun hiç de bundan ibaret değildir. Emperyalistler giderek büyüyen bu tür büyük protestoların ağırlığından kurtulmak için onları bilinçli provokasyonlarla kriminalize etmeye çalışmaktadırlar. Bu tutumun son örneği Goteborg'da görüldü. İlimliliğiyle tanınan İsveç'te polis göstericilere karşı silah kullandı, ağır bir biçimde yaralananlar oldu. Çok sayıda gösterici tutuklandı ve bunların bir kısmının tutukluluğu halen de sürüyor. İsveç başbakanı göstericileri politik değil fakat “kriminal” suçlular ilan ederek, azgın polis terörünü savundu ve meşrulaştırmaya çalıştı. Başında İtalyan Gladio'su ile bağlantılı P-2 Mason Locası'na mensup Berlusconi'nin bulunduğu ve içinde İtalyan faşist partilerinin de yer aldığı bugünkü İtalyan hükümetinin, 20-22 Temmuz günleri gerçekleşecek ve bugüne kadar gerçekleşenlerin en kitlesel örneğini oluşturacak olan gösterilere karşı tutumu ve muhtemel provokasyonları, bu alandaki yeni adımlar konusunda da bir fikir verecektir.

Emperyalist medyanın bu tür gösterileri yansıtış tarzı da bu çabaların bir parçasıdır. Seattle'dan beri bu eylemler her defasında onbinlerce işçi ve emekçinin katıldığı büyük protesto gösterileri halinde gerçekleştiği halde, emperyalist medya bu gerçeği özel bir tutumla gizlemektedir. Bilinçli bir tutumla daha çok öfkeli gençlik gruplarının polisle çatışmalarını önplana çıkarmaktadır. (Bu tutumun ne anlama geldiğini ve neye hizmet ettiğini biz Türkiye'deki örneklerinden de yakinen biliyoruz.)

Şimdi de Cenova'da aynı durum yaşanmaktadır. İşçi sendikaları Cuma günü için genel grev kararı almış bulunuyorlar. Grevdeki metal işçileri gösterilere güçlü bir biçimde katılma ve “kırmızı bölge”ye girme kararlılılığındalar. Göstericilere karşı kullanılmak istenen itfaiye işçileri göstericilerin safında yer alma, mesleki bilgilerini ve yeteneklerini onlar için kullanma kararlarını açıklamış durumdalar. Yüzbin kişiyi aşması beklenen Cumartesi günü büyük gösteriye katılımın büyük bir bölümünü

kuşku yok ki İtalyan işçileri ve emekçileri oluşturacak. Fakat medya bütün bunları bilmezlikten-görmezlikten gelerek, olayı salt militan grupların polisle çatışma hazırlıklarına ve polisin buna ilişkin karşı hazırlıklarına odaklamakta, adeta buna indirgemektedir. Bu tutumuyla da polisin yapmak istediğini kendi cephesinden tamamlamaktadır.

Dünyanın geleceği ve milyarlarca insanın kaderi

Peryodik olarak toplanan G-8 Zirvelerinde, dünyanın en büyük 8 emperyalist devletin şefleri bir araya gelerek, dünyanın geleceğini ve milyarlarca insanın kaderini derinden etkileyen kararlar alıyorlar. Dünya Ticaret Örgütü, IMF ve Dünya Bankası zirvelerinde de aynı şey olmaktadır. Emperyalist küreselleşmenin dünya ölçüsünde yarattığı sosyal yıkımın, küreselleşen yoksulluğun, ülkeler ve sınıflar arasında sürekli büyüyen muazzam gelir dağılımı uçurumunun, yüz milyonlarca insanı kapsayan açlığın ve işsizliğin, tüm sosyal felaketlerin dolaysız sorumluluğunu taşımaktadır bu zirveler. İnsanlığın büyük bölümünü ilgilendiren ve tüketen bu sorunları daha da ağırlaştıran kararlar, tam da bu tür zirvelerde alınmaktadır. Emperyalistler, IMF ve Dünya Bankası gibi kuruluşlar aracılığıyla tek tek ülkelerin ekonomisine ve giderek yönetimine doğrudan müdahalelerle yetinmemekte, bu müdahalelerin genel çerçevesinin de çizildiği küresel politikaların saptanması için sık sık böyle zirveler toplamaktadırlar.

Seattle'dan beri büyüyen, dalga dalga dünyanın hemen her bölgesine yayılan ve giderek daha belirgin bir biçimde anti-kapitalist, anti-emperyalist bir nitelik kazanan küreselleşme karşıtı gösteriler, işte tam da bu gerçekliğin bilince çıkarılmasının, bundan da öte aktif mücadelelere konu edilmesinin bir ürünüdür. Bu büyük protesto dalgasının işçi sınıfı ve emekçi katılımında ifadesini bulan sosyal-sınıfsal karakteri son derece belirgindir. Daha Seattle'dan beri bu böyledir ve onbinlerce kişinin katıldığı Seattle gösterileri, belirgin bir ağırlıkla işçi gösterileri olarak gerçekleşmiştir.

Özetle, emperyalist küreselleşme karşıtı kitle hareketi, işçi sınıfı ve emekçilerin en duyarlı kesimlerinin dünyanın ve insanlığın geleceğine ilişkin olarak artık eyleme dökülen ilgi ve duyarlılığının bir ifadesi ve göstergesidir. Bu denli güçlü, soluklu olmasının, tüm kriminalize etme çabalarına rağmen meşruiyetini günden güne pekiştirmesinin gerisinde de bu var. Bu gösterilere elbette gençliğin, aydınların ve küçük burjuvazinin politize olmuş kesimleri de yaygın bir biçimde

katılmakta, organizasyonunda etkin bir rol oynamaktadırlar. Bu da son derece olağandır; sosyal karakteri belirgin tüm emekçi kitle hareketlerinde tarih boyunca bu hep böyle olmuştur.

Büyük protesto gösterilerinin politik anlamı ve önemi

Kapitalizmin uluslararasılaşmasının muazzam boyutları dünyamızı alabildiğine küçültmüş, sorunların olduğu kadar çözümlerin de uluslararası karakterini daha belirgin bir hale getirmiştir. Parti Programı bu temel önemde olguyu şöyle saptamaktadır: *“Üretici güçlerin bugünkü uluslararasılaşma düzeyi, proleter sınıf mücadelesi ve proletarya devrimi için son derece güçlü bir enternasyonal temel yaratmıştır. Engeller ve sorunlar kadar, onların aşılması ve çözümünü de uluslararasılaşmıştır. Uluslararası devrimci sınıf mücadelesinin gerektirdiği her düzeyde örgütlenmeler, bugün her zamankinden daha fazla gerekli ve nesnel açıdan olanaklıdır.”* (Teorik bölüm, 26. madde)

Fakat uluslararasılaşmadaki bu gelişme, bunun ortaya çıkardığı ilişkiler ve olgular ile sınıf mücadelesi için yarattığı olanaklar, hiçbir biçimde sınıf mücadelesi ve devrimin ulusal/ülkesel tabanını ortadan kaldırmamaktadır. Emperyalist küreselleşmeye karşı geniş çaplı ve militan karakterli protesto hareketlerinin yarattığı ve yaratabileceği yanılgılara karşı bu temel önemde noktanın burada bir kez daha vurgulanması gereklidir.

Bu unutulmamak kaydıyla, emperyalist zirvelere karşı gerçekleşen büyük protesto gösterilerinin politik anlamı, önemi ve dünya ölçüsündeki sınıf mücadelelerine katkısı üzerinde ciddiyetle durulmalıdır. Bu protesto dalgası '89 yıkılışını izleyen dönemde oluşan gerici atmosfere büyük bir darbe olmuş, emperyalist küreselleşmenin ve onunla bağlantılı olarak kapitalizmin dünya ölçüsünde yaygın bir biçimde sorgulanmasını kolaylaştırmış ve hızlandırmıştır. Her zirve dünya ölçüsünde emperyalizme ve kapitalizme karşı güçlü ve yaygın bir teşhir ve ajitasyon vesilesi ve olanağı haline gelmiştir. Bu eylemlerin ve onların uluslararası çapta yarattığı sarsıntının basıncı altında gerici emperyalist cephe büyük bir politik ve moral darbe almış, artık savunmaya geçmek zorunda kalmıştır.

Cenova'da gerçekleşen G-8 Zirvesi'nin ve ona karşı hazırlanan büyük protesto gösterilerinin asıl politik anlamı ve önemi de buradadır.

SY Kızıl Bayrak

Cumhuriyet mandacıları siyasetin iplerini de tümünden teslim etmiş durumdalar

Ekonomik krizin siyasal krizi de beraberinde büyüteceği, siyasal krizin ise bir hükümet krizinden ibaret olmadığı bilinmektedir. Düzenin efendileri, uşakları, sözcüleri, kalemşörleri ise bugüne dek bu gerçeklere hep yan çizme yoluna gittiler. ABD dayatması bir Dünya Bankası memurunun el atmasıyla ekonomik krizin aşılabacağı, ülkenin düze çıkacağı yalanıyla halkı 6 ay boyunca oyalamayı başardılar.

Ancak gelinen noktada, Derviş'in de, DB-İMF'nin de ekonomiyle sınırlı bir misyon üstlenmedikleri iyice açığa çıkmış bulunuyor. Telekom meselesinde de böyle oldu, Enis Öksüz istifasında da... Artık dayatmalar, “şu şu ekonomik kararların alınması” sınırlarını çoktan aştı. İş, Telekom'un yönetimi, hükümetin bileşenleri, hangi bakanlığa kimin getirileceği, bakan sayısının kaç olması gerektiği gibi “iç” sorunlara müdahaleye gelip dayandı. Şimdi burjuva medyanın mandacı kalemşörleri, devrimcilerin yıllardır yineleyip durdukları gerçeği yeni keşfetmiş gibi, “kimbilir daha neler isteyecekler” demeye başladılar. Meclis şarlatanı Kemer Genç yakın süreçte bunun yanıtını vermişti aslında. Daha dün Genç'in, “Yarın donunuzu isteyecekler, onu da verecek misiniz?” sorusuna celallenenler, bugün verme konusunda “iştahlı” olup olmama tartışması yapmaktadırlar. Üstelik bu “istekli görünme” tavsiyesi sadece içerdeki uşakların marifeti de değil. 19 Temmuz tarihli *Cumhuriyet*'in aktardığına göre, İngiliz ekonomi gazetesi *Financial Times*, Türkiye'nin IMF'nin şartlarına uyma konusundaki “isteksizliği”nden, AGSK ve Kıbrıs konusundaki tutumundan vb. bahisle, Batılı kulüplerdeki etkinliğinin zayıflayacağı uyarısı yapıyor.

Özetle, artık içerde de dışarda da, IMF programlarının salt ekonomik bağımlılık yaratmakla sınırlı kalmayacağı, siyasetin iplerinin de teslim edilmesi gerektiği daha doğrudan ifade edilmeye başlanmış durumda.

G-8'lerin Cenova toplantısında da Türkiye ve Arjantin'in masaya yatırılacağı ilan edilmiş bulunuyor. Bunun ise bir ameliyat masası değil, kurtlar sofrası olduğu ortada. Şölen bittiğinde masada Türkiye namına bir şey kalıp kalmadığını hep birlikte göreceğiz kuşkusuz. Aynı zamanda koalisyon ortaklarının “iştahlı” görünme konusundaki çabalarını izleyeceğiz. Gerçi başta başbakan olmak üzere, bu hükümetin ülkeyi peşkeş çekme programını uygulamada ne kadar istekli, ne kadar hevesli, ne kadar kararlı davrandığını bizler çok iyi biliyoruz. Bu heves ve bu kararlılık bizlere kanımız-canımız pahasına kanıtlandı. Ama emperyalist efendilerin bu kadarıyla yetinmek niyetinde değiller. Öyle saklı-gizli yok, tam ve açıktan teslimiyeti kendi ağzınızla ilan edeceksiniz, diyorlar. Cumhuriyet basınının bir zamanlar onca aşağıladığı Osmanlı mandacıları bile, bir kurdun saldırısına karşı bir başkasının “himayesi”ni kabul etmekten söz ediyorlardı. Cumhuriyetin mandacıları ise ülkeyi kurtlar sofrasına boylu boyunca yatırmış durumdalar.

Cumhuriyet Türkiye'si'nin 70 küsur yılda aldığı bu mesafe, aslında Türkiye burjuvazisinin 70 küsur yılda geçirdiği evrimi ortaya koymaktadır. Aynı zamanda sermayenin uluslararası evrimini de. “Globalizm”, “yeni dünya düzeni” vb. adlarla propaganda edilen işte budur. Dünyanın en zenginleri tek kutuplu bir dünyanın tepesine konumlanacaklar. Ekonomiye de siyaseti de onlar yönetecekler. Böylece bütün dünya halklarının, bütün dünya işçilerinin ve emekçilerinin kanını doğrudan emme imkanına kavuşacaklar.

Emperyalizmin Türkiye'deki ortaklarının ve uşaklarının bugünkü icraatları tümüyle bu amaca hizmet etmeye endekslidir. Emperyalizmin bu mandacı işbirlikçilerinin ve uşaklarının iktidarını yerle bir etmek için mücadeleyi yükseltmedikçe bu onursuzluğa dur demek mümkün olamayacaktır.

Kokuşmuş düzenin medyası düşkünlükte sınır tanımıyor

Medyanın ülkenin bu günlerdeki haraç-mezat satışını nasıl hararetle desteklediği genelde biliniyor. Ancak zaman zaman kullanılan tabirler, düşkünlükte ve onursuzlukta sınır tanımadıklarını gösteriyor.

CNN Türk'ün bir ekonomik yorum programında; Enis Öksüz'ün istifası, doların 1 milyon 600 bine vuran tırmanışı ve bir dediği iki edilmediği halde IMF'nin daha ne istediği üzerine konuşuluyor. Getirilen yorum ve öneri, kadın tellallarının çamurluğuna rahmet okutacak iğrençlikte. IMF'nin isteklerini yerine getirmek yetmezmiş, bunu iştahla yaptığınızı da göstermeliymişsiniz. Mesela hükümet meclisi olağanüstü toplamalı ve Eylül-Ekim aylarında ele alınması planlanan satışlar için hemen çalışmaya başlamalıymış...

Eski Türk filmlerinin, “bedenimi satın alabilirsin ama ruhumu asla” komedisini bile soyluluk derecesine yükselten bu düşkünlük karşısında insanın tüyleri ürpermeden edemiyor. Biz nasıl bir sınıfın, nasıl bir düzenin elinde kaldık? Rezaletin bu düzeyine nasıl tahammül edebiliyoruz ve daha nereye

kadar katlanacağız?

Burjuva medya/burjuva aydınının bu rezaleti, aslında burjuva sınıfa tutulmuş bir aynadır aynı zamanda. Bu baylar, bu sınıfın ve bu düzenin sözcülüğünü yapıyorlar. Söyledikleri TÜSİAD patronlarının söylediklerinden özde bir farklılık içermiyor. Sadece, patronlar patron diliyle, uşaklar uşak diliyle konuşuyorlar. Ve soysuz uşakların ağzından dökülen soysuz kelimeler, çenelerine yapışıp kalan iğrenç salyalara dönüşüyor. Ama bu sayede, tüm iğrenme duyguları, tüm öfke bu uşaklara yöneldiği için, hizmet ettikleri sınıf ve düzen hedef dışı kalmış oluyor. Uşakların sergilediği pislik düzenin lağımına örtü işlevi görüyor. Ama bu kadar da değil. Uşaklar sahne önünde bu şarlatanlığı sergilerken, arkada batan geminin malları üzerinde yağma tüm hızıyla sürüyor. Yağmanın aslan payını ise, her zamanki gibi en güçlüler, yani emperyalistler devletler ve tekeller götürüyorlar. Şarlatanların rolü, emperyalist soygunu da perdelemeye hizmet ediyor. Bu hizmetleri karşılığında, küçücük de olsa önlerine

bir kemik parçası atılıp atılmayacağıyla da ilgilenmiyor uşak takımı. Ruhlarını öylesine satmışlar ki, kendilerindeki “kendini iştahla pazarlama” düşkünlüğünü hükümette de görmek istediklerini arsız bir pervasızlıkla dillendirebiliyorlar.

Uşak takımının bu düşkünlüğü iğrenme ve öfkenin azamisini hakediyor kuşkusuz. Ve yine kuşku yok ki, tüm aşağılık uşakların hakettiği muameleyi de göreceklidir. Ama, öfke ve tepkinin –ve hesap sormanın- asıl olarak uşaklara değil efendilerine, bu soygun düzeninin sahipleriyle dışardaki ortaklarına yöneltilmesi gerekiyor. Ülkenin gerçek sahipleri, ülkenin ve bugün yağmaya açılmış olan tüm değerlerinin yaratıcısı olan işçi ve emekçilerin gerçek muhatabı egemen sınıf olarak burjuvazidir. Ancak burjuva sınıfı ve düzenini karşısına alan bir mücadele sayesinde ki, düzenin yalakaları ve yardımcıları da saf dışı edilebileceklerdir. Emperyalist yağmaya son vermenin tek geçerli yolu, ülkeyi yağmaya açan bugünkü sahiplerinin elinden kurtarmaktır.

ÖÖ Direnişi'ne karşı kanıksama ve ataleti yaymak devletin taktiği, bunu kırmak bizim görevimizdir...

Zafere olan sarsılmaz inançla dayanışmayı güçlendirelim!

Devletin Ölüm Orucu Direnişi'ne karşı yeni bir zayıflatma taktiği olarak tahliyeleri denediği bir süreçte, 19 Aralık katliamına ilişkin Adli Tıp raporları yayınlandı. Rapor katliamın bir kez daha tescillenmesi anlamına geliyordu. Raporla birlikte, bu katliama açıkça destek vermiş olan kimi medya kuruluşları bile katliamdan söz etmek zorunda kaldılar. Aslında sadece raporun haberini yapmaları bile yeterliydi, zira katliam bütün vahşetiyle orta yerde duruyordu.

Katliam, devrimci tutsakların direnişini kırmak amacıyla düzenlenmişti. Ancak katliamla bu başarılamadığı gibi direnişin daha da büyümesi-yaygınlaşması sonucunu yarattı. Sonraki tüm kırma çabaları da, yeni ekiplerin Ölüm Orucu'na başlamasıyla boşa çıkarıldı.

Kısacası, devrimci tutsaklar kendi cephelerinden üstlerine düşeni fazlasıyla yerine getirdiler. Ancak mücadelenin dışarıdaki ayağı için aynı şeyi söyleyebilmek mümkün değil. En azından bir süreklilik, bir istikrar sağlamadığı çok açık. Elbette bunda dışarıdaki örgütsüzlük kadar, hatta daha fazla, devletin yıldırma amaçlı saldırılarının da payı var. Hatırlanacağı gibi, 19 Aralık katliamı, direnişin dışarıdaki ayağının hızla yükselip-yaygınlaştığı bir süreçte gerçekleştirilmiş, böylece ikili bir amaca hizmet etmesi hedeflenmişti. Nitekim, uygulanan vahşet devrimci tutsakları teslim almaya yetmediyse de, mücadelenin dışarıdaki ayağını kırmayı başardı. Parça parça gerileyen muhalefet giderek dibe vurma noktasına vardı. Bunu sağlayan tek başına katliam olmadı kuşkusuz. Destek eylemlerine katılanlar, konuya ilişkin açıklama yapanlar, hatta direnişçileri ziyaret ettiği için kimi doktorlar kovuşturulmaya başlandı.

Kişiler hakkında davalar açıldı. Kurumlara kapatma, yönetim kurullarına görevden alma tehditleri yağdırıldı, vb.

Bütün bu saldırılara sistemli bir yalan kampanyası eşlik ediyordu. Zorla tedavi işkencesi boyunca, tutsakların tedaviyi kabul ettikleri, çoğunun direnişi bıraktığı, yakında bu sorunun tümüyle kapanacağı propagandası yürütüldü. Bu yalan salvosunun önü yeni ekiplerin direnişe başlamasıyla kesilebilse de, dışarıda direnişin kazanacağına olan umut ve güven epeyce zedelenmişti.

Bu, bir dönem için, direnişin dışarıdaki desteğinin asgariye düşmesine yol açtı. Ancak süreç içinde devletin taktikleri boşa çıkarıldıkça ve direnişin bütün kararlılığıyla sürdüğü netlik kazandıkça, kitlelerin ruh hali değişmeye başladı. Faşist devletin hücrelerinden ardardına çıkarılan tabutlar devrimci direnişin gücünü simgeliyordu. Özellikle bu aynı süreçte Türk burjuvazisinin ve devletin emperyalizmle ilişkilerde yaşadığı onursuzlukla kıyaslandığında, “eğilmektense kırılmayı yeğleriz” tutumuyla devrimciler, kitlelerin gözünde daha da yüceliyorlardı. Direnişin gücü bir kez daha belirleyiciliğini gösteriyordu.

Nitekim, geçtiğimiz hafta sonu Sultanahmet'te yapılan eylem ve Sevgi Erdoğan'ın cenaze töreni, dışarıdaki kırılmanın aşılıp başlandığının açık göstergelerini ortaya koymuş bulunuyor. İstanbul Emniyeti Abide-i Hürriyet'te yapılmak istenen mitingin başvurusunu geri çevirmekle tepkileri dağıtmayı başaramadığı gibi, tersine öfkenin yükselmesine hizmet etmiş oldu. Sultanahmet eylemindeki coşku, öfke ve kararlılık, dışarıda aylar süren durgunluğun aşılmakta olduğunu/aşılabileceğini dosta-düşmana gösterdi.

Eylem, katılım açısından da umut vaadeden bir düzeydeydi. Üstelik son anda yasaklanan miting yüzünden duyurunun yeterince yapılamadığı, epeyce insanın Abide-i Hürriyet'e, oradan Taksim'e eylem için dolaştığı hesaba katıldığında, 1500 civarında bir kitle azımsanacak bir sayı değildir.

Sevgi Erdoğan'ın cenaze töreninde ise, eylemi de aşan bir katılım sözkonusu olmuştur.

Bu son gelişmelerin hücrelerde süren direnişin seyrini etkileyeceği ortadadır. Ancak, tıpkı katliam öncesinde olduğu gibi, henüz örgütsüz bir tepkidir sözkonusu olan. Bunların derlenip-toparlanması, tek bir kanala akıtılması durumunda gücü ve etkisi artacak, aksi halde yeni saldırılarla yeniden dağılma riskiyle karşı karşıya kalması kaçınılmaz olacaktır. Devrimciler, yaşanan 8 aylık direniş sürecinin derslerinden de yararlanarak, yeniden yükselmeye başlayan bu muhalefete karşı görev ve sorumluluklarına büyük bir ciddiyetle sarılmalıdırlar.

Bugün, gelişen zemin üzerinden, hücre karşıtı platformlar yeniden gündeme getirilebilir. Ancak, platformların eski bileşenlerini toparlamaya çalışmaktan ziyade, yeni sürecin öne çıkardığı en zinde güçleri biraraya getirmeye çalışılmalı, yeni süreç yeni güçlerle göğüslenmelidir. Böyle bir toparlanmayla, dışarıda tutuşturulacak direniş kıvılcımları, sistemin farklı alanlardan sürdürdüğü yıkım saldırılarına karşı kitlelerin biriken öfkesini ateşlemede de etken olabilecektir.

Emekçi kitle mücadelesinin bir evresine damgasını vuran, “Direne direne kazanacağız!” şiarını yeniden etkin kılacak olan, yeni direniş mevzilerinin açılması, sürmekte olan direnişlerin zaferle sonuçlandırılmasıdır.

“Yaşama hakkına saygı” mitingini yasaklayanlara anlamlı ve militan yanıt:

Coşkulu ve kararlı bir kitle Sultanahmet'i miting alanına çevirdi!

duyurusu için yeterli çalışma yapılamamasına neden oldu. Bu eksikliğe rağmen eyleme 1500'ün üzerinde coşkulu bir kitle katıldı.

Eylem saatinden önce gelen bir grubu gözaltına alan polis, Adliye önüne de çevik otobüsleri ve polisleriyle barikat kurdu. Eylem saatine doğru sayısı artan kararlı ve öfkeli kitle karşısında geri adım atmak zorunda kalan polis, otobüslerini Adliye binasının önüne doğru çekmeye başladı. Kararlı duruşuyla polis engelini aşan kitle Adliye'ye doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Binanın önü polis ve otobüslerle dolu olduğu için kitle caddeye doğru taşı.

Direnişin içerde ve dışarda şehitlerle devam ediyor olması ve son olarak da Sevgi Erdoğan'ın şehit düşmesi, kitledeki öfkeyi ve coşkuyu artıran bir etken oldu. Bu ruh hali içinde başlayan eylem yaklaşık bir saat sürdü. Ve eylem fiili olarak bir

Çalışması günler öncesinden başlayan “Yaşama hakkına saygı” mitinginin yasaklanmasından sonra, mitingin düzenleyicileri Sultanahmet Adliye'sinde suç duyurusu eylemi gerçekleştirdiler. Mitingin son anda yasaklanması, Sultanahmet eylemi

mitinge dönüşmüş oldu.

Şehitlerin fotoğraflarının taşındığı eylemde kitlenin attığı “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!” sloganları, reformist parti ve anlayışlar tarafından peşi sıra atılan “Tecridi kaldırın ölümle durdurun!”, “Yeni ölümler istemiyoruz!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!” sloganlarıyla denetim altına alınmak istendi. Yeni ölümlere tahammülü kalmayan kitle, bu denetime rağmen ısrarla devletin katliamcı yüzünü teşhir eden ve hesap soran sloganlarla devrimci tutsakları sahiplenilen sloganları atmaya devam etti.

Eylemin denetimlerinden çıkması nedeniyle devletin baskı ve terörüne maruz kalmak istemeyen reformist gruplar eylem biter bitmez, “yürüyüş yapmıyoruz, hemen dağılıyoruz” anonslarıyla kitleyi dağıtma derdine düştü.

Kitle, suç duyurusunda bulunmak üzere Adliye binasına giren heyeti canlı, coşkulu, öfkeli ve hiç susmayan sloganlarıyla bekledi. Ne eylemi düzenleyenler ne de devletin kolluk güçleri bu kadar katılım bekliyordu. Bu kadar kalabalık ve öfkeli kitleye saldırmayı göze alamayan polis, eylem bitiminde bir gruba saldırarak gözaltına aldı.

Uzun zamandır gerçekleştirilen cılız eylemlerden sonra kitleselliği, kararlılığı ve coşkusuyla kitlelerin suskunluğunu parçalayan Sultanahmet eylemi, artık insanların ne devlet terörüne ne de reformizmin dizginleyici çabalarına tahammülü kalmadığını göstermiştir.

Gerçek devrimcilere düşen güncel yakıcı görev, bu tahammülsüzlüğü en iyi biçimde örgütlemek ve devrimci tutsakların canlarını ortaya koyarak yükselttikleri direnişi etkin biçimde sahiplenmektir.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Sevgi Erdoğan ölümsüzdür!

*“Onlar dövüşerek öldüler,
güneşe gömüldüler
vaktimiz yok onların matemini tutmaya
akın var güneşe akın
güneşi zaptedeceğiz
güneşin zaptı yakın”*

Şanlı zindan direnişinin 8. ayı bitmek üzere. Devrim ve sosyalizm mücadelesinde, ülkemiz topraklarında bugüne kadar binlerce şehit verdik ve vermeye de devam ediyoruz.

Evet, bugün belki bir “avuç”uz, fakat bu bir avuç devrimciyle “koskoca” devlet başa çıkamıyor. Koyduğu yasalarla, yargısız infazlarla, gözaltında işkence ve kayıplarla, ömür boyu hapislerle başa çıkamadı. Son olarak da F tipi cezaevi yaparak devrimci iradeyi, kimliği yoketmek, ezmek istiyor. Fakat devlet yine duvara çarptı. Zindanlarda süren direnişi, başkaldırıyı, inancı teslim alamadı, alamayacak da...

Bize “bir avuç” diyor burjuvazi. Bu bir avuç yüreğin, ateş parçasının ardında yığınlar, milyonlar var. İşte tam da bu yüzden en karanlık ve en kanlı yüzünü hiç sakınmadan kusuyor üstümüze. Tek amaçları, karanlığı parçalayacak olan o “bir avuç” ateş parçasını karanlığa mahkum etmek. Ama boşuna!..

‘80’lerde düşmanla yiğitçe çatışan, inançlarından bir an olsun vazgeçmeyen yüzlerce devrimci katledildi, kaybedildi... Sevgi Erdoğan’ın eşi de ‘90’ların başında bir çatışmada katledilmiş, törensiz defnedilmişti. Yıllar sonra Sevgi Erdoğan eşinin yanına gömülerek o yıllardaki suskunluğu parçaladı düşmana inat. Ona layık bir törenle ölümsüzlüğe kavuştu. Düşman sürekli tehdit ediyordu, “onu şehit yapmayacağız, trafik kazasında öldüreceğiz” diye, ama başaramadılar. Sevgi düşmanın yüzünde patlayan bir mavzer oldu.

Sevgi Erdoğan’ın cenaze töreni öncesi Sultanahmet Adliyesi’nde suç duyurusu yapıldı ve ardından Cerrahpaşa Adli Tıp’a gidildi. Adli Tıp önünde iki saat beklendi. Bu

bekleyiş sırasında marşlar söylendi, yığınak yapan kolluk güçlerine inat. Cenaze araca yerleştirilirken polisle gerginlik yaşandı, fakat kararlı ve öfkeli kitle karşısında polis sesini çıkaramadı. Arabalara binip marşlarla, şiirlerle Karacaahmet’e vardık. Gördüğümüz tablo moralimizi daha bir yükseltti. Çünkü son zamanlarda yapılan

cenazelerin kitleselliğini hayli aşan bir kitle ile karşılaştık. Cenazeye 1500’ü aşan bir kitle katılmıştı. En önde “Kahramanlar ölmez halk yenilmez!” yazılı pankart ve arkasında Sevgi Erdoğan’ın tabutu taşındı. Ardından da ellerinde 19 Aralık katliamı ile Ölüm Orucu Direnişi şehitlerinin resimleri ve dövizler taşıyan kitle geliyordu. Ellerinde kızıl bayraklar taşıyan kitle, oldukça anlamlı bir görüntü oluşturuyordu.

Devlet yüzlerce çevik, özel tim, resmi-sivil polisi ve panzerleriyle oldukça hazırlıklı gelmişti. Kitledeki ruhhalı ise, oldukça kararlı, öfkeli ve inançlı bir tablo sergiliyordu.

Havanın aşırı sıcağına rağmen yürüyüş boyunca sloganlarımız hiç susmadı, güçlü ve kararlı bir şekilde haykırıldı; “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “İnsanlık onuru, hücreleri yenecek!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Sevgi Erdoğan ölümsüzdür!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!”, “Kahramanlar ölmez halk yenilmez!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”...

Mezar başına geldiğimizde devrim şehitleri adına saygı duruşunda bulunuldu. Ardından Sevgi Erdoğan’ın özgeçmişi herkes tarafından dikkatlice dinlendi. Daha sonra Bilgesu Erenus, Sevgi Erdoğan şahsında tüm Ölüm Orucu’ndaki direnişçilerin ne kadar yüce ve zor bir görev aldığını, biz işçi, emekçi, halk olarak bu yüce değeri anlayamadığımızı ve anlayamadığımız sürece de bu ölümlerden asıl bizlerin sorumlu olduğunu anlatan bir konuşma yaptı. Ve bir türkü söyledi. Uğurlama töreni marşların söylenmesiyle bitirildi.

Sevgi Erdoğan’ın cenaze töreni, uzun zamandır kitledeki moralsizliği parçalayan, kararlılığı yükselten, öfkeyi perçinleyen, birlik ruhunu yeniden yeşerten, mücadele ve kavga ruhunu daha da yükselten bir tören oldu.

Devrimci irade teslim alınamaz!

G. Buse

Ölüm Orucu Direnişi’ne destek eylemleri...

ÇHD’nin basın açıklaması

13 Temmuz günü Ankara Adliye Sarayı önünde toplanan bir grup ÇHD üyesi basın açıklaması gerçekleştirdi. ÇHD Genel Başkanı Ali Ersin Gür; son zamanlarda yapılan yasal düzenlemelerin cezaevi ortamında iyileştirme sağlamadığını, iktidarın Ölüm Oruçlarına son verdirecek taraf olduğunu, tutuklu ve hükümlülerle diyalogun başlatılması gerektiğini belirtti. Ayrıca, cezaevlerinde izolasyona son verilmesini, tutuklu ve hükümlülerin kendi aralarında ve idare ile olan ilişkilerinin insanileştirilmesini, aileleri ve avukatları ile görüşmelerine getirilen sınırlamaların kaldırılmasını talep ettiklerin söyledi.

İstanbul İHD ve kadın örgütlerinin mektup eylemi

İHD İstanbul Şubesi’ne üye kadınlar ve çeşitli kadın örgütleri 14 Temmuz günü Galatasaray Postanesi’nden Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk’e mektup yolladılar. Mektupta, “*Bu ürpertici sessizliğe katlanamıyoruz. Tüm kamuoyu önünde, sizlerin dışardakiler kadar içerdeki insanların hayatlarından sorumlu olduğunuzu hatırlatarak, tüm bu ölümlerden ve bundan sonra olacak ölüm ve insanların sakat bırakılmalarından kaynaklı sorumluluğunuz devam etmektedir*” denildi ve diyalog çağrısı yapıldı.

İzmir İHD’den mektup eylemi

Adli Tıp raporunun burjuva basına yansmasıyla açığa çıkan 19 Aralık katliamının belgeleri İzmir İHD Cezaevi Komisyonu tarafından mektuplarla birlikte

Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer’e gönderildi. 14 Temmuz Cumartesi günü gerçekleştirilen eyleme İHD yöneticileri, tutuklu aileleri ve bazı parti yöneticileri katıldılar.

TUYAB’dan Adalet ve İçişleri Bakanı’na yanıt

TUYAB’lı aileler Adalet ve İçişleri bakanlıklarının kendilerine gönderdiği, “Onlar bizim de çocuğumuz, birlikte kurtaralım” içerikli mektuba yanıt verdiler. “Eğer siz çocuklarımızı ‘birlikte kurtaralım’ diyorsanız, bizleri yanıtacak tutumdan vazgeçerek evlatlarımızın

taleplerini kabul etmelisiniz” şeklindeki yanıt, Galatasaray Postanesi’nden Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk’e açık mektup olarak gönderildi. Ardından postane önünde aileler adına yapılmak istenen açıklama polis tarafından engellendi.

Yoldaşlarının kaleminden Sevgi Erdoğan:**Bir yaşam boyu devrimciliğin anıtı**

“Büyüyen öfkemizle... şehitlerimizle, vatan ve halk sevgimizle, insanı insan yapan yanlarımızla başarıp kazanacağımızı biliyorum...”

25 yılının her anı, mücadele içinde, örgütlülük içinde geçen bir devrimciyi anlatıyoruz size. Bir tarihi anlatıyoruz. Mahir'lere duyduğu sevgiden başlar onun devrimciliği. Devrimci Sol'a, DHKP-C'ye uzanır. Hapishaneler, hapishane önleri, işkence hücreleri, mahkemeler tanır onu. Tutsak aileleri, gecekondulular, devrimci demokrat hemen her kesim tanır.

3 Ekim 1956'da Erzurum Ilıca'da doğdu. Babası memur olduğu için, ülkenin pek çok şehri tanıdı. Fatih Kız lisesini bitirdi ve Marmara Üniversitesi İktisat Fakültesi'ne girdi. Örgütlü yaşama adım attığı da, yüksek okul yıllarıdır. Şöyle anlatır bu dönemi:

“Devrimcilere doğal bir sempatiyle yüksek okula geldim. Faşistlerin saldırısı, polislerin destekleyen tavrı, öğrenci gençliğin demokratik ve özerk üniversite mücadelesi içinde yer almak istesem de, o zaman bayanları dıştalar bir tarz vardı. Ama ısrarla devrimcilerin yanında olmak istedim. Yazın fabrikaya girip çalıştık. İşçileri ve sendikal örgütlenmeyi tanıma, öğrenme açısından İYÖKD ve İYÖD'lü yöneticileri tanıdığımızda öncelikle önderliğin bakış açısıyla görev ve sorumluluklar verildi.”

Devrimci kadının öncülerindendir o. Önyargılara, statükolara karşı savaşa kendilerine yer açarlar. 1970'li yılların sonunda Devrimci Kadın Derneği'nin kuruluşunda yer aldı. Hem öğreniyor, hem öğretiyorlardı. Geçmişten bir miras yoktu bu alanda. Bir süre sonra, mahallelerde, fabrika ve grevlerde de görevler almaya başladı. Devrimci Yol tasfiyeciliğinin THKP-C çizgisini inkar ve tasfiyesi karşısında, DEVRİMCİ ÇİZGİ'den yana tavır aldı. Devrimci hareketin ilk adımlarına omuz verdi. 1978'de hareketin onayıyla yoldaşımız İbrahim Erdoğan'la evlendi. 1981'de eşiyle birlikte gözaltına alındı. Bilinen işkencelerin hepsi uygulandı. Kimliklerini söylemedikleri için, çocuklarına bile işkence yapıldı. Tutuklandı. 1981-1983 arası Metris'de kaldı. Sonrasında tahliye olan tutsakların örgütlenmesinden tutsak ailelerinin mücadelesini örgütlemeye kadar, sürecin gerekli kıldığı her işe koşturdu. Tutsak aileleri örgütlenmesinin yaratılmasında, TAYAD'ın kuruluşunda Sevgi'nin büyük emeği vardır. 1989'da

mahallelerde çalışmaya başladı. Anadolu Yakası Komitesi'nde yeraldı. Halkın örgütlenmesi, 12 Eylül sonrası depolitizasyonun kırılması görevlerinin önde olduğu bu sürecin hemen her eyleminde, kampanyasında onun emeği vardır. Körfez Savaşı döneminde Emperyalist Savaşa Hayır komitelerinin örgütlenmesinde, 1 Mayıs çalışmalarında, kitle örgütlerine yönelik baskılara karşı kampanyalarda, hep yönetici olarak vardır. 1991'de Malatya'ya gitti. Bölgede demokratik alanda mücadelenin örgütlenmesinde yeraldı. Burada da polisin hedefi durumundaydı. İki kez “trafik kazası” süsü verilerek

öldürülmek istendi. Karadeniz operasyonunda işkenceci Fikret Işınkaralar, Sevgi Erdoğan için "Onu şehit yapmayacağız, trafik kazasında öldüreceğiz" diye söylüyordu. İşte, işkencecilerin hevesi kursağında kaldı. Darbe ihanetini öğrendiği andan itibaren tavrı net ve açık oldu. '93 Temmuz'unda kaçırılıp öldürülmek istendi. Bu dönemde de 6 ay tutsak kaldı.

Tahliyesinden sonra, '94 Eylül'ünde Çukurova'da görevlendirildi. Ve burada, kaldıkları eve yönelik bir operasyonda, yanındaki iki yoldaş katledilirken, o da tutsak düştü. Konya ve Uşak hapishanelerinde kaldı. Bulunduğu yerlerde tutsaklar örgütlenmelerimizde yöneticilik, temsilcilik yaptı. Hapishanelerde bu büyük çatışma gündeme geldiğinde, o da ölüm orucu gönüllülerinden biriydi. Uşak'ta birinci ölüm orucu ekibinde yeraldı. Şöyle diyordu: “Önümüzdeki süreci, devrimi daha da yakınlaştıran ve düşmanın kalelerini sürgit döven bitmeyen cephaneye bedenimizle, bedenlerimizle selamlayacağız.”

25 yıllık devrimci yaşamının bu son büyük çatışmasında, bu cephaneyi layıkıyla kullandı. Dersler vererek, öğreterek, haykırarak, çağrılarla ölümsüzleşti. Bir ömür boyu kararlı olmanın, bir ömür boyu, her koşulda, her şeye rağmen, çatışmaların, mücadelenin içinde olmanın örneği oldu.

O artık, tüm halkımıza direnme çağrısıdır. O, kadınlarımıza devrimcileşme çağrısıdır. O, devrimcilere, bir ömür boyu devrimcilik çağrısıdır. (...)

DHKC'nin 15 Temmuz 2001 tarihli açıklamasından...

Avrupa'da zindan direnişiyle dayanışma etkinlikleri

Paris: ÖO Direnişi'ni

destekleme eylemleri sürüyor

Paris'te her hafta sonu Ölüm Orucu Direnişi'nin sesini duyurmak amacıyla DETUDAK tarafından eylemler düzenleniyor. Her seferinde Paris'in merkezinde gerçekleşen eylemler kalabalık bir kitlenin toplanmasına neden oluyor. Şehitlerin fotoğrafları sergileniyor, pankartlar asılıyor, temsili tabutlar getiriliyor ve her şehidi temsilen bir eylemci kefen giyip yere yatıyor. Bu tür eylemler yabancı kitlenin dikkatini çekiyor ve insanlar ilgi gösterip imza kampanyasına katılıyorlar. Ve her hafta insanlar gelip bu eylemde yerlerini alıyorlar.

Başka amaçla düzenlenen miting ve gösterilere de Ölüm Orucu Direnişi'nin sesi taşıyor. Örneğin Paris'te sık sık gerçekleşen Mumia Abu Jamal komitesinin düzenlediği eylemlere de katılım sağlanıyor. Türkiye zindanlarında verilen mücadele buralarda da insanlara duyuruluyor. Türk devleti ve özellikle ona destek veren Avrupa ve Amerika teşhir ediliyor.

Ölüm Orucu Direnişi sürdükçe insanlar bu görevi yerine getirecekler, her hafta bir araya gelip direnişin sesini duyuracaklar.

Berlin:

“Devrimci tutsaklar yalnız değildir!”

Devrimci tutsaklarla dayanışma eylemlerimiz her hafta olduğu gibi 14 Temmuz'da da DETUDAK tarafından Berlin'in işlek semti, turistlerin en yoğun olduğu Breitscheidplatz'da gerçekleşti. Yapılan konuşma ve okunan açıklamalarla, hücre sistemi teşhir edilerek devrimci tutsakların talepleri açıklandı. Maket hücre, tabutlar, resim ve açıklamalarla oluşturulmuş panolar, Almanca yazılmış iki pankart, dövizler ve Almanca bildirilerin dağıtılmasıyla gerçekleştirilen eylemde sloganlarımız güçlü bir şekilde haykırıldı.

9 ayı bulan bu destansı direniş her türlü katliam, şiddet, zor ve yıldırma politikasına rağmen büyük bir iradeyle sürüyor. Birbiri ardına güneşe yolladığımız kızıl karanfillerimiz mücadelemizde bayraklaşıyorlar. Bizlere düşen görev ise açık ve net. Devrimci tutsakları yaşadığımız tüm alanlara taşımak, zindan direnişine en ileri düzeyde katkı sunup güçlendirmektir. Alanlarda, işyerlerinde, okullarda, sokaklarda, yani yaşamın her alanında davamızı haykırmaktır. Bir kez daha yineliyoruz: “Devrimci tutsaklar yalnız değildir!”

Nürnberg:

Dayanışma etkinlikleri sürüyor

Bizler Enternasyonal Dayanışma Komitesi olarak, zindan direnişinin başından bu yana aralıksız olarak faaliyetlerimizi sürdürüyoruz. Ölüm Orucu direnişçilerine Alman ilerci ve devrimci güçleriyle birlikte kart yollama kampanyası yaptık. Bütün direnişçilere kart yolladık...Turizmi boykot kampanyamız bir aydır sürüyor. Almanca 5 bin adet bildiri basıp dağıttık. Şimdi 5 bin adet daha bastık. Dağıtımına başladık. Bildirileri posta kutularından tutun da, kahve, okul, dernek, yaz dönemi sokak etkinlikleri, eylem, toplantı vs. alan yer ve etkinliklerde aktif olarak dağıtıyoruz. Ağırıklı olarak da Alman devrimci ilerci gençlik ve öğrenci grupları yapıyor bu dağıtım işlemini.

16 Temmuz günü “Tatil ülkesi Türkiye'nin İnsan Hakları durumu” adı altında bir panel gerçekleştirdik. Panel gece saat 12.00'ye kadar sürdü. İlgi oldukça iyi idi. Almancaya çevrilerek yapıldı. Alman emekçilerinden de epey bir katılım vardı. Panel çok canlı bir atmosfer içinde geçti. Bizler standlar ve bildiri dağıtımıyla, etkinliklerimizi sürdüreceğiz. Devrimci tutsaklar ve aileleri yalnız değildir.

BİR-KAR(Paris, Berlin, Nürnberg)

Günü kurtarmak değil geleceği kazanmak için!..

Y. Maden

Devletin stratejik bir plan çerçevesinde yürüttüğü hücre saldırısı özünde devrimci hareketin tasfiye edilerek düzeniçi liberal bir tortu haline getirilmesi hedefine bağlanmaktadır. Çerçevesi MGK “Siyaset Belgesi”nde çizilen saldırı birbirini tamamlayan belli aşamalara sahiptir ve bunun en üst noktasını hücre saldırısı oluşturmaktadır.

Düzen, stratejik planı gereğince, sistematik biçimde devrimci hareketin direnç noktalarının en aza indirilmesi, toplumsal planda “marjinalleştirilmesi”, siyasal planda silahsızlandırılması amacıyla hücre saldırısını ölümcül bir darbe olarak yürürlüğe sokmuştur. Amaç toplumsal-siyasal planda etkisizleşmiş, silahları köreltilmiş devrimci hareketin, hücre saldırısıyla beraber moral değerleriyle parçalanması ve atomize edilmesidir. Adım adım örülen bu tasfiye operasyonu devrimci hareketin büyük oranda etkisizleştirilmesi planlanmaktadır. Elde edilecek başarının kalıcı olmayacağı açıktır. Ama düzenin, emekçilerin yıkımı üzerinden kapsamlı bir yeniden yapılandırma operasyonuna tabi tutulduğu bir dönemde, bir süreliğine de olsa devrimci hareketin etkisizleştirilmesi, düzen açısından büyük bir kazanım olacaktır.

Hücre saldırısının anlamı ve kapsamı üzerine bu söylenenler devrimci hareket saflarında genel olarak kabul edilmektedir. Ancak böylesine kapsamlı bir stratejik saldırıya karşı devrimci hareketin ortaya koyduğu politika ve pratik oldukça zayıf ve iç karartıcı bir tabloya sahiptir. Devletin sistematik biçimde yarattığı boğucu atmosfer içerisinde kaybolanlar, bu siyasal doğrulara gözlerini kapamakta, belirsizlik içerisinde kendilerini akıntıya bırakmaktadırlar. Dolayısıyla hücre saldırısının anlamı ve kapsamı konusunda yukarıda bir kez daha belirtme gereği duyduğumuz temel olgular, bugün mevcut tabloyu değiştirme yönünde ortaya konulacak her iradenin, sıkı sıkıya sarılınması ve tüm siyasal pratiğini üzerinden şekillendirilmesi zorunlu olgulardır.

Birkaç ay önce yaptığımız bir değerlendirmede zindan çatışmasının bir kilitlenme yaşadığını belirtmiştik. Devlet, sistemli politikalarla toplumsal yalıtıma tabi tuttuğu direnişi kırmak için akıl almaz işkencelere başvurmuş, ama başarıya ulaşamamıştır. Bu anlamıyla direniş karşısında acz içerisinde. Diğer yandansa direniş zindanlarda olağanüstü bir kararlılıkla sürmesine karşın, devlete diz çöktürecek güçleri henüz çıkaramamakta, toplumsal yalıtılmayı kıramamaktadır. Onlarca şehit de bu tabloyu değiştirememiştir. Bu kilitlenmeyi devrim lehine aşmak, zindanlarda yaşanan çatışmaya uygun bir taraflaşmaya toplumsal planda somutluk kazandırmaktan geçmektedir. Bunu yapacak olanlar öncelikle devrimcilerdir. Ama hücre saldırısını önceleyen süreçte bir hayli zayıflatılmış ve silahları köreltilmiş devrimci hareket, ÖO direnişi ile bu durumu bir nebze olsun olumlu anlamda değiştirmekle beraber aşamamış, 19 Aralık gibi bir operasyona hazırlıksız yakalanmıştır. Bu ise mevcut zayıflığı, önemli güç ve mevzi kayıplarıyla beraber

derinleştirmiştir.

Ama yine de zindan katliamına karşı gösterilen büyük direnişin sağladığı moral üstünlük bu zayıflığı orta vadede aşmanın olanaklarını yaratmıştır. Önemli olan bu zayıflık tablosuna ve devletin boğucu saldırılarına karşı, direnişin anlamına ve ruhuna uygun bir direngenliğin ortaya konulmasıdır. Elbette bu dar kadrosal eylemlilikler değildir. Direngenlik, devletin sistematik olarak yarattığı boğucu atmosferi parçalamak üzere, devrimci güçlerin zindan direnişinin yarattığı moral değerlerle beslenerek, direnişi sahiplenmeyi örgütleme yönünde güç ve imkanları küçük hesaplara takılmadan kesintisiz bir çaba içerisine sokmasıdır. Ancak ne yazık ki geleneksel devrimci-demokrat akımların önemli bir bölümü, ne devletin katliam sonrasında yarattığı boğucu atmosferi parçalayacak bir bakışa sahiptirler, ne de direnişin etkisini toplumsal planda yayıp örgütleyecek irade ve çabaya. Öyle ki, katliam sonrası süreçte genelde geleneksel devrimci akımlar cephesine şaşkınlık ve çaresizlik ile yeni şehitlerle sürecin devrim lehine değişeceği yönlü kolaycı bir beklenti hakim olmuştur.

Katliam sonrasında yeni şehitlerle devletin sistematik olarak ördüğü yalan perdesiyle beraber sessizlik duvarının yıkılması doğaldır. Önemli olan şehitlerle beraber oluşacak toplumsal duyarlılığı direniş lehine somut bir güce dönüştürmek, bu yönde yoğun bir çaba içerisine girmektir. Ama ne yazık ki katliam sonrasında süreci değiştirme yönünde anlamlı bir çaba içerisinde olamayanlar, şehitlerle beraber de bu tutumlarını sürdürmüşlerdir. Dahası kendi rollerini liberal-reformistlere havale etmiş, kendilerini sürecin basit bir destekçisi durumuna indirgemişlerdir. Oysa peşpeşe gelen şehitlerle beraber anlamlı bir toplumsal duyarlılık oluşmuş, devrimci müdahale ile somut bir toplumsal hareketliliğe dönüştürülecek imkanlar elde edilmiştir. Örneğin şehitlerin peşpeşe geldiği ilk dönemde, daha önce hücre karşıtı mücadelede önemli bir yer tutan öğrenci gençlik kitleleri içerisinde kendisini bir eylem arayışıyla ifade eden önemli bir duyarlılık ortaya çıkmıştır. Komünistlerin bu duyarlılığı harekete geçirme yönünde devrimci-demokrat yapılara götördükleri açık eylem önerileri, güçlerin sınırlılığı ve “nesnel durum” gerekçeleriyle kabul edilmemiştir. Oysa şehitlerin gelmesiyle beraber hem devletin düştüğü acz, hem de oluşan toplumsal duyarlılık, yapılacak ilk ciddi çıkışla beraber süreci devrimciler lehine dönüştürebilecek bir dönüm noktası olabilirdi. Ama devrimci irade zayıflığı sürecin seyrinin bir kez daha devletin ellerine teslim edilmesine neden olmuştur. İlk dönemlerde şehit cenazeleri mevcut duyarlılık için bir kanal işlevi görmüşse de, zaman içerisinde bunlar da işlevlerini yitirmişlerdir. Sonuçta süreç bir kez daha zindanlara daralmıştır. Devrimci tutsaklarla devlet arasındaki bir iradi çatışma biçiminde devam etmiştir.

Şehitlerle beraber sürecin devrim lehine dönüştürülememiş olması direniş cephesinde de belli gedikler açmıştır. Sürecin ağırlığını artık taşıyamayacak durumda olanlar direniş saflarından

dökülmüşlerdir. En ciddi dökülmeler bu dönem yaşanmıştır. Bu da yine dışarıda olumsuz sonuçlar yaratmıştır.

Tüm bunlar her ne kadar devlette direnişi kırma umutları yaratmasa da, onu kayıtsız bir bekleme sürecine sokmuştur. Devletin bu noktada amacı, direnişi zorla tedavi işkencesiyle bitiremeye dahi, devrim saflarında siyasal bir kırılmayı olgunlaştırma yönündedir.

Bu süreç esasta düzen ve devrim cephesi arasında yürüyen bir irade savaşını işaretlemektedir. İrade savaşını devrim lehine kazanmak, dışarıda direnişin anlamına ve ruhuna uygun bir siyasal duruş içerisinde olmak, yoğunlaşmış bir kitle çalışmasıyla toplumsal duyarlılığı geliştirmek ve bunun için her alanda devrimci bir cüret ve inisiyatif içerisinde olmaktan geçiyordu. Bunun başarılabilmesi için ise, herşeyden önce, güne geleceği kazanma bakış ve sorumluluğuyla yaklaşmak zorunlu bir önkoşuldu. Ama ne yazık ki tüm süreç boyunca kendisini gösteren bu zayıflık aşılamamıştır.

Siyasal kırılmanın olgunlaşan koşulları

Tüm zayıflık ve nesnel zorluklara karşın güne geleceği kazanma bakış ve sorumluluğuyla yaklaşmak, ayakta kalmanın yanısıra geleceği kazanmanın biricik koşuludur. Aksi durumda, geleceği kazanmak bir yana, günün ihtiyaçlarına da yanıt verilemez ve ayakta kalınamaz. Sonuç siyasal planda kırılma ve tükeniştir. Devrimci hareketin önemli bir kesimi açısından bugünkü güncel sorun budur. Güncel görevlere geleceği kazanma bakışı çerçevesinde yaklaşmayanlar, bugün siyasal bir kırılma tehlikesiyle yüzyüzedirler. Bunun somut örnekleriyle her geçen gün daha sık karşılaşmaktayız. Örneğin daha dün hücre saldırısının anlamı ve kapsamı konusunda sayfalar dolusu anlamlı değerlendirmeler yapanlar, hatta yer yer sekterliğe varan tutumlar alabilenler, bugün düzenin bazı kurumları ile emperyalist politikalar üzerinden meşruluk arayışı içerisine girebilmektedirler.

Elbette bunlar şaşırtıcı değil, sözkonusu yapıların yapısal zayıflıklarının mantıki sonuçlarıdır. Ve direnişin güncel görevleri, düzenle her alanda dış bir mücadeleyi gerektirdiği gibi, söz konusu eğilimlerle hesaplaşmayı da zorunlu kılmaktadır. Bu geleceği kazanmanın güncel planda birbirini tamamlayan iki özel görev alanıdır.

Ayrışma ve saflaşma zemini olgunlaşıyor

Zindan direnişi, devrimci hareket içerisinde yaşanmakta olan ayrışma ve saflaşmanın somut bir ifadesi olmuştur. Bu herşeyden önce hücre saldırısının kapsamı ve ön hazırlık aşamaları üzerinden anlamını bulmuştur. Devletin hücre saldırısını önceleyen dönemde yürüttüğü sistematik politikalar sonucu, reformist-liberal solun önemli bir bölümü düzen bataklığına doğru yeni adımlar atmışlardır. Aynı dönemde devrimci-demokrat saflarda da liberal solun boşalttığı konuma doğru evrilme yönünde belli

eğilimler olduğu bilinmektedir. PKK'nin teslimiyeti bunu daha da derinleştirmiştir.

Bu tablo üzerinden yaşanmakta olan ayrışma ve saflaşma zemini üzerinde başlayan direniş, katliama kadarki süreçte yarattığı etki ve ortaya çıkardığı güçle, sol hareket içerisinde tasfiyeci cereyandan etkilenen güçleri yeniden devrimde ısrar yönünde etkiledi ve sarstı. Bu anlamda zindan direnişi düzenin hesap ve yönelimlerinde önemli gedikler açtı. Katliam devletin bu direniş odağına bir yanıttı. Katliam ve sonrasında yürüttüğü sistematik saldırılarla inisiyatifi yeniden eline alarak, tasfiyeci kuşatmayı güçlendirdi. Tüm bunların sonuçları bugün gözler önündedir. Katliam sonrasında liberal-solun düzen solu ile girdiği ilişkiler, devrimci-demokrat akımlar şahsında son dönemde somut ifadeler kazanan düzen için çözüm arayışları ile devrimci moral değerlerdeki erozyon, bu gerçeğin yalın göstergeleridir. Hiç kuşku yok ki, bugün derinden derine yaşanan yenilgi ruh hali, önümüzdeki dönem daha açıktan ve siyasal ifadeleriyle kendini gösterecektir. Bu, bugün zindanlarda büyük bedellere rağmen sürdürülen başeğmez direniş ile devrim cephesi açısından kuşkusuz büyük bir tehlikedir. Ama önüne geçilemezse, bugünkü tablo ve eğilimler dikkate alındığında, kaçınılmazdır.

Tüm bunlar, zindan direnişiyle kendisini yalın bir biçimde ortaya koyan ayrışma ve saflaşmanın derinleşerek yeni bir düzey kazandığının göstergeleridir.

Devrim cephesinin kazanmaktan başka yolu yoktur!

Hücre saldırısının anlamı ve kapsamı düşünüldüğünde, devrimciler cephesinden

kazanıncaya kadar direnmekten başka bir yol yoktur. Hücre saldırısı eğer bir tasfiye ve imha saldırısıysa, sürecin yenilgiye evrilmesinin devrimci harekete faturası çok ağır olacaktır. Tam da bu nedenle, hangi bedel pahasına olursa olsun direnilecektir. Bu, devrimci güçlerin fiziki olarak tasfiyesiyle sonuçlansa dahi böyle olmak durumundadır.

Katliam sonrasında yapılan değerlendirmelerde, katliam saldırısına karşı sergilenen militan direniş ile '71 kuşağı ve sonrası süreç arasında bir paralellik kurulmuştu. İşte bugünü ve bugünkü görevlerin anlamını buradan anlamak durumundayız. Düzen bugün 19 Aralık katliamını süreklileştirmiş durumdadır. Ya imha ya teslimiyet dayatılmaktadır. Dolayısıyla geleceği kazanmak için direnmek devrimci hareketin tek seçeneğidir. Bu böyle anlaşılmalı, gerekleri yerine getirilmek durumundadır.

Bu söylediklerimiz zindanlar için olduğu gibi, esasta dışarıya dönüktür. Zindanlardaki yoldaşlarımız ve siper yoldaşlarımız bu bilinçle direnişi bu noktaya getirdiler. Önemli olan onların direngenliğini ve başeğmezliğini dışarda varedebilmektir.

Süreci devrim lehine kazanmak için güç ve olanaklar mevcuttur

Süreç, tüm olumsuzluklara, sessizlik ve suskunluk tablosuna, devrimci saflarda yaşanan umutsuzluk ve yenilgi ruh haline karşın, önemli güç ve olanakları da biriktirmektedir. Kararlılıkla süren direniş, direnişe dönük ilgiyi artırmaktadır. Devletin yalan ve demagojiyle örtmeye çalıştığı katliamcı kimliğinin belgelenmesi de direnişe dönük ilgi ve sempatiyi arttırmıştır. Tüm bunlar son dönemin gözlemlenebilir somut olgularıdır. Örneğin 15 Temmuz mitinginin yasaklanması üzerine yapılan Sultanahmet eylemi ve

aynı gün yapılan Sevgi Erdoğan'ın cenazesine katılım, sergilenen kararlılık ve coşku bunun somut ifadeleridir.

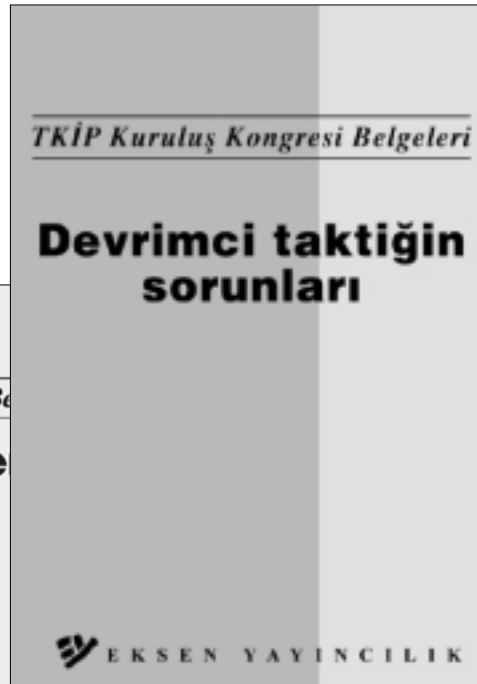
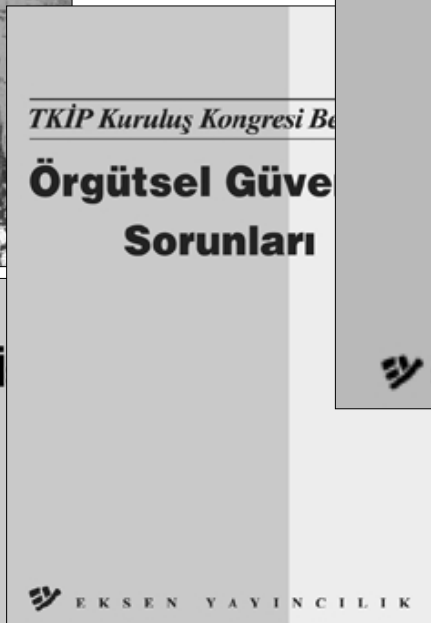
Bu eylemlilikler şahsında kendisini ortaya koyan duyarlılık ve öfke, 15 Temmuz mitingine dönük sınırlı ama anlamlı ön hazırlık çalışmasıyla birlikte anlaşılmalıdır. Elbette devlet yasağına rağmen gösterilen iradenin önemli bir rolü vardır. Miting ön hazırlık çalışmaları temelde önemli merkezlerde ve emekçi semtlerinde yaygın olarak yapılan çağrılara dayanmıştır. Ama bu sınırlardaki bir çaba dahi direniş lehine anlamlı bir atmosfer yaratmıştır. Tüm bunlar üzerinden mevcut duyarlılığa bir kanal açılmış ve devlet yasağına karşı gösterilen iradeyle beraber coşku son dönem eylemlerinde görülmeyen bir düzeyde kendisini ortaya koymuştur.

Tüm bunlardan hareketle şunu söyleyebiliriz. Bugün süreci devrim lehine değiştirmek için zorunlu iki koşul vardır. Birincisi mevcut duyarlılığa kendisini ifade edebileceği bir kanal açmak için yoğun ve sistematik bir kitle çalışması yürütmek; ikincisi, bu pratik çabayı devrimci inisiyatif ve iradeye dayandırmaktır.

Bu anlamıyla her düzeyde zindan direnişinin anlamına ve ruhuna uygun bir devrimci cüret ve irade gösterilmek durumundadır. Planlı ve programlı bir biçimde kitlelere yönelerek, yoğun ve sistemli bir kitle çalışmasını bir eylem sürecine bağlamalıyız. Bu doğrultuda geçmişte anlamlı örnekleri görülen hücre karşıtı, ÖO ile dayanışma amaçlı platform ve birlikleri her alanda oluşturmamız. Bugün devrimcilerin ve komünistlerin güncel ve yakıcı görevleri bunlardır. Bu çerçevede mutlaka her alanda ve her düzeyde güncel görevler tartışılmak ve somut planlamalara bağlanmak durumundadır.

Günü kurtarmak değil, geleceği kazanmak perspektifiyle hareket etmeliyiz.

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

EKSEN YAYINCILIK

Konya Tatbikatı’nın ardından İsrail Savunma Bakanı Ankara’da...

Saldırgan askeri ittifak yeni projelerle boyutlanıyor

Konya’da yapılan ve 12 gün süren taarruz amaçlı hava tatbikatından iki hafta sonra İsrail Savunma Bakanı Eliezer Türkiye’ye geldi. Kısa süren ziyarette saldırgan ittifaka yeni boyutlar katacak çok sayıda projeyle ilgili görüşmeler yapıldı. Siyonist bakan, savunma bakanından başbakana, cumhurbaşkanından genelturmay başkanına kadar yoğun görüşmeler gerçekleştirdi.

Ziyaretin gündeminde sadece silahlar vardı. Ve bu, “Savunma Projesi” adı altında, üstelik “bölgenin barış ve istirarına” katkıda bulunmak gibi, gerçekleri tersyüz eden açıklamalarla kamuoyuna yansıtıldı. Amacın barış değil saldırganlık olduğu projelerin niteliğinden bellidir. Anti-balistik füze, casus uydu projeleri, insansız uçak satışı, M-60 tanklarının İsrail tarafından modernizasyonu, Popey- 2. havadan karaya füzelerin satışı, askeri uydu, helikopter ve tanksavar

roketlerin teslimi. Bunlar sadece basına yansıyanlar. Gelişen bu ittifak sayesinde İsrail sadece stratejik bir müttefik değil, milyonlarca dolarlık silah satma imkanı da elde ediyor.

Bu silahlanma projesi aynı zamanda, Amerikan emperyalizminin Ulusal Füze Savunma Sistemi’nin (NMD) Ortadoğu ayağına zemin oluşturmayı hedefliyor. Üçlü ittifakın oluşması ve geliştirilmesi ABD’nin güdümündedir. Çin, Rusya ve AB tarafından desteklenmeyen NMD projesi, Türkiye ve İsrail şahsında iki uşağın tam desteğini almış bulunuyor. ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfed’in Türkiye ziyareti boşuna “üçlü ilişkide dönüm noktası” (*Jerusalem Post* gazetesi) olarak değerlendirilmiyor. Tatbikat ve sonrasındaki gelişmelerin bu ziyaret sonrasına denk düşmesi elbette bir tesadüf değil.

Pespeşe yaşanan gelişmeler ve buna ilişkin

değerlendirme ve yorumlar birbirini tamamlamaktadır. Sadece basına yansıyanlar bile, bu saldırgan ve kirli üçlü ittifakın esas olarak kapalı kapılar ardında geliştirildiğini gösteriyor. Nitekim tatbikatlarını sermaye basını aracılığıyla bir gövde gösterisi olarak sunmayı alışkanlık edinen sermaye generalleri, Konya tatbikatının sessizlikle geçirilmesini sağladılar. Böylece ABD ve İsrail’le birlikte Ortadoğu halklarına yönelik saldırgan hazırlığın tartışılmasını engellediler ve kamuoyunun çoğunun habersiz kalmasını sağladılar.

Ancak ABD ve İsrail basınında bu konuya özel bir yer verildi. Gizlemek bir yana, siyonist İsrail devletinin Türkiye şahsında bulduğu stratejik müttefiğin ne kadar değerli olduğu, kendilerine sunacağı avantajın önemi vurgulandı. ABD basınının tatbikatla ilgili değerlendirmelerine daha önce yer verilmişti (*SYKızıl Bayrak*, 30 Haziran 2001). Siyonist basının değerlendirmeleri de benzer nitelikte.

İsrail Savunma Bakanlığı kaynaklı bir haber, Eliezer’in ziyaretini “iki ülke arasındaki stratejik ilişkilerin daha da güçlendirilmesi açısından yeni bir aşama” olarak değerlendirmektedir. *Jerusalem Post*’ta yayınlanan Prof. Efraim İmber (Begin-Sedat Merkezi Başkanı) imzalı bir yorumda ise, Konya tatbikatının önemine değinilerek, gelişen işbirliği “bölgedeki en heybetli ilişki” olarak tanımlanmaktadır. ABD Savunma Bakanı’nın Türkiye ziyaretini “üçlü ilişkide dönüm noktası” olarak niteleyen aynı yorum üçlü ittifakın asıl niyetini ele veriyor.

İsrail basını sürecin aynı doğrultuda devam edeceğini “müjdeliyor”. “Stratejik işbirliği hayata geçiyor. Bu dev ülkeyi (Türkiye) sadece dost olarak değil, stratejik ortak olarak da arkamıza almamız büyük bir kazançtır” yorumunu yapan *Jerusalem Post*, iki ülke kara kuvvetlerinin de ortak tatbikat yapacaklarını yazıyor. Yine bu gazetede, İsrail Genelkurmay Başkanı Şaul Mofaz’ın ertelenen Türkiye ziyaretinin 26 Temmuz’da yapılacağı açıklandı. İlişkilerin bu hızlı gelişimine bağlı olarak, İsrail ordusunun Ankara’daki askeri ateşe sayısı 3’e çıkarıldı.

İçerde işçi ve emekçilere karşı düşmanlık çizgisi izleyen ve kendini bir şiddet aygıtı olarak tahkim eden çürümüş sermaye devleti, dışarda da ABD emperyalizmin hizmetinde saldırgan ittifaklar geliştiriyor. Bu zorba devlet, 50 yıldır NATO’nun ikinci büyük ordusuna sahip olmakla övünüyor. Militarist gücüyle övünmeyi fiili saldırganlığa dönüştürmek için de devasa kaynaklar (15 yılda 120 milyar dolarlık silah alımı planlanıyor) ayırıyor.

Saldırgan ve katliamcı kimlikleri Ortadoğu halkları nezdinde teşhir olan ABD ve İsrail’e yakın bir gelecekte Türkiye de eklenecektir. Üç haydut arasındaki ittifak şimdiden tepki çekmektedir. Özellikle İran ve Suriye bu gelişmelerden büyük bir rahatsızlık duymaktadır. Bölgeyi şimdiden tehdit eden bu ittifak, fiili bir saldırı durumunda daha sert tepkilerle karşılanacaktır.

Bu saldırgan ve kirli ittifak Ortadoğu halklarının geleceğini yakından ilgilendiriyor. Ortadoğu halkları arasında enternasyonal dayanışma ve işbirliğinin gelişmesi özel bir önem taşıyor. Devletlerle halkları aynı kefeye koyma hatalarının önüne geçmek için de, bölgedeki ilerici devrimci güçlere önemli sorumluluklar düşüyor.

Vergi soygununa son!

Her türlü dolaylı vergi kaldırılсын!

Artan oranlı gelir ve servet vergisi uygulansın!

Ezen ve ezilen sınıflar arasındaki uçurumun ne kadar derinleştiğinin çarpıcı göstergelerinden biri de vergilerdir. Bu düzende az kazananın çok, çok kazananın az vergi alındığı bilinen bir gerçektir. Ancak, geçtiğimiz hafta açıklanan veriler de gösteriyor ki, yaşanmakta olan kriz uçurumun dibini tümüyle karartmış durumdadır. Bu verilere göre, pek çok kapitalist işletmenin ödediği vergi bir işçiden kesilen vergiden bile az. Milyar dolarlarla oynayan bu soygun şirketleri, aylık gelir olarak ortalama bir işçi-emekçi ücreti düzeyinde bir miktar göstermiş. Vergisini bu miktar üzerinden hesaplatmış. Devletin de buna hiçbir itirazı olmamış. Bu devlet onların devleti olduğuna göre elbette itiraz etmeyecek/edemeyecektir. Ancak devletin rolü itiraz etmemekle de sınırlı değil. Kapitalist soygunculara bu kadarı yetmiyor. Hep daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını istiyorlar.

Doğrudan el koydukları milyonlarca işçi ve emekçinin artı-değeriyle yetinmiyorlar. Vergiler, zamlar ve daha binbir yolla devlet eliyle gerçekleştirilen dolaylı soygunun parsasını da topluyorlar. İşçi ve emekçilerden zorla, hileyle el konulanlar, vergi iadeleri, teşvik primleri, banka kurtarma gibi yol ve araçlarla patronlara aktarılıyor.

Dünyanın en zenginleri listesinde her geçen gün ön sıralara tırmanan patronlara sürekli kıyak geçerken, asgari ücret adını verdiği sadakadan bile vergi almaya devam eden bu devletin karşısına, *"Her türlü dolaylı verginin kaldırılması. Artan oranlı gelir ve servet vergisi"* talebiyle dikilmeden bu soygunun önünü almak mümkün değildir.

Bu vergi soygununa karşı mücadelenin temel ayaklarından biri de, asgari ücretin vergiden muaf tutulması talebidir. Ancak, son Asgari Ücret Tespit Komisyonu’na TİSK temsilcisi Baydur’un önerisi şeklinde getirilen bu “muaf tutulma”nın, tek başına bir anlam ifade etmediği ortadadır. Talep, halihazırda ödenmekte olan sadakanın vergi dışı tutulması değil, öncelikle “insanca yaşamaya yetecek” bir asgari

ücretin tespiti ve bunun vergi kapsamının dışında tutulması biçiminde ele alınmak zorundadır. Nitekim Baydur, bir yandan asgari ücretten vergi alınmasının derken, diğer yandan asgari ücretin yükseltilmesi istemine de şiddetle karşı çıkmaktadır. Demek ki patronlar en azı ödemek koşuluyla vergi almamaya da razı olabileceklerdir. Yani böyle bir yöntem onların çıkarını zedelememektedir. Buna rağmen -ve daha önceki komisyon toplantılarında da gündeme getirildiği halde- asgari ücretten vergi alınmaya devam edilmektedir. Tıpkı miktarının sadaka düzeyini aşmadığı gibi. Çünkü talebi komisyonun gündemine getiren, etkili bir sınıf mücadelesi değil (hatta komisyona sözde işçi temsilcisi olarak katılan hain bürokratlar da değil) karşı sınıfın temsilcisidir. Demek ki, sadaka düzeyinde bile olsa, “hak verilmez alınır!”

Vergilendirme sisteminde de görüldüğü gibi, burjuvazinin adaleti toplumsal eşitsizliklerin artırılmasına hizmet ediyor. Az kazananın az, çok kazananın çok alınmasını öngören yukarıdaki talep ise, işçi sınıfının devrimci programında yer almaktadır. Toplumsal eşitsizlikleri azaltmayı ve giderek ortadan kaldırmayı amaçlayan bu talep, açıktır ki, büyük çoğunluğun özlemidir. İşçi ve emekçiler, kendi sınıfsal taleplerine bu toplumsal kapsayıcılığı üzerinden yaklaşmayı başarabilmelidir. Elbette ki, vergi adaletsizliğine karşı mücadelenin ilk hedefi, işçi ve emekçilerin üzerindeki yükü hafifletmektir. Ancak, örneğin dolaylı vergilerin kaldırılmasıyla nefes alacak kesim, sadece ücretli emekçiler değil, toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan kent ve kırsal tüm yoksul tabakalarıdır. Otomatige bağlanmış zamlarla otomatige bağlanan bir yoksullaştırma saldırısıyla karşı karşıya olan emekçi halk kitlelerinin tek umudu, örgütlü işçi sınıfının mücadelenin başına geçmesi, yol göstermesi, kanal açmasıdır. Ve işçi sınıfı bilmelidir ki, bugün onun açtığı kanala akacak sel dünkünden çok daha güçlü olacaktır.

Aymasan direnişi dişe diş bir mücadeleye kararlılığı ile sürüyor

Sermaye devletinin saldırı programından birisi olan işçi kıymına karşı Aymasan işçilerinin cevabı mücadele bayrağını yükselterek direnişe geçmek oldu. O gün bu gündür Aymasan işçileri özelde kendilerine, genelde ise tüm işçi sınıfına yönelik saldırıları püskürtebilmek amacıyla direniyorlar. Aymasan direnişi, patronların işten atarak örgütsüzleştirme saldırısına dur demenin adıdır. Sömürü düzeninin dinmek bilmeyen baskılarına ve saldırı politikalarına karşı kurulmuş bir barikattır. Bu bilinçle kenetlenen Aymasan direnişçileri seslerini duyurabilmek ve kazanabilmek için çeşitli eylemler yapıyorlar.

Aymasan işçileri direnişin 49. gününde, 18 Temmuz günü yaptıkları eylemle, dost- düşmana direnişçi kimliklerini bir kez daha kanıtladılar. Zenginler Klubü'nün de sahibi olan Aymasan patronu Duran Akbulut'un Kanlıca Körfez Caddesi'ndeki yalısının önünde patronu ve haksız saldırıyı protesto etmek için toplanan işçilerin eylemi polis saldırısı ve gözaltılarla sonuçlandı.

"Zafer direnen emekçinin olacak!"/Tuzla Deri-İş pankartı altında toplanarak patronu görüşmeye çağıran işçiler oldukça tepkili ve öfkeli idiler. Polislerin gelmesi ile birlikte büyüyen kin ve öfke hiç dinmeyen sloganlarla ve marşlarla kendini ifade ediyordu. Aymasan'ın direnişçi işçilerinin işsizliğe ve açlığa karşı olan öfkelerini, ne polisin yıldırma ve korkutma amaçlı konuşmaları dindirebildi, ne de gözaltı tehditleri. Polis kuşatmasına ve tehditlere karşı marşlar daha bir kararlılıkla söylendi, sloganlar daha bir gürlekle yankılandı, kollar daha bir sıkı kenetlendi birbirine. Bu görüntüyü hazmedemeyen sermayenin kolluk güçleri vahşi ve saldırgan yüzlerini yavaş yavaş göstermeye başladılar. "Yaptığınız eylem yasadışıdır, dağılın, hakkınızı yasal yollarla arayın, burada suç işliyorsunuz" gibi uyarılar yapmaktan geri durmadılar. Bu uyarılara daha da sinirlenen işçiler, patron gelene kadar buradan ayrılmayacaklarını söylediler. Ve bir süre oturma eylemi yaptılar. "İşçiler burada, Akbulut nerede!", "Açlığa mahkum olmayacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Birlik, mücadele, zafer!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" gibi sloganlarla tepkilerini dile getirdiler.

Beykoz Emniyet Amiri'nin konuşma yaparak dağılın uyarısına işçiler yine sloganlara cevap verdiler. Çevik kuvvet işçileri abluka altına almaya, dört bir yandan kuşatmaya başladı. Bunun üzerine kolkola girerek birbirine kenetlenmeye başladılar. Bu sırada polisin ilk başta pankarta, daha sonra işçilere saldırısı başladı. Dişe diş bir çatışma, militanca dövüşme ve direnme ile eylem gözaltılarla sonuçlandı. İşçilerin saldırı sırasında birbirlerini sahiplenmeleri, polise karşı korumaları ve direnerek gözaltına alınmaları, kararlı ve net tutum sergilemeleri, örnek alınması gereken bir direnme çizgisidir. Gözaltına alınan işçiler çevik kuvvet otosunu da direniş alanına çevirdiler. "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Yılgınlık yok direniş var!" sloganlarının hiç dinmediği otobüste polisin vahşi ve saldırgan tutumu kınandı. Polisin bir işçiyi dövmesine karşı işçiler polisin üzerine yürüdüler. Hep bir ağızdan söylenen marşlarla işçilerin moralleri ve

coşkuları otobüste daha da arttı.

Anadolu Hisarı Karakolu'na getirilen direnişçi işçiler, ifadeler alındıktan sonra Beykoz Adliyesi'ne sevkedildiler. Serbest bırakılan işçileri diğer Aymasan işçileri adliye çıkışında alkışlarla karşıladılar. Topluca direniş çadırına doğru yol alan işçilerde yüksek bir moral ve coşku vardı. Çadır önünde Topselvi halkı, direnişçilerin aileleri ve bazı duyarlı insanlar tarafından karşılanan işçiler, yalnız kalmadıklarını görünce daha da coştular.

Aymasan direnişçileri en ufak bir hak alma eyleminde bile devletin polisi, yasaları, kurumları ile karşılarında olmasını, yasaların da, hakkın da, hukukun da patronların çıkarlarını koruduğunu bir kez daha pratik deneyimleriyle görmüş oldular. Patronun hiçbir yasa, hak, hukuk demeden 246 Aymasan işçisini kapı önüne koyması suç değildi de, işçilerin ekmeğini, işini istemesi, haksızlığa karşı gelmesi suçtu. Aymasan işçilerine yasal yollardan haklarını aramaları söylenip duruldu eylem boyunca. Bugüne kadar görülmüş müdür, iş mahkemesinin işçiler lehine sonuçlandığı? Eğer böyle olsaydı, yüzlerce işçiyi açlığa ve işsizliğe mahkum eden Aymasan patronunun koluna yapıştırdı polis, hakkını arayan işçinin değil. Yasaları ile, mahkemeleri ile, tüm kurumları ile bu devlet patronlar sınıfının hizmetindedir. Onların çıkarlarına göre hareket ederler. Gerektiğinde kendi yasalarını bile çiğnerler. O halde Aymasan işçileri de hakkını alabilmek için alanlarda dişe diş bir mücadeleyi göze almak durumundadır. Kazanmanın bundan başka yolu yoktur. Gücünün ve meşruluğunun bilinciyle hareket etmekten ve eylemliliğini yükseltmekten başka yolu yoktur.

Sınıfımızın mücadele tarihine baktığımızda, kazanılmış haklarımızın büyük mücadeleler ve

bedeller sonucu alındığını görüyoruz. Bedelse bedel de ödenecektir. Açlığa mahkum edilmiş, yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçinin haklı davası için ölümü hiçe sayarak bedel ödeyen hücrelerdeki tutsakların direnişinden güç alınarak bu direnişin başarıya ulaştırılması zorunludur. Aymasan işçisi tüm sınıf kardeşlerine baştan söz vermiştir: "İşçi sınıfı kazanacak!" Kazanmak için mücadeleyi ileriye sıçratmak Aymasan işçisinin boynunun borcudur.

Bunun için güçlü bir sınıf dayanışmasının örülmesi büyük bir önem taşımaktadır. Emekçilerin, işçilerin eylemli dayanışması sermaye düzeninin en büyük korkusudur. Onun bu korkusu gerçeğe dönüştürüldüğü oranda gerçek bir kazanım sağlanabilecektir. Aymasan direnişçileri hak alma kavgasını bu bilinçle algılamalı, bu kavgayı tüm sınıfın ortak kavgası haline getirme perspektifiyle hareket etmelidir. Bunun için en başta direnişçi işçilere büyük görevler düşüyor. Eylemden alınan moral ve güçle direniş güçlendirilmeli ve yeni bir evreye sıçratılmalıdır. Direnişi büyütmenin araçları yaratılarak daha aktif davranılmalıdır.

Öte yandan, kamu emekçilerine sahte sendika yasasının, öğrenciye paralı eğitimin, işçiye düşük ücretlerin ve tensikatların, üretici yoksul köylülüğe tarımda yıkım politikalarının uygulanmasının arkasında da tıpkı Aymasan işçilerine yönelik saldırıda olduğu gibi sermaye sınıfının kendisi vardır. Tüm saldırılara karşı muhatabımız sermaye sınıfı ve onun uşaklarıdır. O halde bütün sektörlerden işçiler ve emekçiler olarak, öğrenciler olarak düşmanımıza karşı ortak hareket etmemiz ve bu direnişi sahiplenmemiz gerekiyor. Ya hep beraber, ya hiçbirimiz!.. Başka yolumuz yok.

Yaşasın Aymasan işçilerinin onurlu direnişi!

Aymasan direnişi eylemlerle sürüyor...

Zafer direnen emekçinin olacak!

31 Mayıs'tan beri direnişte olan Aymasan işçileri, direnişlerinin 47. gününde coşkulu bir eylem gerçekleştirdiler. Hiçbir gerekçe gösterilmeden topluca kapı önüne konulan işçiler, 9 Temmuz günü Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İstanbul Bölge Müdürlüğü'ne giderek, işten atılmaları karşı tepkilerini dilekçe vererek dile getirdiler.

Saraçhane Parkı'nda toplanıp pankart açarak Bölge Müdürlüğü'ne kadar sloganlarla yürüyen Aymasan direnişçileri her zamanki gibi coşkuluydular. Bölge Müdürlüğü'nün önüne gelindiğinde bir süre alkışlı protesto yapan işçiler, sorunlarını ve öfkelerini dinmeyen sloganlarla hep bir ağızdan haykırdılar. Coşkuları ve sesleri ile çevreden geçenlerin de ilgisini çektiler. Eyleme Belediye-İş, TÜMTİS, TEKSİF gibi sendikalar da temsilcilik düzeyinde destek sundular. Burada konuşma yapan Deri-İş Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Musa Servi süreç hakkında bilgi verdi. Bu eylemin haksızlıklara ve işten atmalara karşı bir uyarı eylemi olduğunu, bundan sonraki süreçte de tepkilerini farklı eylemliliklerle ortaya koyacaklarını, haklarını alana kadar direnmeye devam edeceklerini belirtti. M. Servi'nin konuşmasını sık sık sloganlarla kesen direnişçi işçiler, açıklama bittikten sonra dilekçeleri topluca Bölge Müdürlüğü'ne iletiler.

Eylem bittikten sonra Aymasan direnişçileri klasik eylem biçiminin dışına taşarak işçi sınıfının marşlarıyla etrafı inlettirler. Bölge Müdürlüğü önünden trafiği keserek marşlar ve sloganlarla yürüyüş yapan Aymasan direnişçileri, bir süre Unkapanı önünde bekleyerek burada da sloganlarını haykırdılar ve marşlarını söylediler. Ardından otobüslerine binerek Kartal'a doğru

hareket ettiler.

Eylemin ikinci durağı Kartal köprüsüydü. Kartal Köprüsü'nde pankartlarını açarak E-5'ten Topselvi'ye doğru yürüyüş yapan işçilere E-5'ten geçen sürücüler de kornalarını çalarak destek verdiler. Topselvi Sanayi Sitesi'ne giren Aymasan işçileri sloganları ile buradaki fabrika işçilerini desteğe çağırdılar. Kimi fabrikalardaki işçilerin ve Topselvi mahallesi halkının da alkışlarla destek verdiği eylem, mahalleden fabrika önüne kadar yürünmesiyle sona erdi.

Aymasan işçileri haklarını tekrar kazanabilmenin, saldırıları püskürtübilmenin yolunun zafere kadar direnmekten geçtiğinin bilincindeler. Bu bilinç ve kararlılıkla hareket ettikleri içindir ki, seslerini eylemlerle duyurmaya, sınıfın sesi ve soluğu olmaya devam ediyorlar. Direniş çadırını aşan bu tür eylemliliklerin yapılmasıyla direnişin zaferle taçlanacağı gün daha da yakınlaşacak ve işte o gün zafer direnen emekçinin olacaktır!

Direnışçi Sümerbank işçilerinden direnişçi Aymasan işçilerine...

“Çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak için direnmeliyiz”

Biz İzmir Sümer Holding işçileri olarak Aymasan ayakkabı fabrikası işçilerinin direnişini destekler, onurlu mücadelelerini kutlarız. Aymasan işçilerinin mücadelelerini tüm işçi sınıfının sayıyoruz ve yanınızda olduğumuzu bilmenizi istiyoruz. Biz Sümer Holding işçileri 65 gün önce kapı önüne konulduk. O günden bu güne kadar fabrikamızın kapatılmaması için geceli gündüzlü fabrikayı terketmeyerek direniyoruz.

Çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak için siz, biz ve tüm işçi sınıfı direnmeliyiz. Biz 625 Sümer Holding işçisi 65 günden bu yana siz

sınıf dostlarımızın desteğiyle bu direnişi sürdürüyoruz. Bizimle aynı konuma getirilen Aymasan emekçilerinin de aynı direnci göstereceği kanaatindeyiz. Zafer direnen emekçinin olacak. Bunun yolu da birlik içinde direnmekten geçer.

Yaşasın Aymasan emekçilerinin direnişi!
Yaşasın sınıf dayanışması!
Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Sümer Holding direnişçi işçileri

Sınıf ve emekçi hareketinden kısa kısa...

Tarişbank'ın tasfiyesine karşı basın açıklaması

Son dönemde İMF'nin talimatıyla hız kazanan banka tasfiye operasyonlarına bir halka da Tarişbank ile eklendi. 12 Temmuz günü konuyla ilgili olarak Çankaya'daki Tarişbank şubesinin önünde DİSK Bank-Sen tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Önce DİSK Ege Bölge Başkanı Musa Çam konuştu. Ardından bir Tarişbank emekçisi basın metnini okudu. Bank-Sen yönetimi adına yapılan açıklama ve gelen destek mesajlarının okunmasının ardından eylem bitirildi.

Eylemde; “İMF defol bu memleket bizim!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Emlakbank-Tarişbank omuz omuza!”, “İMF Tariş'ten elini çek!” sloganları atıldı.

Mudurnu işçisi fabrika önünde eylemde!

Bolu'nun Mudurnu ilçesindeki Mudurnu Tavukçuluk AŞ. işçileri, geçmiş döneme ait maaşlarının ve kıdem tazminatlarının ödenmemesini protesto için fabrika binası önünde oturma eylemine başladılar.

12 Temmuz 2001 tarihinde işten atılan işçiler Mudurnu merkezinde toplandılar. Dövizlerin taşındığı eylemde, fabrika giriş kapısı zincirle kapatıldı ve patron protesto edildi. İşçiler, binin üzerinde işçinin 8 aydır maaşlarının ve kıdem tazminatlarının ödenmediğini, alacakları verilene dek fabrika önünde oturma eylemlerine devam edeceklerini söylediler.

DİSK Emekli-Sen 7 yaşında

DİSK Emekli-Sen kuruluşunun 7. yılını kutladı. DİSK Genel Merkezi'nde 12 Temmuz günü bir basın toplantısı düzenlendi. Emekli-Sen Genel Başkanı İbrahim Şahin, Türkiye'de 6 milyonu aşan emekli olduğunu ve bunların 50 binin Emekli-Sen'de örgütlü olduğunu söyledi. İnsanca bir yaşam için gerekli şartların ve bunun için gerekli toplu sözleşme hakkının elde edilebilmesi için mücadele edeceklerini vurguladı.

Aktif Dağıtım'da sendikadan istifa zorlaması

Aktif Dağıtım işvereni işçilere sendikadan istifa etmeleri yönünde baskı yapıyor. Patron TÜMTİS'te örgütlü olan 3 işçiye 17 Temmuz günü zorla istifa dilekçesi imzalatıldı. Bu nedenle işçiler 18 Temmuz günü işbaşı yapmayarak işyeri önünde direnişe geçtiler. İşçilerin talepleri, istifaya zorlanmamaları ve alınan istifa dilekçelerinin geri verilmesi. Patronlar ise, “Noter çağırırız, geçin işbaşı yapın, yoksa hepinizi işten atarız” yönlü tehditleri savurarak, işçileri kollarından tutarak zorla işbaşına zorladılar, ancak başarılı olmadılar. İşçiler talepleri kabul edilinceye kadar eylemlerini sürdüreceklerini açıkladılar.

Sümerbank işçilerine...

Sınıfımız ve geleceğimiz için kazanmaktan başka yol yoktur

*Büyük insanlık gemide güverte yolcusu
trende üçüncü mevki
şosedeyen
büyük insanlık
Büyük insanlık sekizinde işe gider
yirmisinde evlenir
kırkında ölür
büyük insanlık
Ekmek büyük insanlıktan başka herkese yeter
pirinç de öyle
şeker de öyle
kumaş da öyle
kitap da öyle
büyük insanlıktan başka herkese yeter
Büyük insanlığın toprağında gölge yok
sokağında fener
penceresinde cam
ama umudu var büyük insanlığın
umutsuz yaşanmıyor
N. Hikmet*

Evet kardeşler, bizler büyük insanlığız. Dünyadaki milyarlarca kişiden oluşan büyük insanlık ailesinin fertleriyiz. Dünyadaki tüm güzellikleri ellerimizle, alınterimizle, emeğimizle yeşertip yaratanlarız. Aynı zamanda bu güzelliklerden yararlanamayanlarız. Koca koca binalar, villalar dikerken içinde hiçbir zaman oturamayacak olanlar, kumaşları ilmek ilmek dokuyup da giyemeyenler, yerin derinliklerinden can pahasına kömür çıkarıp kışın titreyenler, en lüks otomobilleri yapıp kilotmetrelerce yolu yürümek zorunda olanlar, köle gibi çalıştırılırken aç kalanlar, sefalet içinde yaşayanlar bizleriz. Çünkü biz büyük insanlığız.

Evet bu düzende ekmek de, şeker de, kumaş da bizden başka "herkese" yetiyor. Dünyadaki zenginlikler tüm insanlığı katbekat doyurmaya, yaşatmaya yetecek kadarken, her yıl yüzbinlerce insan açlıktan ölüyor. Milyarlarca insan açlık sınırında, hatta açlık sınırının daha da altında yaşamak zorunda bırakılıyor. İnsanlar çöplerden beslenmek zorunda bırakılıyor. Asalak burjuva sınıfının sadece kedi-köpekleri için harcadıkları mama parası yüzbinlerce insanın açlıktan ölmesini engelleyecek kadar fazla. Bizlerin tüm ailemizle birlikte çalışarak yaşamımız boyunca kazanamayacağımız parayı bu asalak sürüsü bir gecede, bir düğünde yerlere saçmaktalar. Bizlerle dalga geçercesine hem de.

Dostlar, insanlık tarihi aynı zamanda sınıf savaşları tarihidir de. Toplumsal eşitlik koşullarında yaşayan ilkel komünal toplumlar dışında, bugüne kadarki tüm toplumlar sınıflara ayrılmıştır. Her sistemde ezenler ve ezilenler olmuştur. Ve bitmeyen, dinmek bilmeyen sınıf çatışmaları da... Bugün artık sınıflar daha da net. Bir tarafta dünya ölçüsünde alındığında milyarları bulan ordusuyla işçi sınıfı, diğer yanda bir avuç asalak burjuva sınıfı. Bir tarafta emeğiyle, alınteriyle, kölece çalışma koşulları altında çalışanlar; diğer yanda yattıkları yerde bizlerin ürettiği zenginliklere el koyarak servetine servet katan bir avuç asalak. Bir sınıfın çıkarı diğerinin zararı anlamına geliyor.

Varlığı, emek gücü sömürsü ve aşırı kâr üzerine kurulu olan bu kapitalist düzende, üretim araçlarını elinde bulunduran zenginler daha çok kazanç elde etmek için daha çok sömürmektedirler. Daha az ücrete daha çok çalıştırmaktalar. Türkiye örneğinde olduğu gibi ülkenin herbir karışını emperyalistlerin yağmasına açmaktalar. Tüm kamu kuruluşlarını ve zenginliklerini özelleştirme adı altında yerli ve yabancı bir avuç tekeli asalağa peşkeş çekmektedirler vb., vb. İşte dinmek bilmeyen sınıf çatışmalarını yaratan keskin sınıf çelişkileri.

Sümerbank işçisi kardeşler;

Bugün Türkiye'nin kapitalist düzeni tarihinin en ağır krizini yaşamaktadır. Bu krizin ağırlığını saklamak bir tarafa, bugün ekonominin ve devletin iflas eşiğinde olduğunu bizzat kendileri itiraf etmektedirler. Bu kriz söylendiği gibi hiç de hükümetlerin yanlış politikalarının ürünü değildir. Sürekli yaşanan bu krizler bizzat kapitalizmin kendisinden doğan yapısal krizlerdir. Hükümetler ve politikacılar hedef tahtasına oturtularak, bu temel gerçek gizlenmeye çalışılmaktadır. Böylece öfkemizin düzene yönelmesini engellemek istiyorlar.

Her kriz döneminde olduğu gibi bugün de yine aynı teraneler söylenmekte, aynı fedakarlık masalları anlatılmakta. Ama bu hikayelere artık karnımız tok. Vatan, millet edebiyatı yapıp ülke elden gidiyor diyenler bugün neredeyse emperyalistlere satılmadık en küçük bir toprak parçası bırakmadılar. Bugün bu ülkeyi gerçekte kimin yönettiğini 7 yaşındaki çocuklar bile biliyor. İMF, DB, ABD emrediyor, işbirlikçi burjuvazi ise uşaklıkta kusur etmiyor. Bugün bu ülkenin haberi dahi olmadan ABD uçakları İncirlik üssünden kalkıp gidip Irak'ı bombalayabiliyor.

Evet dostlar, her zaman olduğu gibi yine krizin faturası biz işçi emekçilere ödettilirmeye çalışılıyor-ödettiliriyor. Kapı önüne konan onbinlerce işçiyle, zamlarla, düşük ücretlerle, dolaylı-dolaysız vergilerle,

özelleştirmelerle, tenkistatlarla vb., vb. Aynı zamanda tüm kazanılmış haklarımız birer birer elimizden alınmaya çalışılırken, örgütlerimiz de ya dağıtılıyor ya da işlevsiz hale getiriliyor. Evet, bugünün tablosu birçok eksik yönüyle bu. Tablo karamsar olsa da asıl önemli olanın bu karamsarlığın bize yansımaması, umudun yitirilmemesidir. Ne diyor dizelerinde büyük usta, büyük insanlığın hiçbir şeyi olmasa da umudu var.

Umutsuz yaşanmıyor. Evet bizim ayakta kalabilmemiz için umutlarımız, gelecek güzel günlere inancımız var, olmalı. Gündüzleri sömürülmediğimiz, geceleri aç yatmadığımız, ekmek, gül ve hürriyet günleri bizlerin elinde. Yani kurtuluşumuz kendi ellerimizde.

Herşeyden önce üretimden gelen bir gücümüz var ve 60 milyonu aşan bir emek ailemiz var. Tüm güzellikleri vareden, yaratan, dünyayı elleri üstünde tutan bizler değil miyiz? Eğer bizler fedakarlık yapacaksak bu asalak düzen için zenginlerin daha çok palazlanması için değil, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için, emekçilerin iktidar mücadelesi için fedakarlık yapmalıyız. Yani kendi sınıf çıkarlarımız için...

Bugün Sümerbank işçileri olarak fabrikanızın kapatılmasına, peşkeş çekilmesine karşı, geleceğiniz, çocuklarınız, onurunuz ve sınıfınız için mücadele bayrağını ellerinize aldınız. Kazanımınızın sınıfın kazanımı, kaybınızın da sınıfın kaybı olduğu bilinciyle direniyorsunuz. Her türlü zorluğa, sendikal ihanete karşı. Bugün Sümerbank işçisi "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" şiarı etrafında birleşerek, kendi gücüne, iradesine, örgütlülüğüne yaslanabildiği oranda zaferin çok daha yakın olacağından kuşku duyulmamalıdır. Sınıfımız ve geleceğimiz için kazanmaktan başka yol yoktur.

Direne direne kazanacağız!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

O. Demir

Düzen bekçile

Derin bir ekonomik kriz içerisinde debelenen ve bunun ağır bir sosyal krize dönüşmesinden belirgin biçimde kaygılanan düzen ve onun egemen yönetici gücü olarak ordu için gerçek tehdit, her zaman için devrimci gelişmeler ve işçi-emekçi hareketidir. İşin doğası gereği bu böyledir. Tüm öteki “tehdit”ler, kurulu düzeni biçim yönünden şu veya bu ölçüde etkileyebilir, ama onun burjuva mülkiyet ilişkilerine dayanan temel sınıf özelliğini hiçbir biçimde değiştirmez. Resmi dildeki ifadesiyle “bölücülük”ten “irtica”ya kadar bu böyledir. Ama düzenin temellerine yönelen bir sosyal-siyasal hareket olarak “yıkıcılık”, tüm öteki tehditlerden temelden farklıdır ve burjuvazi, onun düzen bekçileri, bu konuda tam bir açıklık ve mutabakat içerisinde dirler.

Kriz batağında bir kokuşmuş düzen

Türkiye kapitalizmi kriz batağında debelenmeye devam ediyor. Krizde herhangi bir hafifleme bir yana, olayların seyri ve bir dizi gösterge, durumun her bakımdan daha da ağırlaşmakta olduğunu ortaya koyuyor. Dahası, önümüzdeki aylar için yaygın bir yeni çöküş beklentisi var. Krizdeki bu gidişin işçi sınıfı ve emekçiler için sosyal yıkımın derinleşmesi, ülke içinde emperyalizme kölece bağımlılığın pekişmesi demek olduğunu biliyoruz. Her yeni çöküş, işçi sınıfı ve emekçiler için ağırlaşmış yeni bir ekonomik-sosyal fatura; Türkiye içinde, emperyalizmin daha ağır ekonomik, mali ve siyasal koşullar dayatması, ülkenin dolaysız yönetimini adım adım devralması anlamına geliyor.

İMF kendi direktiflerinden en ufak bir sapmayı bile küstahça sopa gösterme vesilesi haline getirmiştir. Bunun karşısında hükümetin tavrı, uşaklığın dipsiz kuyusudur. Son günlerde bu çerçevede yaşananlar, Türk burjuvazisinin ve onun adına ülkeyi yönetenlerin tam bir ihanet çukuruna yuvarlandıklarını ibretle gözler önüne sermektedir. İMF ve emperyalistler için sorun artık kendi memurlarını ekonominin patronu olarak atamak ve parlamentonun gündemini ve çalışma temposunu bizzat saptamaktan da öteye geçmiştir. Emperyalistler artık işi idari işleyişe, şirket yönetim kurullarının doğrudan saptanmasına ve imzada gecikti diye cumhurbaşkanını paylama noktasına vardırırmışlardır.

Böyle yapan ve böyle yaptıkça da sonuç aldıklarını gören emperyalistler, spekülâtif sermaye hareketleri ve borsa oyunları üzerinden Türkiye ekonomisiyle ve

siyasetiyle dilediğince oynamaktadırlar. Bu hesaplı ve planlı oyunları ekonomik ve siyasal istemlerini dayatmanın, istedikleri her türden yeni düzenlemeleri yaptırmanın bir aracına çevirmiş durumdadırlar.

Uşakça bağımlılık ve borç batağı Osmanlı’yı da benzer bir duruma düşürmüş, onu zamanla emperyalistlerin oyuncağı haline getirmiş ve sonunda da o kaçınılmaz akıbete, yıkılışa götürmüştü. Benzer bir bağımlılık ve borç köleliği, işbirlikçi burjuvaziye dayanan Cumhuriyet Türkiye’sini de adım adım aynı süreçlerden geçirmekte, benzer bir tarihsel akıbete hazırlamaktadır.

Osmanlı İmparatorluğu’nun tarihsel mirasçısı olmakla gitgide daha çok övünen Türk burjuvazisinin geleceği selefının geçmişinden farklı olmayacaktır. Ülkeyi ve toplumu yıkım içinde bu utanç verici duruma düşüren, emperyalizmin elinde oyuncağı çeviren bir sınıf, topluma egemen olma, onu yönetme gücü ve meşruiyetini zaman içinde gitgide daha çok yitirecektir. Son 50 yıldır krizler içinde debelenip duran ve topluma ödettiği ağır ekonomik, sosyal, kültürel ve siyasal faturalara rağmen her yeni dönemi eskisini aratan bu sınıf, onun kokuşmuş burjuva cumhuriyeti er-geç yıkılıp gidecek, yerini işçi sınıfının devrimci önderliği altında birleşmiş emekçilerin sosyalist cumhuriyetine bırakacaktır.

Düzen bekçileri aralıksız hazırlanıyor

Olup bitene herhangi bir esaslı itirazı olmayan, itiraz bir yana uygulanan programa tam destek veren düzen bekçileri, muazzam sosyal yıkımın yaratacağı tehlikeli sonuçlara karşı aralıksız hazırlanıyorlar. Sözkonusu “tehlike” elbette bekçilik ettikleri düzen içindir.

Krizin ağırlaştığı bir dönemde toplanan MGK, “sosyal patlama” riskinin artmakta olduğunu tespit ediyor ve bu çerçevede alınacak yeni önlemleri görüşüyor. Yeni önlemleri diyoruz, zira yıllardır bu türden önlemlerin ardı arkası zaten kesilmiyor. Faşist 12 Eylül cuntasının yaptığı köklü kurumsal ve yasal düzenlemelere rağmen kokuşmuş burjuva düzeninin bekçisi ordu, yıllardan beridir MGK üzerinden sürekli yeni yasal ve kurumsal düzenlemeler yapıp duruyor. Anti-terör Yasası, Kriz Yönetim Merkezi, İller İdaresi Yasası, Özel Kuvvetler ve JİTEM, hücre tipi zindanlar, tüm bunlar bu hazırlığın bir parçasıdır.

Tüm bunlar, son on yıl içinde kotarılmış kurumsal ve yasal yeni önlemlerdir. Tüm de muhtemel bir devrimci sınıf ve emekçi hareketinin önünü kesmek, bunun başarılamadığı bir durumda ise ezmek içindir. Tüm de MGK ve dolayısıyla ordu kaynaklı önlemlerdir; orada düşünülmekte, tasarlanmakta, planlanmakta ve yasal temele kavuşturulmak üzere kukla hükümetler ve meclislerin önüne konulmaktadır.

Bunun son halkalarından biri de, daha önce “Başbakanlık Kriz Merkezi Yönetmeliği” ile kotarılan Kriz Yönetim Merkezi kurumlaşmasının şu günlerde sessiz sedasız yasal bir dayanağı kavuşturulması olmuştur. Son MGK toplantısından yalnızca bir gün önce, 29 Haziran günü, kamuoyundan gizlenerek ve üzerinde en ufak bir tartışma bile yapılmadan “jet hızıyla” meclisten geçirilen yeni yasa, “gerginlik ve kriz dönemleri”yle net bir bağlantı kurarak, orduya geniş yeni yetkiler tanımaktadır.

Dinsel gericiilik dalgakıranı

Düzen bekçilerinin hazırlıkları elbette bundan ibaret değil. Bu, sorunun daha çok baskı ve terör aygıtlarının tahkim edilmesine ilişkin yönüdür. Daha bir de bunu tamamlayan deyim yerindeyse “sosyal önlemler” bölümü var. Bunun ne anlama geldiğini, satılmış sendika ağlarının, bilinen hizmetlerinin de ötesinde, ESK ve “Sivil İnisiyatif” gibi oluşumlar üzerinden toplumsal muhalefeti dizginleme, saptırma ve düzene yedekleme işinde kullanılmalarından da görebiliriz. Nitekim bu, burjuvazi adına ülkeyi yöneten ordunun 28 Şubat sonrası hamlelerinin en önemli halkalarından biri olmuştur. Sözde laik cumhuriyeti “irtica tehditi”ne karşı savunmak üzerinden yaratılan toplumsal atmosferde, işçi sendikalarıyla tekeli sermaye örgütlerinin biraraya getirilmesiyle yaratılan bu oluşumlar, saldırları kolayca gerçekleştirmek (ESK), işçi sınıfı ve emekçilerin bilincini çelmek ve mücadelesini dizginlemek (“Beşli sivil inisiyatif”) için kullanılmışlardır.

Haziran sonunda yapılan MGK toplantısında bu açıdan son derece dikkate değer yeni bir gelişme var. Bu toplantı, “sosyal patlamalar”a karşı alınacak önlemlerden ayrı düşünülemeyecek bu gelişmeyi, kamuoyuna bilerek sızdırılan bir rapor üzerinden açığa vuruyor. Buna göre; bizzat üst düzey subaylar tarafından “*tarikat ve mezhep önde gelenleri ile kurulan diyaloglar ve bu çerçevede sürdürülen çalışmalar sonucu*”, bu çevrelerin “*devlet ve hukuk sisteminin içine çekilmesi*”, bundan da öte, “*devletin yanında yer almaları noktalarında önemli mesafeler*” alınmış durumdadır.

Bu gelişme gerçekten dikkate değerdir. Zira ordunun dinsel gericiliğe karşı 28 Şubat’la birlikte gündeme getirdiği müdahalenin amacını ve sınırlarını da açıklıkla ortaya koymaktadır. Komünistler bu amacı ve sınırları 28 Şubat’ı izleyen günlerdeki değerlendirmelerinde açık seçik bir biçimde ortaya koymuşlardı. Şimdiki gelişmeler bu değerlendirmeleri olduğu gibi doğrulamaktadır.

Bu değerlendirmelerin birinde; dinsel gericiiliğin, ‘60’lı yıllardan itibaren bizzat devlet tarafından örgütlenecek ilerici toplumsal muhalefete ve devrimci harekete karşı çok bilinçli bir biçimde kullanıldığı, 12 Eylül askeri faşist rejimi döneminde ise bunun görülmemiş boyutlara vardırıldığı ortaya konulmakta ve ardından söz, 28 Şubat’la başlatılan dinsel gericiiliği terbiye etme ihtiyacının nereden doğduğuna şöyle bağlanmaktadır:

“*Özetle, toplumsal gelişmeye ve devrime karşı bir dalgakıran rolü oynasın diye dinsel gericiiliği düzen bizzat kendisi besledi; ordu ise ona her seferinde yol açtı, zemin düzledi. Ne var ki bu toplam süreç, resmi dilde ‘irtica’ olarak nitelenen dinsel gericiiliği kontrol edilebilir sınırların ötesinde bir etki ve güce kavuştu. ‘İrtica’, yığınların geri kesimlerini dizginleyen ve düzene bağlayan bir imkan olmanın ötesine taşıtı; genel toplum ve devlet düzenine kendi ruhunu ve rengini verme iddiasını uygulamaya geçirecek bir gelişme düzeyine ve konuma ulaştı. Geline yerde dizginlenmesi, güç ve etkisinin tırpanlanması, düzen için kabul edilebilir sınırlar ve işlevler içine çekilmesi gerekiyor. Kurulu düzenin vurucu gücü ordu şimdi bunu yapıyor. ‘Durumdan’ çıkarılan ‘vazife’ budur.’ (Ordu ve İrtica, Ekim, sayı: 171, Haziran ‘97, Başyazı)*

eri hazırlanıyor

Amaç dinsel gericiği ezmek değil (ki bu gerici burjuva düzeninin doğasına olduğu kadar temel ihtiyaçlarına da aykırı bir davranış olurdu), onu yeniden kabul edilebilir ve kontrol edilebilir sınırlar içerisine çekmekti. Generaller tarafında MGK'ya sunulan rapor, sorunun tamı tamına bu olduğunu ve bunun da artık gerçekleştiğini dile getiriyor.

Fakat işte bu sınırlar içerisinde, yani terbiye edilmiş ve kontrol edilebilir sınırlar içine çekilmiş bir dinsel gericilik, kabul edilebilirlikten öteye, düzenin ve devletin hizmetinde etkin biçimde kullanılan, kullanılması gereken bir güçtür. “Sosyal patlama” tehlikesine karşı önlemlerin gündeme getirildiği bir toplantıda, “*tarikat ve mezhep önde gelenleri*”nin devlete desteğinin kazanıldığının açıklanması bu çerçevede son derece anlamlıdır.

Devrim düzenin en büyük korkusudur

MGK, kriz ve sosyal yıkım programlarıyla bağlantı içinde, “sosyal patlama” tehlikesini ilk kez görüşmüyor. Mart sonunda yapılan olağan toplantıda da, “öngörmek yönetmektir” kuralı çerçevesinde bu konunun görüşüldüğü basına yansımıştı. Bu arada generallerin, dinsel gericiği terbiye etme operasyonunda katedilen mesafeden de güç alarak, “tarikat ve mezheplerin önde gelenleri” ile yoğun ilişkilere girmeleri ve devlet düzenine itaatten öteye, devlete desteklerini güvenceye almaları tabii ki bir rastlantı değildir. Tehdit sıralaması değişince tercihler de değişiyor ve yeni çalışmalar buna göre yapıyor, yeni ilişkiler buna göre kuruluyor, yeni destekler buna göre sağlanıyor.

Derin bir ekonomik kriz içerisinde debelenen ve bunun ağır bir sosyal krize dönüşmesinden belirgin biçimde kaygılanan düzen ve onun egemen yönetici gücü olarak ordu için gerçek tehdit, her zaman için devrimci gelişmeler ve işçi-emekçi hareketidir. İşin doğası gereği bu böyledir. Tüm öteki “tehdit”ler, kurulu düzeni biçim yönünden şu veya bu ölçüde etkileyebilir, ama onun burjuva mülkiyet ilişkilerine dayanan temel sınıf özelliğini hiçbir biçimde değiştirmez. Resmi dildeki ifadesiyle “bölücülük”ten “irtica”ya kadar bu böyledir. Ama düzenin temellerine yönelen bir sosyal-siyasal hareket olarak “yıkıcılık”, tüm öteki tehditlerden temelden farklıdır ve burjuvazi, onun düzen bekçileri, bu konuda tam bir açıklık ve mutabakat içerisindeyler.

Eğer buna rağmen ara evrelerde başka bazı tehditler önplana çıkarılabilmişse, bu tam da 12 Eylül’le birlikte devrimci ve emekçi hareketine vurulan ve etkileri halen de giderilemeyen ağır darbeler sayesinde söz konusu olabilmıştır. Bunun sağladığı soluklanma ortamında düzen beklenmedik bir biçimde karşı karşıya kaldığı “bölücülük belası”nı savuşturmaya çalışmış, bu arada gereğinden fazla güç kazanan ve artık kontrolden çıkmaya başlayan “irtica”yı terbiye etme yoluna gitmiştir. Türkiye’de devrimci bir mecrada gelişen güçlü bir sosyal hareketlilik olsaydı diğer iki “tehdit” asla düzen bekçileri için öncelik kazanmazdı, dahası irtica bu koşullarda gerçek bir imkan olurdu onlar için. Kaldı ki bu koşullarda “irtica”nın bu denli güçlenmesi de zaten işin doğasına aykırı olurdu.

Özetle, devrimci temeller üzerinde gelişen her sosyal hareket düzen için değişmez stratejik baş tehdittir. Sınıf ve emekçi hareketinin güç kazandığı ve bunun devrimci

akımları güçlendirmeye başladığı her taktik durumda da, düzen için tartışmasız bir numaralı tehdit yine bunlar olmaktadır. Zira, yineliyoruz, bu alandaki her gelişme, bizzat kurulu düzenin temellerini ve geleceğini ilgilendirmektedir. Devrimci bir kitle hareketi ile sosyal devrim tehlikesi, burjuvazinin her zaman en büyük korkusudur.

Krizin işçi sınıfı ve emekçilerin dayanma gücünü gerçekten zorladığı ve öfkesini büyüttüğü bir dönemde, dinsel gericiğin temsilcileriyle bizzat generaller tarafından kurulan ilişkiler de anlamını burada bulmaktadır. İşçi ve emekçi hareketinden korkan düzen ve devlet için, dinsel ideoloji ve dinsel gericilik bir kez daha dalgakıran rolüyle temel önemde bir araç ve ihtiyaçtır. Düzen bekçileri bir kez daha durumdan vazife çıkarmışlardır ve buna göre hareket etmişlerdir.

“Tehdit önceliği”ne göre değişen roller

Komünistler, zamanında 28 Şubat’la ilerici toplumsal muhalefete karşı kurulan tuzağa işaret ederlerken, şunları söylemişlerdi: “*Neredeyse 30 yıldır dinsel gericiği kullanarak ilerici toplumsal muhalefeti dizginleyenler; şimdi toplumsal muhalefeti yedekleyerek dinsel gericiği dizginlemeye çalışıyorlar.*”

Bu oyun, CHP’nin yanısıra reformist solun bir kesimi, umutsuzluk ve yılgınlık batağındaki solcu aydınların önemli bir kesimi ve hain sendika bürokrasisinin paralel çabalarıyla, 28 Şubat sonrasında önemli ölçüde başarıya ulaştı. Aradan geçen dört yıla yakın süre boyunca, “irticaya karşı laiklik” adına toplumsal muhalefet pasif ve dolaylı bir biçimde de olsa önemli ölçüde düzenin ve ordunun yedeği haline getirildi.

Şimdi yeniden roller değişiyor. Ağırlaşan kriz koşulları toplumsal muhalefetin güç kazanmasını ve önlenemez biçimde sokağa taşmasını bir tehlike haline getirdiğine göre, burjuvazi adına ordunun yeniden dini ve dinsel gericiği kullanmaya ihtiyacı var. Girilen gizli ilişkiler ve sağlandığı resmi raporlara geçen mutabakatlar bunun bir ifadesidir. Şimdi sıra bir kez daha dinsel gericiğe dayanarak toplumsal muhalefetin ve devrimci hareketin gelişmesini engellemekte. Düzen için “yıkıcı tehdit” tehlikesinin büyümesi, herşeyi yeniden yerli yerine oturtuyor. Saflaşma ve çatışma, buna dayalı roller yeniden olağan biçimine, sınıfsal eksene ve karaktere göre şekilleniyor.

Yakın tarihimizde bunun dikkate değer başka örnekleri de var. 12 Mart faşist darbesiyle toplumsal muhalefeti acımasızca ezenler, bu arada Atatürkçülük

adına göz boyamak için Erbakan’ın Milli Nizam Partisi’ni de kapatmak gereği duymuşlardı. Fakat kısa bir süre sonra, daha faşist darbe dönemi sona ermeden, İsviçre’deki Erbakan’ın ayağına kendi subaylarını göndererek, yeni bir parti örgütlemek üzere onu geri getirmişlerdi. Şimdilerde basına yansıyan haberlere göre, Milli Güvenlik Konseyi Genel Sekreteri konumundaki orgeneral, Avrupa Milli Görüş Teşkilatı’nın yöneticileriyle Avrupa’daki Türk

elçiliklerinde gizli görüşmeler yapmış. Bu olay bile kendi başına yeterince anlamlı ve açıklayıcıdır. Tümüyle ABD güdümünde yeni bir dinci partiyi kurma hazırlığındaki Tayyip Erdoğan ise, orduyla çeşitli düzeylerde görüşmeler yaptığını kamuoyu önünde açıklamış bulunuyor. 28 Şubat’ın irticaya karşı son hamlesi gibi sunulan FP’nin kapatılması olayına da buradan bakılabilir. Bunun terbiye operasyonunda son bir halka olmak kadar, Tayyipçi “yeni oluşum”a yol açmak anlamına geldiği de yeterince açıktır.

Alevi ağaları, CHP ve solda “yeni oluşum”lar...

Aynı çabanın sol kitle tabanına yönelik olarak da gösterildiğine kuşku yoktur, ki korkulan bir “toplumsal patlama” olduğuna göre bu onlar için çok daha önemli ve

önceliklidir. MGK raporunda yalnızca tarikatların değil, yanısıra “mezheplerin önde gelenleri”nden sözedilmesi bu açıdan şaşırtıcı değildir. Burada söz konusu olanın, 12 Eylül karşı-devrimi sonrasında ve sayesinde, sol eğilimli Alevi kitle üzerinde önemli bir güç, etki ve denetim sağlayan Alevi ağaları olduğundan kuşku duyulmamalıdır. Onlar önemli bir bölümüyle ve laiklik adına zaten devletin ve düzenin hizmetindeydiler. Bu nedenle son gelişmeleri, girmekte olduğumuz yeni dönemin ihtiyaçları çerçevesinde, generallerin onları daha özel ve etkin rollere hazırlaması olarak düşünmek durumundayız.

Benzer çabaların siyasal izdüşümlerinden biri ise, CHP’de Deniz Baykal üzerinden yapılan ordu operasyonudur. Bunun yeni bir “Andıç” hareketi olarak gerçekleştiği artık bilinmektedir. CHP’nin son kongresi ise bunun başarıldığını belgelemektedir. Derinleşen krizin emekçileri sosyal yıkıma ve ülkeyi utanç verici bir köleliğe sürüklediği bir dönemde; faşist devlet terörünün bizzat Kızılay’ın göbeğinde emekçileri hedef alacak düzeyde uygulandığı bir evrede; tecritin kurumsallaştırıldığı F tipi hücrelerde onlarca devrimcinin yaşamını yitirdiği bir sırada; bu temel önemde güncel gelişmelerin hiçbirisi CHP kongresinin gündemi olamamıştır. Deniz Baykal kongre konuşmasında CHP’nin farklı olduğunu söylemiş, fakat bu farklılığı somutlayacak hiçbir şey ortaya koyamamıştır.

‘90’ların başındaki kirli savaş döneminde doğrudan hükümet ortağı olan ve kirli savaşın tüm icraatlarını

paylaşan, 5 Nisan Kararları’na ve Gümrük Birliği köleliğine doğrudan imza atan SHP-CHP, bu bilinen gerici ve sağcı çizgisinin daha da sağına kaymıştır son kongresinde. Bunu sağdan devşirilmiş üst düzey kadrolarıyla tamamlama girişiminde bile bulunabilmiştir. Bugünün CHP’si Amerikan ajanı Derviş’e zimnen destek vermekte ve onunla aynı kafadaki Amerikancı-İMF’ci neo-liberal iktisatçılar ve uzmanlarla Türkiye’nin sorunlarına sözde çözüm üzerine çalışabilmektedir. Böylece, 28 Şubat’ın gündeme getirdiği “Anadolu Aleviliği”nden sonra, aynı patentli olduğundan kuşku duyulmaması gereken ve Baykalcı CHP’nin şu sıralar slogan edindiği “Anadolu solu”nun ne anlama geldiği de açığa çıkmaktadır.

Baykalcı CHP’nin tüm umudu ve gayreti, krizin hızla tükettiği düzen partilerinden gelecek seçimlerde nöbeti devralmak ve işi onların bıraktığı yerden bir dönem için devam ettirebilmektir. Ama bu parti düzenin egemenlerine güven vermek kaygısıyla Amerikancı çizgiye ve IMF dayatmalarına öylesine teslim olmuş durumdadır ki, krizin bunalıttığı halk kitlelerinin sempati ve desteğini kazanmak için demagojik çıkış ve manevralardan bile geri durmaktadır. Böyle olunca da, kitleler içindeki etkisi ve desteği krizin tükettiği partileri hiç de aşamamaktadır. Hiç değilse halihazırdaki durum budur.

Bununla bağlantılı olarak, CHP’deki tasfiyelerin ardından gündeme gelen “soldaki yeni oluşum”a da değinelim. Sözü uzatmak gerçekten gereksizdir. Bu oluşumun başını çekenlerden biri, kirli savaş hükümetlerinin koalisyon ortağı SHP’nin liderlerinden Murat Karayalçın’dır. Bu adam Çiller hükümetlerinde Çiller’in hınk deycisi olma utanç verici konum ve tutumuyla hatırlardadır. Kurulacak yeni partiye genel başkan olarak düşünülen ve büyük umutlara konu edilen kişi ise, Karayalçın’ı önceleyen dönemde SHP’nin başında bulunan ve yine özel savaş hükümetlerinde Demirel’in hınk deycisi olarak yer alan ve bu arada Demirel’i Çankaya’ya taşıyan Erdal İnönü’den başkası değildir. Böyle bir oluşumun nasıl bir rol oynayacağı ise daha şimdiden bellidir. Geçmişleri geleceklerinin aynasıdır. “Yeni oluşum” bu yapısı ve siciliyle eskisinin karikatürü olmayı bile başaramayacaktır. Yine de sermaye medyası tarafından, şu an bir arayış içerisinde olan sol eğilimli kitlelere bir umut olarak sunulmaya çalışılmaktadır. Geleneksel sol tabanı salt “hizipçi Baykal”la kucaklamak olanaklı olmadığına göre, tüm öteki sahte seçeneklerin önünü açmak düzen için mantıklı bir ihtiyaçtır.

“Sosyal patlama” vurgusunun cazibesi ve aldaticılığı

Egemen sınıf sözcüleri ve düzen bekçileri, krizlerin ağırlaştığı ve bunun faturasının somut bir uygulama olarak işçi sınıfına ve emekçilere ödetildiği her durumda “sosyal patlama tehlikesi”nden sözetmeyi neredeyse adet haline getirmişlerdir. Son on yılda bu tutum birçok kez yinelenmiştir ve hiç de kendi düzenleri payına felaket tellallığı yapmak için değildir. Elbette sorunların ağırlaşmasının yarattığı kaygıların bunda bir payı vardır, fakat esas neden başkadır. Her defasında bunun basıncıyla, mevcut hükümetleri daha sıkı bir biçimde denetim altına almak, onlara isteklerini harfiyen uygulamak ve bu arada olup bitenin tüm sorumluluğunu

bu hükümetlerin üzerine yıkmak amaçlanmıştır. Fakat daha da önemli olarak, bununla hükümetler, sosyal sorunların kitlelerde büyütüp derinleştirdiği sosyal hoşnutsuzluğun denetim altına alınmasına yönelik çok yönlü yasal ve kurumsal tedbirlere yöneltilmiştir. Düzen cephesinden “sosyal patlama” tehlikesine son on yılda yapılan her vurgunun somut pratik amacı ve işlevi bu olmuştur.

Bu nedenle devrimciler bu tespitin egemen sınıf sözcüleri tarafından bile sık sık dile getiriliyor olmasının dışsal cazibesine fazla aldanmamalıdır. Bundan hareketle, gerici düzen cephesinin ne kadar da büyük sıkıntılar içerisinde bulunduğu, kitlelerin ise buna karşı nihayet patlama noktasına geldikleri sonucunu çıkararak rahatlayıp rehavete düşmekten ise özellikle kaçınmalıdırlar. Burjuvazinin son derece bilinçli, deneyimli, örgütlü ve özellikle de kurnaz ve sinsi bir sınıf olduğu unutulmamalıdır. Onların bu türden tespitler yapmaları, her zaman bu türden tehlikelerin daha baştan önünü alacak hazırlıklara ve önlemlere yöneliktir. MGK’daki son tespitin de açıkça bu amaç çerçevesinde gündeme getirilmesinde olduğu gibi.

**Kitlelerin ileri kesimleri üzerinden
kırılan mücadele dinamikleri**

**Krizin ağırlaştığı bir dönemde
toplanan MGK, “sosyal patlama”
riskinin artmakta olduğunu
tespit ediyor ve bu çerçevede
alınacak yeni önlemleri
görüşüyor. Yeni önlemleri
diyoruz, zira yıllardır bu türden
önlemlerin ardı arkası zaten
kesilmiyor. Faşist 12 Eylül
cuntasının yaptığı köklü
kurumsal ve yasal düzenlemelere
rağmen kokuşmuş burjuva
düzeninin bekçisi ordu, yıllardan
beridir MGK üzerinden sürekli
yeni yasal ve kurumsal
düzenlemeler yapıp duruyor.
Anti-terör Yasası, Kriz Yönetim
Merkezi, İller İdaresi Yasası,
Özel Kuvvetler ve JİTEM, hücre
tipi zindanlar, tüm bunlar bu
hazırlığın bir parçasıdır.**

tablosudur. Tüm zorlanmalara karşın, yine de burjuvazi halihazırda duruma hakimdir. Fakat bu hakimiyeti yitirme korkusu, sınıf ve kitle hareketinin denetim dışına taşması ve devrimci bir mecraya yönelmesi ihtimali onu, onun adına toplumu yönetenleri gerçekten de kaygılandırmakta, korkutmaktadır. Dünün “tehdit önceliği” olan irticanın bugün devlet dayanağı olarak hazırlanması da bu korkunun bir ifadesidir.

Fakat dinsel gericilik en fazla, kitlelerin geri, tutucu, geleneksel kültür ve değerlere bağlı olan, mevcut sınıf ve kitle hareketliliğinin zaten dışında kalan kesimlerini denetim altında tutmak ve düzene bağlamak işlevi yerine getirebilir. Son 40 yılın sosyal çalkantıları üzerinden baktığımızda, ilerici toplumsal muhalefete karşı zaman zaman saldırgan karşı-devrimci bir güç olarak kullanılması bir yana bırakılırsa, dinsel gericiliğin düzene ve devlete hizmeti de genellikle bu olmuştur. Bu akım kitlelerin geri kesimlerinin düzenden kopmasını ve ilerici sosyal hareketliliğe yönelmesini engellemiştir; bir dalgakıran olarak temel işlevi bu olmuştur.

Oysa sosyal patlamaların sürükleyici dinamiği, lokomotif gücü, kitlelerin somut olarak devrimci arayışlara da girmiş ve şu veya bu ölçüde hareketlilik içinde olan ileri kesimleridir. Böyle olunca, egemen sınıfın bir “sosyal patlama”nın, daha somut ve anlaşılır

bir ifadeyle, sınıf ve kitle hareketinin devrimci bir mecraya girme ihtimalinin yolunu kesme çabalarına, baskı ve teröre dayalı önlem ve uygulamalarının ötesinde, sendika bürokrasisi, düzen solu ve reformist sol akımlar üzerinden bakmak gerekir. Buradan bakıldığında, tüm bu akımların, kendi konumları ve güçleri ölçüsünde, bir “sosyal patlama” tehlikesini bertaraf etmek için şimdiden burjuvaziye paha biçilmez hizmetler sundukları görülecektir.

Kısır döngüyü kırmak için...

Bu bizi, içinden geçmekte olduğumuz dönem açısından en kritik, üzerinde en çok durulması gereken noktaya ve soruna getirmektedir. Sınıfın ve kitlelerin ileri kesimleri üzerinden bakıldığında, bugünün Türkiye’sinde biz, günü geldiğinde patlayacak olan değil, hedefsiz ve sonuçsuz eylemler serisi içerisinde sürekli gücü ve morali tüketilen bir sınıf ve kitle hareketiyle yüzyüzeyiz. Son on yıldır hep kullanılan “hava boşaltma eylemleri” tanımı da bunu anlatmaktadır zaten. Bu eylemler sonuçsuz kaldığı içindir ki, kitlelerin mücadele gücünü kıran, eylemle sonuç alma inancını erozyona uğratan, sonuçta onları demoralize eden ve çaresizlik duygusuna düşüren bir işlev görmektedirler.

Sendika bürokrasisinin bu sonucu çok bilinçli bir biçimde hazırlayan hain tutumu, sosyal patlama tehlikesinin boşa çıkarılmasında burjuvaziye sunulan en büyük hizmet olmaktadır. Eylemler bu sınırlar içerisinde kaldığı, dolayısıyla bu işlevi gördüğü sürece, devletin bu eylemleri sorun etmemesi, fakat kararlılıkla sonuç almaya yönelen her eylemi de azgın bir devlet terörüyle karşılaması, tam da bu nedenledir.

Buradan çıkarılması gereken son derece önemli bir politik sonuç var ve bu yakıcı önemde bir güncel görevler alanına işaret etmektedir. Burjuvazinin “sosyal patlama” korkusunu gerçeğe dönüştürebilmek için, öncelikle, tam da sınıf ve kitle hareketi içerisindeki burjuva uşaklarının oynadığı bu karşı-devrimci rolün boşa çıkarılması gerekmektedir. Bunun için de, taban çalışması ve inisiyatifini hep vurgulayagelen devrimcilerin, artık, sendika bürokrasisinin denetiminde gerçekleşen ve bir kural olarak öfke boşaltmaya yarayan ve sonuçta kitleleri güçten düşüren merkezi eylemlerin cazibesine duydukları kör inancı kırıp bir yana atmaları gerekmektedir. Bugüne kadarki tüm deneyim göstermiştir ki, taban hareketliliği üzerinde yükselmeyen bu türden merkezi eylemlilikler, kitle hareketini ileriye götürmek bir yana, onun ileriye sıçrama dinamiklerini kıran bir rol oynamaktadırlar.

Taban örgütlülüğüne ve inisiyatifine dayalı olarak çok değişik vesilelerle gerçekleşen ve kitlelerin güç, enerji, deneyim ve moral biriktirmesine hizmet eden bir taban hareketliliği, bugünkü kısır döngüyü kırmanın da en etkili yoludur.

Birim çalışmasına dayanan, somutta fabrikalarda, işletmelerde, okullarda, işçi mahallelerinde sürdürülen devrimci çalışma üzerinde yükselen ve olanaklı olduğu ölçüde çeşitli biçimler içerisinde (platform, inisiyatif vb.) yerel düzeyde birleştirilen bir kitle hareketi/örgütlenmesi geliştirmek güncel görevine de burdan bakmak durumundayız. Elbette kendine özgü süreçler içinde mayalanan ve kendine özgü dinamiklerle açığa çıkan kitle mücadelelerini kendi tercihlerimize uyduramayız. Fakat kendi çalışmamızı, burjuvazinin kitleler üzerinde politik ve sendikal düzeyde kurduğu çok yönlü denetimi parçalayan ve bugünün kısır döngüsünü aşmaya yönelen en uygun tarza ve biçime kavuşturmak da tümüyle bizim elimizdedir. Ve bu, kendi sağlıklı dinamikleriyle tabandan gelişecek işçi ve emekçi eylemleriyle başarıyla buluşabilmenin, bu eylemlere etkili bir önderlik müdahalesi yapabilecek konum ve mevzilere önden sahip olabilmenin de en uygun yoludur.

(Bu metin **TKİP** Merkez Yayın Organı **Ekim**’in Temmuz ‘01 tarihli 224. sayısının başyazısıdır...)

Devrimci-demokrat kamuoyuna zorunlu açıklama

Hapishanelerde bulunan devrimci tutsaklar olarak ayları, mevsimleri aşan Ölüm Orucu direnişimiz sürmektedir. Ölüm Orucu direnişimiz bugüne değin burjuvazinin her türden yalan, demagoji, katliamları ve envai çeşit hilelerine rağmen ilk günkü kazanma azmini yitirmeksizin devam ediyor. Direnişimizin başlangıcından bugüne onlarca arkadaşımız yaşamını yitirdi, onlarca yaralandı. Bir o kadarı da sakatlandı.

Adalet Bakanlığı insani, meşru ve demokratik taleplerimizi karşılamak yerine, her seferinde yeni taktiklerle, saldırılarla direnişimizi bastırmaya, tutsakların insani, meşru ve demokratik taleplerinin karşılanmasını isteyen duyarlı kamoyunu sindirmeye çalıştı, çalışıyor. Bunu kimi zaman demagojileriyle, kimi zaman katliamlarıyla yaptı, kimi zaman göz boyayıcı hileler uyguladı, uyguluyor. Başvurduğu en son taktik, hem direnişi içten eritmek, hem de kamuoyunun gözünü boyamak için kimi tahliyeler yapmasıdır. Yanısıra görsel ve yazılı basın yoluyla direnişimiz aleyhine bin bir yolla çarpıtma yapmaya devam etmektedir.

Bütün bu uygulamaların amacı tarafımızca iyi bilinmektedir. Ve her taktiğe cevabımız, yeni ekiplerle genelde direnişimizi tahkim ederek, kazanma azimimizi pekiştirmek olmuştur, olmaya da devam edecektir.

Bahsettiğimiz saldırının yanısıra bir başka tutum, burjuva basın aracılığıyla kimi bireylerin, hem de tutsakların direnişini sahiplenir görünerek, genelde direnişimize, özelde de 20 Ekim 2000 tarihinde direnişi başlatan biz üç ayrı davadan tutsaklara yönelik hasmane bir tutumla saldırmasıdır. Bunun tipik bir örneği, 18 Haziran 2001 tarihli *Radikal* gazetesinde tam sayfa yapılan bir röportajdır. Röportaj, direniş başladığında cezaevinde olan ve 19 Aralık sonrasında da F tipine getirilen tutsaklar arasında olup daha sonra tahliye olan Selim Açıan ile yapılmıştır. Bizler taleplerimizin karşılanması için çaba gösteren her kurum ve kişinin çabasını takdirle karşılarız. Ancak sözü edilen röportaj böyle bir takdiri hak etmesi bir yana gerçekleri çarpıtan, kamuoyunu belli boyutlarıyla yanılgıya düşüren bir muhtevada olduğu için, çarpıtılan gerçeklere dikkat çekip bu çerçevede gerçekleri ortaya koymak bir zorunluluk olmuştur.

Öncelikle vurgulamak isteriz ki; sözü geçen röportajda Selim Açıan'ın belirttiklerinin devrimci tutsakları bağlayıcı hiçbir yönü bulunmamaktadır. Nitekim direnişteki hiçbir platform da kendini bağladığını söylememiş, tersine bağlamadığını belirtmiştir. Ancak kendi dava arkadaşları ile paralel düşünceler olduğu söylenebilir. Ötesi yok. Bu bakımdan “taleplerimiz” diye dillendirdiği şeyler üzerine durmayı gereksiz görüyoruz. Zaten iki platform olarak ortak taleplerimizi kamuoyuna deklare etmiş bulunuyoruz.

Kısa olarak üzerinde duracağımız, belirttiğimiz gibi, biz üç davadan devrimci tutsaklara yönelik olarak

Adalet Bakanlığı ağzıyla yapılan saldırıdır. Selim Açıan söz konusu röportajda öyle şeyler ileri sürmektedir ki, diplomatik bir dille bizlerin, devletin sözüne güvenmeyip direnişi bitirmemiz üzerine (sonucu) birçok insanın yaşamını yitirmesine neden olacak “politik bir hata” yaptığımızı söyleyecek kadar gerçekleri çarpıtmaktadır. Evet düpedüz bu söylenmektedir. Nasıl?

Şöyle ki; gazeteci Selim Açıan’a şöyle bir saptama yapıp soruyor:

“Geçen Aralık ayında Ölüm Oruçları’nın başında kamuoyu bu konuda daha hassastı. Aydınlar devreye girmişti. Gazetelerde haberler daha geniş yer buluyordu. Adalet Bakanı Ölüm Oruçları’nı durdurabilmek için isteklerin büyük kısmının kabul edildiğini açıkladı. Birçok insanın hayatını kurtarmak mümkünken, neden Ölüm Oruçları’nı o zaman bırakmadınız?”

Cevap şöyledir: *“Bana göre de orda politik bir hata yapıldı. O noktada her ne kadar devletin verdiği sözleri tutmayacağı konusunda güvensizlik içindeyseler de, Adalet Bakanlığı’nın toplumsal bir mutabakat sağlanmadan hücre tipi cezaevlerine geçilmeyeceği sözüne bir şans tanımak için eylemimizi askıya alıyoruz ve gelişmeleri gözleyeceğiz! denilebilirdi. Ama arkadaşlarımız devletin sözlerinden güvensizliği daha öne çıkararak sorunun diğer yönlerini gözden kaçırdılar.”*

“Gözden kaçıranlar”, “politik hata yapanlar” kim? Hemen arkasından onu da belirtmiş oluyor zaten. *“O dönemde Ölüm Oruçları genel değildi. Ölüm Orucu’nu yürüten üç örgüt vardı... Onlar bu eyleme zamanlama bakımından erken, isabetsiz bir tarihte başlamışlardı.”* demektedir. Devletin sözüne güvenmeyip *“birçok insanın hayatını kurtarmak mümkünken neden Ölüm Oruçları’nı o zaman bırakmadınız?”* sorusundaki saptamayı tamamen paylaşmış oluyor.

Dahası ilerdeki, *“O sırada, Ölüm Orucu düzenleyicileri arasında ‘bu önerileri kabul edelim, insanların hayatını kurtarmalıyız’ diyen olmadı mı?”* sorusuna da, *“Oldu. Tanıyıyım. Diğer örgütler eylemin askıya alınmasını, eğer sözler tutulmazsa birlikte eyleme başlanmasını, Ölüm Oruçları’nın 40. günündeysen, can kayıpları henüz olmamışken önerdiler.”* diyerek cevaplamakta.

Böyle demesine demektedir de, ya gerçekler? İlkin, *“... tanıyıyım, diğer örgütler eylemin askıya alınmasını, ... can kayıpları henüz olmamışken önerdiler”* sözüne dair birkaç şey: O dönemde bu öneriyi yapan TİKB davasından tutsaklardır. (Kendisi de o davadan tutuklu idi zaten). Diğer davalardan tutsakların böylesine ucube bir “öneri”si olmamıştır. Yani “diğer örgütler” diye çoğul kullanması kendilerinin ucube önerilerine başkalarının da katılmış olduğunu yansıtmaya çalışması, gerçeği ifade etmiyor. Düpedüz olmayan bir şeyi olmuş gibi gösterme çabasıdır bu. Konunun bir yanı budur.

Diğer yanına gelince, devletin sözüne güvenilseydi ve Ölüm Orucu o zaman bitirilseydi, operasyon olmayıp can kaybı önlenmiş mi olacaktı? F tipi açılmamış mı olacaktı? Peki ama bu ülkenin Adalet Bakanı, Başbakanı TV’lerde milyonların önünde, *“Toplumsal mutabakat sağlanıncaya kadar F tiplerine nakiller olmayacak”* sözünü vermelerinin üzerinden birkaç gün geçtikten sonra, bu ülkenin hapishanelerinde toplu bir katliam olmadı mı? Hem de “Hayata Dönüş Operasyonu” gibi bir isimlendirmeye. Peki ama bu ülkenin İçişleri Bakanı operasyonun, katliamın ardından, *“Biz bu operasyona bir yıldır hazırlanıyorduk”* deyip kamuoyuna verilen “sözün” bir aldatmaca olduğunu teyit etmedi mi? Dahası, operasyon öncesi görüşmelerde aracı olan heyet bile, operasyon sonrası, *“Devlet bizi operasyon için kullandı, kamuoyunu aldatmak için bizim aracılığımızla kimi talepleri kabul eder göründü. Ama işin gerçeği, bütün bunlar operasyon için kamuoyu hazırlamak içinmiş...”* gibisinden açıklamalar ile işin gerçeğini açıklamadılar mı?

Evet bütün bunlar dünyanın başka bir yerinde değil, Türkiye’de, Türkiye’nin hapishanelerinde ve milyonların gözleri önünde yaşandı. Selim Açıan da hapishanedeki canlı tanığı değil miydi bunların? Şimdi bunlar olmamış, yaşanmamış gibi *“devletin sözüne güvensizliği gereğinden fazla öne çıkardılar”, “can kaybı henüz yaşanmamışken önerildi”* ama *“politik hata yaptılar”* vb. şeklinde diplomatik bir üslupla farkında “olmadan” burjuva basın üzerinden bizlere saldırarak katliam yapanları aklama acizliğine girmek niye? Yapılanın bunun dışında bir şeye hizmet etmediğini görmemek için, ya insanın zır cahil ya da ar damarının çatlamış olması gerekir.

19 Aralık katliamından sonra bile şimdiye kadar Ölüm Oruçları’nda 28 ölüm olmasına rağmen, burjuva basın şehitleri haber yapmayı bile gerek görmezken, tahliye olmuş bu zat-ı muhtereme tam sayfa yer açması hesapsız olmasa gerek. Dar grup çıkarlarından gözü dönmüşlerin zaafını bilmeyecek kadar acemi değildir burjuvazi. Sonuçta adı geçen de, kendisine sunulan burjuva basından dar grupçu illetin mengenesinde sıkışıp kalarak röportaj yapmış, bu olanağı, can bedeli değerlere yeğleyen bir yaklaşım ile gerçekleri çarpıtıp demagoji yapmıştır.

Ne var ki, bütün baskı, katliam, tecrit ve hileler galebe çalarak mevsimlerdir, can-kan alinteriyle ilerleyen bir direniş karşısında hiçbir tahrifatin, yalanın, acizane çırpınışların tutunma şansı yoktur. Direnişimiz böylesi çırpınışlara da hak ettiği cevabı vererek rotasında ilerliyor, ilerlemeye devam edecektir. Kazanan direnişimiz olacaktır. Buna dostlarımız da, her renkten düşmanlarımız da tanık olacaktır...

**DHKP-C Tutsaklar Örgütlenmesi
TKP(ML) Davası Tutsakları
TKİP Davası Tutsakları
11 Temmuz 2001**

Gazi davasında katillere ödül!

Gazi katliamı davasında müdahil avukatlar, yargılamanın sanık polisleri aklamayı amaçladığını belirterek davadan çekildiklerini açıkladılar.

Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi’nde yeniden görülen davanın 12 Temmuz günlü duruşmasına dört avukat ve üç müdahil katıldı. Katliamda yakınlarını kaybedenler ellerinde ölenlerin fotoğraflarının bulunduğu dövizler taşıdılar. Duruşma salonunda sivil ve resmi polisler geniş güvenlik önlemi aldı.

Duruşmada mahkeme başkanı Yargıtay’ın gönderdiği bozma ilamını okudu. Yargıtay, 9 kişinin ölümü ve 5 kişinin yaralanmasından sorumlu tutulan 20 polisin yargılandığı davada 18 polisle ilgili beraat kararını onayladı. Tutuklu yargılanan iki katil ise tutuklu kaldığı süre dikkate alınıp tahliye edildi.

Müdahil avukatı Sevim Akat Yargıtay kararını reddettiklerini belirterek şunları söyledi:

“Bu bozma gerekçesi yerinde değil, çünkü sanıklar belirli hareket halindeler ve değişik yerlerde silah kullandıkları anlaşılıyor. Ayrıca deliller polis laboratuvarında incelendi, yargılananlar da polis memuru. Karar cezalandırmaya yönelik değil, adeta teşvik edici. Bu, yurttaşların can güvenliğini tehdit edici sonuçlara yolaçacak. Yapılacak yargılanmadan bir fayda görmediğimiz için yargı sürecine katılmama kararı aldık.”

Duruşma 4 Ekim 2001 tarihine ertelendi.

Telekom Bülteni'nden...

İşimize, ekmeğimize sahip çıkalım! Özelleştirmeye izin vermeyelim!

Sermaye sınıfı ve hükümet geleceğimize göz dikti. İşimizi, ekmeğimizi elimizden almak isteyen hükümet özelleştirmeyi amaçlayan Telekom Yasası'nı İMF'nin emriyle derhal çıkardı. İşbaşına geldiğinden bu yana önceki hükümetlerin yaptığı gibi İMF-TÜSİAD programlarını dayatan hükümet, kriz sonrası yeni bir saldırı paketiyle karşımıza çıktı. Normal koşullar altında ancak parça parça uygulayabildikleri saldırıları, krizin ardından topyekûn uygulamaya koydular. KİT'lerin satılmasından tarımsal üretimin yıkımına, sosyal güvenliğin tasfiyesinden kazanılmış haklarımızın gaspına kadar her alanda bir saldırı dalgası başlatıldı. Karşılarında bu saldırılara dur diyecek bir güç görmedikleri için ve hain sendika ağalarından aldıkları destek sayesinde tüm saldırı yasaları meclisten hızla geçirildi. Milyonlarca insanın açlığı ve milyonlarca köylünün yıkımı pahasına İMF ve TÜSİAD'ın bir dediği iki edilmedi, edilmiyor.

Hiç kuşkusuz bu saldırılardan birini ve bizim açımızdan en önemli ayağını özelleştirmeler oluşturuyor. Özelleştirmenin bizler açısından ne gibi sonuçlar doğuracağını biliyoruz. İşsizlik, sendikasızlık, düşük ücret vb... Telekom'un özelleştirilmesi ile onlar, yalnızca bizleri açlığa itmekle kalmayacaklar, ülkenin daha da bağımlı hale gelmesine yolaçacaklar. Şimdi bizim önümüzde işimize, ekmeğimize, çocuklarımızın ve ülkenin geleceğine sahip çıkma görevi durmaktadır. İçimizden bazıları özelleştirme sonucu işten atmaların olmayacağı yönünde propaganda yapıyor. Cengiz Teke'nin "işten atma olursa işyerlerini işgal ederiz" sözünü tekrarlayıp duruyorlar. Anlaşılan bu adamlar kendileri için bir "güvence" bulmuşlar da onu kaybetmek istemiyorlar. Bu kişilere ne tür vaatlerde bulunulduğunu bilmiyoruz. Telekom Yasası ortada dururken bu kişilerin bu yönde yaptıkları demagojilerin bir anlamı olmalı. Bu adamlar birileri tarafından ya kandırılıyorlar, ya da gönüllü uşaklık yapıyorlar. Onlara biçilen görev belli: Tepkileri hafifletmek, tabanı parçalamak, özelleştirmeye karşı duranları tehditlerle yıldırmaya çalışmak ve özelleştirmeye çanak tutmak... Gönüllü yapılan her

uşaklığın gerisinde bir takım çıkar beklentileri vardır. Çalışanları özelleştirmeye ortak etmek için ayrılan %5'lik hisse birilerini cezbediyor olabilir. İşverenliğe soyunan ve sırada bekleyen bir sürü sendikacı var. Söze geldiğinde, "millet", "halk" dendiğinde mangalda kül bırakmayan, dış ve iç düşman ihtiyacı olduğunda olur olmaz herkesi düşman ilan eden bu adamlar, gerçek bir düşmanla karşılaştıklarında "düşmana yaranma" politikası izlemeye başlıyorlar. Özelleştirmenin, emek düşmanı, yerli ve yabancı sermayenin çıkarlarını esas alan bir politika olduğunu unutuyorlar. Özelleştirmeye karşı bizleri bilinçlendirmek ve örgütlemek yerine özelleştirmeye çanak tutuyorlar. Tepedekiler bu işten kazançlı çıkacaklardır elbette, ama tepedekilere uşaklık eden en alttakilere yalanacak çanak bile kalmayacaktır. Bundan kimsenin şüphesi olmasın.

İşten atılma olmayacakmış! Hadi Telekom Yasası'nı okumadılar, ya da okudular da anlamadılar diyelim. Peki uluslararası deneyimlerden de mi bir şey öğrenmediler? Geçtik uluslararası deneyimleri, "işgüvencesi" sözü verilen POAŞ işçilerinin durumundan da mı bir şey öğrenmediler? Peki dünyada işten atılmalarının olmadığı bir özelleştirme örneği var da biz mi bilmiyoruz? Bir işyeri temsilcisi "Telekom İşçi Komitesi"nin yayınladığı broşürdeki en

iyimser rakam olan 25.000 rakamına karşı çıkıyor ve Telekom Yasası'nda işten atmaların olmadığını iddia ediyor. "Gönüllü emeklilik"i, 399 sayılı yasaya tabi personelin başka kurumlara kaydırılmasını "işten atma" saymadığı gibi, 1475 sayılı iş mevzuatına bağlı işçilere işten atılmaları durumunda "iş kaybı tazminatı" ödeneceğini belirten maddenin de işçi çıkarmak için düzenlenmediğini iddia ediyor. Yani işten çıkarma olacak ama, bunun adı işçi atmak olmayacak! Hem özelleştirme yalnızca bizlere fatura çıkarmıyor. Zaten ekonomik ve siyasal açıdan emperyalist ülkelere bağlı olan ülkemizi daha fazla bağımlı hale getiriyor. Tekelci yerli sermayenin bu bağımlılıktan çıkarları olduğu açık. Ama bu bağımlılık milyonlarca emekçinin yıkımına yol açıyor. Özelleştirmeye çanak tutanlar, bu yıkıma da çanak tutmuş oluyorlar.

İşyeri komitelerinde örgütlenelim

Özelleştirmeye izin vermemek, ekmeğimize, işimize, çocuklarımızın ve ülkenin geleceğine sahip çıkmak için örgütlenmeliyiz. Hiç vakit kaybetmeksizin işyerlerimizde yanyana gelmeli, toplantılar yapmalı ve işçi-memur birliği temelinde işyeri komitelerini kurmalıyız. "Her birimde bir komite" şiarı etrafında çalışmalara aktif olarak katılmalıyız. Geçmiş dargınlıkları, kişisel sürtüşmeleri bir yana bırakmalı, bu saldırının hepimize olduğunun bilinciyle ortak hareket etmeliyiz. Özelleştirme konusunda hayaller kuranları gerçeklere davet etmeli, işçi arkadaşlarımızı hayallerine ortak etmelerine izin vermemeliyiz. Birliğimizi bozacak davranışlardan kaçınmalı, ayrılığı körükleyenlere ve umutsuzluk yayanlara taviz vermemeliyiz. Umudun ellerimizdedir. Haydi ellerimizi birleştirelim, umudu büyütelim.

("Özelleştirmeye Karşı Anadolu Yakası Telekom İşçi Komitesi" tarafından yayınlanan Telekom Bülteni'nin 1. sayısından alınmıştır...)

“Zorunlu çalışma genelgesi”ne ve “esnek çalışma” dayatmalarına karşı grev silahını kuşanalım!

Kamu sözleşmelerinde Türk-İş'in imzaladığı satış protokolünden güç alan işverenler, işkolu sözleşmelerinde yeni tavizler koparmaya çalışıyorlar. Bu dayatmaların başında esnek çalışma, zorunlu emeklilik gibi konular geliyor. Telekom'da işverenin getirdiği dayatmalardan birincisi esnek çalışma. İşveren kanadı, hafta içi çalışma sürelerinin birer saat azaltılmasını ve Cumartesi gününün normal işgünü haline getirilmesini istiyor. Marmara Bölge Müdürü Oğuz Özelmaz ile Müdür Yardımcısı Recep Şahin imzasıyla yayınlanan ve uygulanmaya başlanan genelge, esnek çalışma saldırısının ilk pratik adımını oluşturuyor. Dayatmalardan ikincisi ise zorunlu

emeklilik. İşveren emekliliği gelmiş işçileri, kıdem tazminatını %30 fazla ödeyerek emekli etmek istiyor.

Genelge geri çekilsin!

Marmara Bölge Müdürü ve Müdür Yardımcısının imzasıyla yayınlanan, "pazarlama ve tahsilat servislerinin öğle yemek saatlerinde ve akşam 'müşteri!' bitimine kadar çalışmasını, cumartesi ve pazar günleri mesaiye gelinmesini, fakat fazla mesai ücreti ödenmemesini" öngören "zorunlu çalışma" genelgesi birçok bölgede uygulanmaya başlandı. Bölgemizde de bazı birimlerde uygulama başlatıldı,

öğle arası ve hafta sonları çalışıldığına dair tabelalar asıldı ve giderek her birime yayılıyor. Şimdilik, hafta sonu zorunlu-ücretsiz çalışma uygulaması başlatılmadı. Eğer ciddi bir tepki gösterilmezse bu uygulama da hayata geçirilecektir. Diğer yandan genelgenin geri çekildiği yönünde söylentiler dolaşmaktadır. Ancak bu yönde resmi bir açıklama yapılmadığı gibi, birçok birimde uygulama devam etmektedir. Hem TİS'lerde hafta içi çalışma sürelerinin bir saat azaltılması ve cumartesi günlerinin öğleye kadar normal çalışma günü haline getirilmesi dayatılmakta, hem de genelgeyle her akşam "müşteri!" bitimine kadar, hafta sonu ise fazla çalışma ücreti

Telekom Bülteni'nden...

alınmadan çalışılması istenmektedir. Bu da gösteriyor ki, asıl amaçları haftalık çalışma süresinin artırılması, fazla mesai ücretinin kaldırılması ve izinlerin hafta içi günlere yayılması. “Zorunlu-ücretsiz-esnek” çalışma ve “zorunlu emeklilik” ile özelleştirmenin adımları atılmakta, Telekom’un alıcılar için daha cazip hale getirilmesi istenmektedir. Bu saldırıları boşa çıkarmanın tek yolu mücadele etmektir. Bugün bu saldırıları püskürtecek bir tutum içine girmezsek, yarın daha büyük saldırılarla karşılaşacağız. Genelgenin geri çekilmesi için mücadele başlatmalı, genelgeye uymama, basın açıklamaları, kısa süreli işbirakma gibi eylemler örgütlemeliyiz. Öğle arası ve akşamları normal çalışma saatleri dışında çalışmama, genel tutumumuz olmalıdır. Zorunlu çalışmaya hiçbir birimde katılmayalım.

TİS'lerde hak gasplarına geçit vermeyelim!

Haber-İş Başkanlar Kurulu, sözleşmelerde işverenin dayatmaları devam ederse greve gitme kararı aldı. Diğer sendikalar gibi Haber-İş de sözleşmeleri uzatma politikası izliyor. Çünkü Türk-İş'in imzaladığı protokol, ilk altı ay için yapılacak %15'lik zammın önümüzdeki yılın Şubat ayında ödenmesini öngörüyor. Fakat bu sözleşme olduğu gibi imzalanırsa, daha

ödeme yapılmadan ücretlerden kesinti yapılabilecek. Yani elimize geçen net tutar daha da düşecek. Ancak sözleşmeyi uzatma tutumu doğru bir tutum değildir. Çünkü B. Meral'in imzaladığı protokolün hiçbir bağlayıcılığı yok. Yasalara göre toplu iş sözleşmeleri konfederasyonlarla hükümet arasında değil, sendikalarla işverenler ya da işveren sendikaları arasında yapılmaktadır. Yani sendikamız bu protokolü kabul etmek zorunda değil. Öyleyse bahsedilen nedenden dolayı süreci uzatma tutumu protokolün kabul edildiği anlamına geliyor. Hem o protokol ikramiyelerde artış yapılmamasını öngörüyor. Bu protokolün kabulü demek, ihanete ortak olmak demektir.

Sendikamız bizlerin taleplerini sormadığı gibi, sözleşmenin gidişatı konusunda da bilgilendirmiyor. İşçi arkadaşlarımızın çoğunluğu sözleşmelerin devam edip etmediğini bile bilmiyor. Bu tutuma son

verilmeli, bizlerin talepleri de sorulmalı, tüm birimlerde grev komiteleri oluşturulmalı ve aşağıdaki taleplerle greve gidilmelidir.
Ücretler 6 aylık kayıplarımızı telafi edecek tarzda artırılsın ve farklar hemen ödensin!
Esnek çalışma dayatmalarına son verilsin!
Taşeron çalışma yasaklansın ve taşeron işçilere kadro verilsin!
İşgüvencesi sağlansın!
İkramiye vb. sosyal haklar ücretler oranında artırılsın!
Kapsam içi-kapsam dışı ayrımına son verilsin - eşit işe eşit ücret!
Zorunlu emeklilik dayatması geri çekilsin!

(“Özelleştirmeye Karşı Anadolu Yakası Telekom İşçi Komitesi” tarafından yayınlanan **Telekom Bülteni'nin 1. sayısından alınmıştır...**)

Kamu Emekçileri Bülteni özel sayısı...

Saldırı yasaları sokaklarda parçalanacak!

Sistem tüm işçi ve emekçilere olduğu gibi, bız kamu emekçilerine de saldırı üstüne saldırı düzenliyor. Hem diğer sınıf kardeşlerimizle birlikte genel saldırılardan payımızı alıyoruz, hem de özel bir takım saldırıların hedefi durumundayız. Krizle birlikte yoğunlaşan iktisadi, siyasi, sosyal saldırıların ardı arkası gelmiyor. Neredeyse günlük hale getirilen zamlarla, yaşam standardımız 6 ayda kat kat düşürüldü. İşsizlik çılgı gibi büyüdü. İşçi ve emekçi kitlelere yönelik bu yoksullaştırma saldırısına, ülkenin ve değerlerin emperyalizme peşkeşi eşlik ediyor. Ve elbette, tüm bu saldırıların sürdürülebilmesi için azgın bir devlet terörüne ihtiyaç duyuyorlar. İstikrar programı adını verdikleri İMF-TÜSİAD programının başlangıcından bu yana, özellikle cezaevlerinde onlarca devrimci tutsak en vahşi katliamlarla yokedildi. Bu vahşet, sadece devrimci tutsakların direnişini değil, toplumdaki tüm direniş odaklarını kırmayı hedefliyordu.

Sahte sendika yasasına karşı Kızılay'da gösteri yapan arkadaşlarımıza yöneltilen terör de gösterdi ki, bu vahşet sadece devrimcilere, yani direnişin siyasi odağına karşı uygulanmayacak. İşçi ve emekçi kitlelerin iktisadi-sosyal mücadelelerini de en azgın saldırılarla bastırmakta hiç tereddüt göstermeyecekler. Kapitalist-emperyalist efendilerinin direktiflerini “ne pahasına olursa olsun” yerine getirmekte ne kadar kararlı oldukları ortada. Bu emirlerden biri de, kamuda istihdamın düşürülmesidir. Yani, bugüne dek daha çok sanayide yoğunlaşmış bulunan işten çıkarmalar, bundan böyle kamu işçi ve emekçilerini de kapsayarak genişletilecektir. Sahte sendika yasası başta olmak üzere, ardı ardına yapılan bir takım yasal düzenlemeler bu tasfiyenin önünü açmak içindir.

Sahte sendika yasasıyla hak mücadelemizi yasadışına itecek, böylece fiili saldırılarına güya bir meşruiyet kazandıracaklar. Kamu personel rejimi yasasıyla 657'nin sağladığı görece iş güvenliğini ortadan kaldıracaklar. Kamu emekçisinin kaderini daire amirinin iki dudağı arasına sıkıştıran bu yasayla, öncelikle mücadelemizin başını çeken devrimci, öncü arkadaşlarımızı, sendika aktivistlerini tasfiye edecekler. Böylelikle de sonraki toplu tasfiyelere karşı gelişmesi büyük ihtimal olan direnişleri daha bugünden başsız bırakacaklar. Umutlukları ve yapmaya çalıştıkları budur. İşçi ve emekçilere yönelik tüm hesapları kirli ve karanlıktır.

Bizlere yönelik son saldırı yasalarından biri de “eşit işe eşit ücret” yalanıyla reklam ettikleri ücretleri geriletme saldırısıdır. İşçi ve emekçi, tüm kamu

arasındaki farklılıkların azaltılacağıdır. Ancak bu uygulamadan kazançlı çıkacak tek bir kesim, tek bir kişi yoktur. Düşük ücretleri yükselterek değil, yüksek olanı düşürerek bir eşitlemedir söz konusu olan. Kamuda işçi ücretlerinin çok yüksek olduğunu söylüyorlar. Yüksek dedikleri işçi ücretleri, kendi kurumlarının istatistiklerine göre yoksulluk sınırında gezen ücretler oysa. Bütün iktidarları yalan üzerine kurulu. Bu yalanlarla biz işçi ve emekçileri bölmek, birbirimizle rekabete düşürmek de istiyorlar. Fahiş zamlarına gerekçe olarak kamu TİS'lerini gösterdiler. Oysa kamu işçisine henüz 5 kuruş zam verilmiş değil. Satılan bu TİS'lere göre 2002 yılından önce de verilmeyecek. Üstüne üstlük, Sümerbank'ta olduğu gibi aylarca eski ücretlerini bile alamayanlar var.

Bu saldırıların tümü, krizi yönetme programının ayaklarıdır. Emin olmalıyız ki, biz izin verdiğimiz sürece, bu ağır faturayı yüklenmeye devam ettiğimiz sürece, yıkım programlarının ardı arkası gelmeyecektir. Bugün bir bir gaspedilen haklarımız bize iktidarlar tarafından bahsedilmediği gibi, yasalara dayanılarak kazanılmış haklar da değildir. Onları fiili-meşru mücadelelerimizle kazandık. Yine aynı yolla koruyabiliriz.

Sahte sendika yasasıyla tüm sendikal mevzilerimiz yokedilmek üzere. Sendikaların başındaki bürokratlar ise yasaya uyum çalışmasına çoktan hazırlar. Oysa yapılması gereken, bize rağmen, direnişimizi azgın bir şiddet gösterisiyle bastırmak suretiyle çıkarılan bu yasanın, fiili-meşru mücadele geleneğimizle, sokaklarda boşa düşürülmesidir. Bu yasanın çıkarılmasını engellemenin yolu da buydu. Bu yol reformist bürokratlar tarafından sürekli tıkandığı için ve ancak bu sayede yasa çıkarılabildi. Ancak henüz herşey bitmiş değildir. Hak ve özgürlüklerimiz için mücadeleyi yeniden yükseltirsek saldırı yasalarını da, bürokratik engelleri de aşabiliriz. Mücadelemizi diğer işçi ve

emekçi kardeşlerimizin mücadelesiyle birleştirebilirsek yıkım programlarını da bozabiliriz. Yapmamız gereken kendi öz gücümüze güvenmek, bu gücü örgütlemek ve harekete geçirmektir.

Bütün bir mücadele tarihimizin gösterdiği gibi, zafer er-geç direnen emekçinin olacaktır!

İMF-TÜSİAD yıkım programlarına hayır!

Kahrolsun emperyalizm ve uşakları!

Yaşasın bağımsız, sosyalist Türkiye!

Cenova'ya yüzbinleri bulan protestocu bekleniyor...

Emperyalist şefler kaygı içinde

Cenova'da 20-22 Temmuz tarihlerinde 150 bin küreselleşme karşıtının toplanması bekleniyor. Emperyalizmin temsilcileri protestoculardan korunmak için karayı bırakıp denize açıldılar. Haftalar öncesinden önlemlerin alınmaya başlandığı G-8 Zirvesi bir gemide yapılacak. Zirvenin yapılacağı günler havaalanları, tren istasyonları kapatılacak. Karayollarında ve sınır kapılarında yoğun kontroller yapılacak. 10 binin üzerinde polis kontrol için, 8 bin asker ise liman, havayolları ve telekomünikasyon merkezlerini korumakla görevli. Zirvenin yapılacağı geminin çevresine elinde belgesi olmayan hiç kimse sokulmayacak. Limana giriş ise kesinlikle yasak. Zirveye katılacakları taşıyacak helikopterlerin inip kalkması için yüzen bir havaalanı hazırlanacak. Denizden gelebilecek saldırılar için ise deniz kuvvetlerine ait savaş gemileri bekliyor. Hatta Savunma Bakanı özel füzeler yerleştirildiğini bile duyurdu. Hastanelerin ise onlarca tabut ısmarladığı bildirildi.

İMF ve Dünya Bankası ise, kitlesel protestolar nedeniyle bu yılki geleneksel sonbahar zirvesinin yerini değiştirdi. IMF sözcüsü son 20 yıldır hep aynı mekanda gerçekleştirilen toplantı yerinin değişmesini, "gerekli güvenlik önlemleri" nedeniyle olduğunu açıkladı.

Cuma günü uluslararası sermayenin temsilcileri, Avrupa Birliği'nde iç güvenlikten sorumlu bakanlar, protestoların önüne geçebilme, eylemleri ve eylemcileri etkisiz hale getirme sorununu konuşup karara bağlamak için biraraya geldiler. Amaç, Avrupa çapında yürüyüş hakkının ve seyahat özgürlüğünün kısıtlanmamasıydı. Avrupa Birliği olarak ortak çalışmanın gerekliliğine vurgu yapılan toplantıda, özellikle Cenova'daki G-8 Zirvesi öncesinde, Şengen anlaşmasıyla sınırların trafiğe açık olması kuralı bir haftalığına rafa kaldırıldı. Almanya ve İtalya bir hafta öncesinden sıkı kimlik ve sınır kontrollerine başladı.

Toplantıda ayrıca polisin ortak çalışmasının daha da güçlendirilmesi, ortak polis eğitiminin geliştirilmesi ve sınırlarda daha sık kontrol yapılması kararları alındı. Alman emperyalizminin temsilcisi İçişleri Bakanı Schily, Almanya'dan Cenova'ya gidenlerin

bazılarına çıkış yasağı konulması uygulamasının tüm Avrupa'da yaygınlaşmasını savundu. Ayrıca Alman polisinin elinde bulunan "şiddet yanlılarının listeleri" gibi, tüm Avrupa çapında da "şiddet yanlıları" için dosyaların hazırlanması önerisi şimdilik kabul görmedi. Emperyalist küreselleşme karşıtı

eylemler kitleselleşerek ve militanlaşarak

büyüyor, yaygınlaşıyor, daha örgütlü biçimlere bürünüyor.

İtalya'daki sendika konfederasyonları tabandan gelen basınç sonucu Cuma günü genel grev kararı aldılar. Aynı gün kitlesel bir eylem gerçekleştirilecek ve konferansın yapılacağı "Kırmızı Bölge"ye girilmeye çalışılacak. Bazı sendika şubeleri de "Kırmızı Bölge"ye girilmesinin kitlesel olarak zorlanması eylemine katılma kararı aldılar. Bunların arasında şu an grevde olan metal işçileri de var. "Kırmızı Bölge" polis barikatları ve tel örgülerle çevrilmiş ve 15 bini aşkın polis-asker ile koruma altına alınmış durumda. Cumartesi günü ise uluslararası kitlesel bir gösteri gerçekleştirilecek. Bu eyleme 100-150 bin civarında göstericinin katılması bekleniyor.

Cenova'dan gösteriler öncesi haberler

1- İtfaiyeciler doğrudan eylem için greve çıkıyor

İtalyan itfaiyecileri 19 Temmuz'da G-8 Zirvesinin yapıldığı ve tel örgülerle çevrilerek "yasak" ilan edilen Kırmızı Bölge'yi aşmak için yapılacak şiddet içermeyen kitlesel doğrudan eyleme katılmak için greve çıkacaklar. Daha önce de Cenova polisine göstericilere karşı tazyikli su kullanma eğitimi vermeyi reddeden itfaiyeciler sendikası safını tel örgünün öbür yanında aldı ve polisin gazına suyu karşı direnişçilerle birlikte olacak. Halen grevde olan metal işçileri de, Cuma günü şiddet içermeyen kitlesel doğrudan eyleme katılacaklarını açıklamışlardı.

2- Sarımsaklı protesto

İtalya Başbakanı Berlusconi'nin soğan-sarımsaktan ve bunları içeren "pesto" sosundan nefret ettiğini açıklaması ve bunları G-8 Zirvesi yemek masalarına dahil etmemesi, Küresel Direnişçilerin yeni bir protesto yöntemi geliştirmesine neden oldu. Direnişçiler Kırmızı Bölge'de ikamet eden Cenovalılara torba torba sarımsak dağıtarak G-8 Zirvesi nedeniyle tel örgüler içinde hapsedilmelerini protesto etmeye davet ediyor. Yarın (19 Temmuz Perşembe'den) itibaren üç gün boyunca Kırmızı Bölge giriş çıkışlarında dağıtılacak olan sarımsak, bölgede toplantılara gidip gelecek olan G-8 liderlerine karşı "Gösteri sanatları" düzeyinde bir protestoyu ifade edecek.

3- İspanyol şarkıcı Manu Chao direnişçileri her yönüyle besledi

Müzik ruhun gıdasıdır derler. Anti-kapitalist mücadele içinde yer alan İspanyol şarkıcı Manu Chao bu gece 21.00'de (Çarşamba) Cenova'da bulunan direnişçilere bir konser verecek. Ancak Chao bununla da yetinmedi ve direnişçilerin aç ve susuz kalmamaları için ücretsiz su, sandviç ve meyva dağıtımı için bir çadır kurdurttu. Cenova gösterileri boyunca hizmet verecek olan çadır için gerekli mali olanaklar Manu Chao'un iki hafta önce Milan kentinde verdiği konser gelirlerini bağışlaması ile sağlandı.

4- Cenova'nın direniş tarihi

Dünyamızı satılığa çıkartan G-8 Zirvesi ve karşıtı gösterilere tanık olan Cenova kenti için "direniş" hiç de yabancı değil. İtalya'nın Nazi işgalından kurtuluşunda önemli bir rol oynayan Cenova'da Ocak 1944'de Alman askerlerin sekiz politik mahkumu öldürmesi üzerine yaygın bir grev dalgası kent yaşamını felç etti. Nazilerin saldırıya geçmesi ve kitlesel tutuklamalara gitmesi karşısında da binlerce işçi ve partizan hükümet binalarını işgal etti ve 15 bin Nazi askerini kentte rehin aldı. Alman komutanlar teslim oldu ve çatışmalar sonucu kent Naziler'in elinden kurtarıldı. Milan ve Turin'in de Nazi işgalına karşı ayaklanması üzerine Kuzey İtalya tümüyle kurtarıldı.

1948'de ise İtalyan Komünist Partisi lideri Palmiro Togliatti'nin başarısız bir suikaste maruz kalması üzerine İtalya'da yüzbinlerce işçi ayağa kalktı. Cenova'daki militanlık ise daha da güçlüydü. 48 saatlik bir genel grev kararına karşı polisin saldırması kent merkezinde çatışmalara neden oldu. Polis ve hükümet yetkilileri kentten kaçtılar ve kent Cenova halkının eline geçti.

1960'lara gelince hükümetteki Hristiyan Demokrat lider Fernando Tamborni Mussolini'nin devamcısı olan faşist parti MSI'nin desteği ile iktidarını sürdürüyordu. MSI 1960 parti kongresini Cenova'da yapacağını açıklayınca kent kitlesel gösterilere tanık oldu. Onbinlerce Cenovalı kent merkezinde barikatlar kurarak MSI'in planlarını çöpe attı. Altı göstericinin polis tarafından vurularak öldürülmesi üzerine, CGIL Sendika Konfederasyonu genel grev çağrısı yaptı ve vur emrini veren vali Carlo Emanuele Basile'yi istifaya zorladı. 1990'larda ise uzun süreli ırkçılık karşıtı bir kampanya Cenova'daki faşistlere önemli mevziler kaybettirdi. Liman işçilerinin mücadelesi de Cenova direniş tarihinde yerini aldı.

İMF programları Papua Yeni Gine’yi iflasın eşiğine getirdi

Papua Yeni Gine Haziran ayının son haftalarında günlerce süren grevler ve öğrenci eylemlilikleri ile sarsıldı. İMF ve Dünya Bankası politikaları bu ülkeyi iflasın eşiğine getirdi. Daha şimdiden uluslararası tekellerin talip olduğu, banka, posta hizmetleri, telekom vb. kamu kuruluşlarının %70’i özelleştirme kapsamına alındı. Bu durum Yeni Gine halkının öfkesini körükledi.

18 Haziran’da özelleştirilmesi planlanan Papua Yeni Gine Bankalar Kurumu işçileri üç günlük greve gittiler. Grev henüz bitmişti ki, 21 Haziran’da bu kez binlerce öğrenci başkentte üniversite kampüsünden parlamento binasına yürüdüler. Öğrenciler, özelleştirme programından vazgeçilmesi, hazine arazilerinin satılmak üzere parsellenmesinin durdurulması, İMF ve Dünya Bankası temsilcilerinin ülkeden kovulması taleplerini içeren bir dilekçeyi Başbakan Makere Morauta’ya vermek istediler. Dilekçeyi kabul etmemesi üzerine öğrenciler, Başbakanlık binası önünde oturma eylemine başladılar. Oturma eylemi halkın da desteğiyle büyüdü.

25 Haziran günü Başbakan Morauta polis kordonu arasında sayıları 4 bine ulaşan öğrencilerin yanına gelerek dilekçeyi kabul etmek zorunda kaldı. Ama akşama doğru öğrencilerin sayısının azalmasını fırsat bilerek polise saldırı emri verdi. Olaylarda polisin açtığı ateş sonucu bir öğrenci yaşamını yitirdi, onlarcası yaralandı. 26 Haziran’da öğrenciler bu kez katliamı protesto ederek polis karakoluna doğru bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Bu iki günün bilançosu 3 ölü, 17 yaralı. Saldırıda polisin ağır silahlar kullandığı ortaya çıktı.

27 Haziran’da da ikibin öğrenci bu kez arkadaşlarının cesetlerini almak için hastaneye yürümek istediler. Polis öğrencilere yeniden saldırdı. Olayın duyulması üzerine, onlarca asker kışlaların kapılarının kilitletmesine rağmen öğrencilere yardıma geldi, sendikalar başkentte grev ilan etti. Halen okullar kapalı, toplu taşıma araçları çalışmıyor.

Öğrenci, işçi ve askerlerin katılımıyla ülkenin nabzını günlerce tutan bu eylemliliklerin altında yatan gerçek, ülkenin içinde bulunduğu derin ekonomik kriz. Yeni Gine’nin dış borçları 211 milyon dolara ulaştı. Bu rakam devlet bütçesinin %40’ını oluşturuyor. Buna, Asya krizi ile hammadde fiyatlarının düşmesi üzerine ihracat gelirlerinin gerilemesi, ‘97 yılında El Nino olarak bilinen iklim felaketinin neden olduğu kuraklık sonucu tarım alanlarının tümünden işlenemez hale gelmesi ve

4.6 milyon köylünün bundan zarar görmesi de eklendi.

Hükümeti içinde bulunduğu ödeme güçlüğünden kurtarmak için Dünya Bankası ve İMF yeni krediler verdiler. Karşılığı “yapısal uyum programı”ydı. İMF ve Dünya Bankası’nın dayattığı programa göre; Yeni Gine sınırları ithalat için ardına kadar açılacak ve kamu işletmeleri özelleştirilecekti. Elektrik ve su işletmeleri, devlet şirketi olan ülkenin tek havayolları satıldı. Tek kamu bankası da satışa çıkarıldı. Ayrıca Dünya Bankası hazine arazilerinin de parsellenmesini dayattı. Gerekçeleri, o güne kadarki uygulamanın yabancı yatırımcıları ürkütüyor olmasıydı!

Yeni Gine 1975 yılına değin UNO anlaşması ile Avusturalya’nın idaresi altındaydı. Adaya tüm sanayi ürünleri ithal edilmek zorundaydı, buna karşın ihraç edilen mallar sadece metal, kahve, kereste ve kauçuk gibi ham maddelerdi. Pasifik okyanusunun batısındaki diğer adalar gibi Yeni Gine’de altın ve bakır gibi değerli madenler çıkarılıyor. Ama büyük kârlar getiren bu yeraltı zenginliklerini işleyenler yabancı tekeller.

Adada halkın %75-85’i kırsal kesimde kendi işledikleri topraklarda yaşıyorlar. Hazine arazilerinin satılmak üzere parsellenmesi ile topraklar özelleştirilecek. Toprakların özel mülk haline getirilmesi, giderek daha az insanın elinde toplanmasını beraberinde getirecek. Bu ise kırsal kesimde yaşayan insanlar için tam bir yıkım olacak.

Dünya Bankası ve İMF, toprakların parsellenerek özel mülk haline getirilmesi konusunda ısrarlı. Bunun nedeni, maden tekellerinin toprakta özel mülk sahibi olmasını kolaylaştırmak.

Dünya Bankası 1 Temmuz’dan itibaren geçerli olmak üzere Yeni Gine’ye madenlerle ilgili bir proje için 10 milyon dolar yeni kredi verdi. Verilen bu para ile, diğer şeylerin yanında, yeni haritalar hazırlanacak. Bu haritaları kullananlar ise İngiliz, Avusturalya, Güney Afrika ve Amerikan tekelleri olacak. Papua Yeni Gine halkının payına ise tahrip edilmiş bir doğa düşecek.

Yeni Gine’de öğrenci hareketi şimdilik hedeflerine ulaşamadı, ama toplumun tüm kesimlerinin desteğini alması eylemlerinin en önemli kazanımı oldu. Giderek derinleşen ekonomik kriz hükümeti tehdit eder bir duruma geldi. Şimdilik şiddet yoluyla ülkeye yeniden sessizlik hakim kılındı. Ama bununla toplumsal patlama sadece ertelenmiş oldu.

Nepal: Maocu gerillaların genel grev çağrısı başkentte geniş yankı buldu

Nepal’de monarşinin kaldırılması ve topraksız köylüler için toprak reformu talepleriyle Maocu gerillalar geçtiğimiz perşembe günü genel grev çağrısı yaptılar. Çağrı özellikle başkent Katmandu’da geniş yankı buldu. Dükkanlar kapalı kalırken, ulaşım araçları çalışmadı.

İllegal Komünist Partisi, liberal ve yurtsever olarak tanımladıkları kral Birendra’nın karanlık bir biçimde öldürülmesinin, yeni kral Gyanendra ve Başbakan Koirala’nın “gerici yabancı güçler”le işbirliği olduğunu iddia ediyor. Haziran ayı ortasında, ara verdikleri, “demokratik halk cumhuriyeti” kurma savaşını yeniden başlattıklarını açıkladılar. Gerillalar geçtiğimiz hafta Başbakan Koirala’nın evinin yakınına bomba koydular. Üç ilçede karakol basarak 41 polisi öldürdüler, onlarca polisi kaçırdılar. Yeni Kral Haziran sonunda parlamentoda göreve başlarken yaptığı konuşmada, gerillaları silahlarını bırakıp teslim olmaya çağırdı.

Nepal’de 4 Haziran’dan beri yürüyüş ve haber yasağı var. Ve tutuklamalar ile ev hapsinde tutulmalar sürüyor. Parlamentoda en güçlü fraksiyonu oluşturan komünistler bunu halk ayaklanmasının 1990 yılında süpürüp attığı otokratik sisteme geri dönüş olarak tanımlıyorlar.

Parlamentonun hükümet ve saray üzerindeki basıncı büyüyor. Marksist-Leninist Birlik (KPN) Kral Gyanendra’dan tüm mal varlığını açıklamasını talep ediyor. Komünistler gibi diğer partilerde de saray içinde olanları kontrol edebilmek için anayasa değişikliği talep ediyorlar. Kral tütün ve çay endüstrisinde, ticaret ve otelcilik alanında büyük kârlar getiren işletmelere sahipti. Komünistler öldürülen Kral Brendra’nın mal varlığının ulusa hediye edilmesini savunuyorlar.

Nepal dünyanın en yoksul 10 ülkesinden biri. 10 milyon Nepalli açlık sınırında yaşıyor. Ortalama yaşam süresi 55. Çalışabilen nüfusun yarısı işsiz. Özellikle gençler iş için Hindistan’a gidiyorlar. Kadınların %86’sı, erkeklerin %70’i okuma yazma bilmiyor. Hükümet bu sosyal yıkımın, ekonomik reformlar, çay, odun ve tekstil sanayiinin özelleştirilmesi ve yabancı sermaye için uygun ortamın yaratılması ile hafifletilebileceğini savunuyor.

Yargılama komedisi:

Pinoşet’in savunma giderlerini İspanya ödemiş!

Şili faşist cuntasının generali elikanlı katil Pinoşet mahkemeye çıkarılmayacak. Yargıtay, bunama rahatsızlığından dolayı eski diktatörün şu an mahkemeye çıkarılamayacağı kararını açıkladı. Bunaklık 85 yaşından sonra düzelmeyeceğine göre, dava diktatörün lehine sonuçlanmış oldu. Bu karar bekleniyordu.

Kararın açıklanmasından sonra başkent Santiago’da binlerce kişi sokaklara çıktı. Öfkeli kitleler “adalet istiyoruz!” diyerek kararı protesto ettiler ve saatlerce polisle çatıştılar.

Alınan karar Pinoşet’in ‘99 yılında Londra’dan İspanya’ya planlanan iadesini anımsatıyor. O zaman da diktatörün sağlık durumu kötüleşmişti. Bu faşist katil Londra’da, İspanya hakimi Baltasar Garzon’un tutuklama emri ve İspanya’ya iade dilekçesi nedeniyle ev hapsinde tutuluyordu. Sağlık durumu gözönüne alınarak “insani” nedenlerle iadesinden vazgeçilmişti. Ama Şili’ye gelince tekerlekli sandalyeden kalkması bunun bir oyun olduğunu gösterdi. Şili mahkemesinde alınan karar öncesi diktatörün sağlığı yine bozuluverdi, hatta öldü haberleri bile yayıldı.

Aslında kimsenin bu katliamcı diktatörü mahkum etme gibi bir niyeti yoktu. İspanya, İngiltere ve Şili, “insani” düzlemde Pinoşet karmaşası içinden çıkmak için anlaşmışlardı. Pinoşet’in iadesi kesinleştiğinde, bunu engellemek için hükümet yetkilileri arasında yoğun bir diplomasi trafiği yaşandı. İspanya’nın tek korkusu Şili’yle sürdürdüğü ekonomik faaliyetlerinin boykot edilmesiydi.

Geçtiğimiz haftalarda Pinoşet’in savunma avukatlarının ücretlerini İspanya’nın ödediği ortaya çıktı. Bu paranın ‘98 yılında devlet işletmesi olan Bazan tersanesinden akan para olduğu söyleniyor. İspanya’da Sayıştay ‘98 yılında 6.5 milyon mark civarında paranın Bazan’dan kara para aklama merkezi olan Virgin Island’daki Seapoint Enderprises firmasına aktığını ortaya çıkardı. Belgelerde bu paranın niçin gönderildiğine ilişkin tam bir açıklık yok. Şili parlamentosu da geçtiğimiz hafta bu belgelerin incelenmesini talep etti.

Bu paranın Pinoşet’in savunması için ödenmesinin, İspanya’nın Şili ile denizaltı yapımıyla ilgili anlaşmayı kaybetmemek için olduğu kesin. İspanya, Pinoşet için tutuklama kararını çıkarmasından altı ay sonra, Şili ordusu ile iki denizaltı için 720 milyon marklık bir anlaşma imzalamıştı. Askerler ise, General Pinoşet için açılan dava nedeniyle bundan vazgeçmekle tehdit etmişlerdi.

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi'nin özü:

Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür!

14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi üzerinden tam 19 yıl geçti. Bu 19 yılda Kürdistan'da ve dünyada çok şey değişti, sayısız gelişme yaşandı. Ülkemiz, tarihinin en büyük alt üst oluşlarına sahne oldu. Halkımız, küllerinden adeta yeniden doğdu. Özgürlük ve bağımsızlığı soludu, kendi kaderine sahip olmanın tanımlanamaz tadını yaşadı. Tam da özgürlük ve bağımsızlığın eşğine gelmişti ki bir kez daha sırtından hançerlendi; hem de hançerlenmenin en korkuncu ve en tahripkar olanıyla...

Hiç kuşkusuz bütün bu devrim değerindeki gelişmelerin ve değerlerin temelinde 14 Temmuz gibi tarihsel direnişler, kahramanlıklar, büyük küçük sayısız mücadele ve bunlara ruh veren, can katan devrimci direnişçi çizgi var. Bu devrimci direnişçi çizgi, halkımızın tarihsel direniş damarının devrimci sosyalizm ideolojisiyle buluşturulması ve onunla yeniden üretilmesidir. Başka bir ideolojik çizginin bu kadar büyük alt üst oluşlara yol açması mümkün değildi... Bugün yenilgiye uğratılsa da, halkımızın gelecek umudu yine bu çizgidedir...

Ancak ne yazık, İmralı mutlak teslimiyetiyle, devrimimiz ve partimiz, halkımızın yarattığı bütün değerler eşine az rastlanan bir tasfiye sürecine alındı. Bu teslimiyet ve tasfiye çizgisi, öncelikle devrimci direniş bilincini, ruhunu ve belleğini hedeflemektedir. Öcalan'ın her türlü direnişi her fırsatta mahkum etmesi, teslimiyeti ve biat etmeyi bilinçlere sırına etmesi boşuna değildir. Özgürleşen, kendisi için düşünen beyinlerin yeniden sömürgeleştirilmesi sağlanmadan sömürgeci rejimin istikrar kazanması, iflah olması mümkün değildir...

İmralı, özgürleşen Kürt beyinlerin yeniden sömürgeleştirilmesi operasyonu ve sürecidir!.. Devrimci direnişçi bilinci ve ruhu katletme operasyonu ile demagojik ve sahte bir tarzda devrimci değerlerimize sahip çıkma çabaları at başı götürülüyor, bu ikisi birbirini tamamlayacak tarzda yürütülüyor. İmralı Partisi yönetenleri bir kez daha 14 Temmuz direnişine sahip çıkacaklar, konuyla ilgili bir yığın laf edecek, etkinlik düzenleyeceklerdir. Ama bu lafların ve etkinliklerin özü ve ruhu yoktur. Aslında yaptıkları, değerlere sahip çıkma adına değerlerin canına okumaktan başka bir şey değildir. Açık ki, İmralı çizgisine biat etmekle, bu çizginin kusursuz yürütücüsü olmakla 14 Temmuz'a sahip çıkılmaz. Eğer çıkılırsa bu, düpedüz sahtekarlık olur. 14 Temmuz'a sahip çıkmak, onun özü ve ruhu olan devrimci direnişçi çizgiyi bir yaşam ve mücadele tarzı haline getirmekten geçer. Bunun güncel anlamı, İmralı iradesini ve çizgisini bütün sonuçlarıyla birlikte reddetmekten başka bir şey değildir!

14 Temmuz'u 14 Temmuz yapan çizgiyi ve ruhu kavramadan, bugün halkımıza dayatılan ve pratikte epey yol alan İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliğine karşı etkili bir tavır almak mümkün değildir. 14 Temmuz'u anlamak, gerçekleştiği tarihsel koşulları, oynadığı tarihsel misyonu, başardıklarını, buna ruh ve can atan çizgiyi kavramakla mümkün. Özetlemek gerekirse;

Bilindiği gibi, 12 Eylül faşizmi, Kürtleri imha politikasını, Kürtleri tarihten silme stratejisini gerçekleştirme ve bu konuda finali oynama

kararındaydı, bu, bir bakıma kendilerinin var oluş nedenlerinden biriydi. PKK, geliştirdiği devrimci yurtsever düşünceler ve direnişlerle, Kürt ulusal uyanışını ve kurtuluş umudunu geliştirmişti. Dolayısıyla PKK ve onun şahsında ulusal kurtuluş hareketi ezilmeden, kurtuluş umudu betonlanmadan, Kürdistan hayali yok edilmeden, anılan stratejinin yaşama geçirilme şansı yoktu.

Faşist cunta, kısa süre içinde Türkiye ve Kürdistan'daki toplumsal ve ulusal direniş ve muhalefet hareketlerini etkisizleştirmiş, böylece kendi programını rahatlıkla uygulama zeminini ve ortamını yaratmıştı. “Dışarıyı” halleden 12 Eylül cuntası, bu kez “içeriye”, zindanlara yöneldi. Zindanları teslim almadan, zindanları teslimiyet ve ihanet odakları haline getirmeden kendi programını rahatlıkla ve başarıyla yerine getiremeyeceğini biliyordu.

Geçerken vurgulamalıyız ki, bugün F tipi olarak dayatılan politika özünde aynı politikadır. F tipi zindan politikası son yirmi yıllık zindan direnişlerinin rövanşı niteliğindedir. Bu nedenle F tipi zindan saldırısına karşı olmak, direnmek, güncel görevler bakımından olduğu kadar tarihsel zindan direniş çizgisini büyütürken sürdürmek bakımından da bir zorunluluktur.

Hedefleri; zindanları teslim almak, bu teslimiyet üzerinden ulusal kurtuluş umutlarını ve bilincini yok etmek, ihaneti dalga dalga bütün bir ülkeye ve her Kürde egemen kılmak ve böylece kendi küllerinden yeniden doğmaya başlayan Kürtlerin defterini nihai olarak dürmek, ulusal imha programını gerçekleştirmek!

Hedefleri korkunç ve sınırsız vahşi olduğu için, uygulama yöntem ve araçları da o düzeyde korkunç ve barbarcadı. Diyarbakır zindanlarındaki işkence ve vahşetin akıl almaz boyutlarda oluşunun nedeni buydu, yani aracın vahşeti, amacın vahşeti tarafından belirleniyordu. Yoksa bunu, uygulayıcıların sadizmiyle açıklamak tarihi olayları saptırmaktır. Bu yönüyle ancak Hitler faşizmiyle karşılaştırılabilirdi.

12 Eylül darbesinin gerçekleştiği günden başlayarak zindanlara yöneldiler, teslimiyet ve ihanet programlarını bir plan çerçevesinde adım adım yürürlüğe koydular. Elbette buna karşı direnildi, 7-8 ay kadar kıran kırana süren bir direniş yaşandı. Ancak sayısız nedenden dolayı direniş kırıldı, genel bir yenilgi yaşandı ve bunun sonucunda inisiyatif sömürgeci devletin eline geçti. Yenilgi ortamında teslimiyet genelleştirilmeye ve derinleştirilmeye çalışıldı. ‘81 sonu ile ‘82’nin başları itirafçılaştırmanın çok yaygın ve şiddetli bir biçimde uygulandığı süreçtir. Bu uygulamayı da hemen topyekûn olarak dayatmadılar, yine tek tek bireyler üzerinde hesap yapıyorlardı. Kendilerince bireyleri tahlil ediyor; sorgu sürecinden o günkü duruşuna kadarki çizgisini inceleyerek, zaafılarını tespit etmeye çalışıyorlardı. Kendilerince zaafı gördükleri ve sonuç alabileceklerini düşündükleri kişilerin isimlerini bir listede toplayarak, onları itirafçılaştırmaya çalışıyorlardı. Tabii, bu öyle bir itirafçılaştırmaydı ki, kesin sonuç almak istiyorlardı.

Bu süreçte direniş arayışları vardı, mahkeme kürsülerinde devrimci düşünceler savunuluyordu. Ama

yine de bu arayışları çözüm yoluna sokacak, çıkış gücüne dönüştürecek bir kıvılcıma, bir ışığa ihtiyaç vardı. Mazlum DOĞAN yoldaşın eylemi böyle bir kıvılcım rolünü oynadı. Çıkış yolunu gösterdi. Mesaj çok açıktı. İçinde bulunduğumuz durum, yaşadığımız açmazlar aşılmadan, düşman politikası geri püskürtülemezdi. Bu anlamda eylem, yapılması gerekenler konusunda kesin bir tavrı da. Düşman bizim yaşamımızı bizi teslim almada, kendi gerçeğimize ihanet ettirmede bir silah olarak kullanıyordu. O zaman bu silahı düşmanın elinden alıp düşmana doğrultmamız ve düşman politikalarını vuracağımız bir silaha dönüştürmemiz gerekiyordu. Mazlum yoldaşın eyleminin anlamı budur. Bu eylemi aslında Kürdistan tarihinin o binlerce yıllık direniş ile teslimiyet, ihanet etme ve Kürdistan'ı egemenlik altında tutma politikasının zindandaki çatışmasıdır. Böyle tarihsel bir çatışmada çözüm yolunun ortaya konulması çok önemliydi.

O güne kadar mahkemelerde takınılan tavırların yetmediği görüldü. Düşman politikalarını geri püskürtmek, ulusal imhanın önüne geçmek için ideolojik-politik bir duruşu ve bunun pratik eylem gücünü ortaya koymak gerekiyordu. Mazlum yoldaş eylemiyle bunun başarılabilceğinin umudunu, inancını geliştirdi. Bu eylem artık teslimiyete, ihanete dur demekti. Bütün yurtseverleri, devrimcileri, PKK'lileri direnişe çağırma kıvılcı mıydı...

Açık ki, burada mücadele dar bir boğazda boğdurulmak isteniyordu ve bu, bir halkın varlığını, yokluğunu ilgilendiren bir dar boğazdı. Bu anlamda son derece tehlikeli bir dönemeçti. Kurtuluş ya da tükeniş, bu darboğazın aşılp-aşılmaması noktasında düğümleniyordu. İşte kahramanlık dediğimiz olay da budur aslında. Toplumlar tarihinde ve diğer dünya devrimlerinde de böyle gerçekleşmiştir. Bir halk, bir topluluk, bir parti ölüm-kalım anında bir ışığa, bir çıkışa, mücadeleye ihtiyaç duyar ve o mücadeleyi bir kişi yaparsa, işte bu bir kişi yaptığı mücadeleyle bir tarih yazar. Bir topluluğa veya bir halka çıkış yolunu gösterir. Bu anlamda bireysel bir kahramanlık değildir. Sosyalist ideolojiyi savunmak ve korumak için bütün insanlık adına gerçekleşen bir kahramanlık eylemidir.

Unutmamak gerekir ki, burada “Berxwedan Jiyanê” şiarı tek yaşam seçeneğidir. Direnişin dışında bir yaşam şansı yok. Bu yüzden “Direnmek yaşamaktır” sözünü bireysel veya dar sosyal anlamda düşünmemek gerekir. Sözcüğün gerçek anlamıyla, ulusal, toplumsal yaşam koşullarının yaratılması ve yolunun açılması olarak düşünülmelidir. Burada direniş ve yaşamın diyalektik ilişkisi çok önemlidir ve doğru kavranmak gerekir. Deneyimlerde görüldüğü gibi, düşmanı geriletecek, politikalarını boşa çıkaracak tek seçenektir. Direniş çizgisi buydu. Hareket noktası bu esas çizgiye dayanmak koşuluyla bazı durumlarda kimi taktik adımlar atılabilir ki, direniş pratiğimizde bu da vardı. Bu tür adımlar direniş sürecinde soluk alma olanaklarını geliştiriyor, ama tabii ki, inisiyatif elde olmak koşuluyla. Geri adım atılsa bile, amaca, siyasi kimliğe uygun bir yaşam ve mücadele çizgisi hiçbir zaman yitirilmiyor. Dolayısıyla, o geri adımlar bile temel ve yaşamsal olanı korumak için atılıyor.

Direnışı de dar anlamda kavramamak, ideolojik-politik, ruhsal olarak ideallere bağlı bir yaşam seçeneği olarak algılamak gerekiyor. Direniş, yaşamı kazandıracak, düşmanı geriletecek tek seçenektir.

Bunun dışında teslimiyete yol açabilecek bütün geri adımların götüreceği nokta ihanet ve tükeniştir.

Bu noktada 15 Şubat üzerinde kısaca durmakta, bazı hatırlatmalarda bulunmakta yarar var: 15 Şubat da PKK ve Kürt halkı için tarihsel bir dönemeçtir. Ya direniş çizgisi esas alınır, dayatılan uluslararası karşı-devrim çizgisi püskürtülür; ya da teslim olunur, uluslararası karşı-devrimci iradenin, TC'nin yetmiş yıldır başaramadığı ulusal imha politikasının basit bir aleti olunur! Başka bir yol, seçenek, ara yol yoktu. Ya o, ya bu! Direniş, zafere götürdü; tıpkı 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişinde olduğu gibi... Teslimiyet, ihanete ve topyekûn tasfiyeye... İmralı'da olduğu gibi...

12 Eylül'de Diyarbakır zindanında dayatılan politika ile 15 Şubat'ta dayatılan politikanın özü aynıdır; her iki dönemde kesişen koşullar, Kürtler açısından tarihsel bir dönemece işaret ediyordu. Koşullar hiçbir ara yol ve seçenek bırakmamıştı. Ya direniş, ya teslimiyet! Diyarbakır, direnişi seçti, o yaşamsal dönemeçte düşman politikasını yenilgiye uğrattı. Sonuçları, 15 Ağustos, yükselen, milyonlaşan, zaferin eşliğine gelen bir devrim! İmralı, mutlak teslimiyetin adı oldu. Sonucu, uluslararası karşı-devrimci politikanın başarısı, topyekûn bir teslimiyet ve tasfiye süreci, etkileri on yılları bulacak büyük bir yıkım, sayısız kırılma, çözülüş ve çürüme...

Devam ediyoruz. Mazlum arkadaşın eyleminin ardından Dörtlerin eylemi gerçekleşti. Dörtlerin eylemi, artık kurtuluş yolunu çok kesin, net ve geri dönülmez bir biçimde ortaya koydu. Tehlike çok büyüktü. Şahsımızda bir ulusun kurtuluş umutları yok edilmek isteniyordu. Halk olarak, çatlatılan beton mezara yeniden ve daha kalın betonlanarak gömülmek isteniyorduk. Tehlike bu denli büyüktü. O zaman en büyük görev, bu tehlikeye karşı direnmekti. Bunun için ne gerekorsa yapılmalıydı.

Dörtlerin eylemlerine rağmen, itirafçılaştırma politikası daha da yoğunlaştırılarak sürüyordu. Yıldırım Merkit ve diğerlerinin itirafları başlamıştı. Diyarbakır ve Mardin gruplarında da itirafçılar vardı. O süreçte Ölüm Orucu kararı kesinleşmişti artık. Ama henüz başlamamıştı. İtiraf edenlerle savunma yapanlar arasında bir saflaşma yaşanıyordu. Parti zaten savunuluyordu ama, bu konuda tereddüt içinde olanlar da vardı. Onlar da savunma çizgisinde netleşmeye başladılar. Bu ayrışmayla birlikte bir direnme eğilimi de giderek gelişme olanağını buldu.

14 Temmuz'a geldiğimizde artık mevcut direnme düzeyiyle düşmanın politikasının boşa çıkarılmayacağı daha net anlaşıldı. Artık tarihi bir kararla tüm bu direnişlerin zaferle sonuçlandırılması, doruklaştırılması gerekiyordu. Bu tarihsel müdahale 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Eylemiyle yapıldı. 14 Temmuz, Kürdistan'a dayatılan sömürgeci politikaların, en son olarak TC'nin geliştirdiği ulusal imha politikasının cepheden karşılanmasıdır. Özellikle zindanlarda yoğunlaşan 12 Eylül vahşetine karşı bir zafer abidesidir.

Kazanmak kaçınılmazdı. Kazanmanın dışında bir seçeneğimiz yoktu. Bu zafer sadece tarihi bir zafer değil, aynı zamanda geleceği de o günde kazanmaktı. Geleceği en azından sembolik bir düzeyde, embriyon düzeyde kazanacak, zaferi bu düzeyde kesinleştirecek bir eylem olmak zorundaydı. Bu anlamda M. Hayri DURMUŞ yoldaşın, “başardık, başardık” sözünü sadece direnişi başlatmanın işareti, bunun başarısı olarak düşünmemek gerekir. “Başardık, başardık” sözü, ulusal imhaya karşı atılması gereken bir adım, verilmesi gereken tarihi bir karar ve bu tarihi kararın zafere götürülmesi anlamındadır. Hayriler, Kemaller kesin ikirciksizdiler. Kazanmanın dışında en ufak bir

duyguları, düşünceleri yoktu. Bunun için kendilerini tamamen amaçlarına, ilkelerine kilitlemişlerdi. Oynadıkları rolün tarihsel bilinci içindeydiler. Kürdistan halkının, partinin geleceğinin o adımda düğümlendiğini çok iyi biliyorlardı. Bunun için tek bir nokta haline gelmişlerdi. Amaçlarına kilitlenerek, sınırsız bir feda ruhu ile kendilerini ideallerine bağladı ve adadılar. 14 Temmuz eyleminin özü, 12 Eylül'ün Kürdistan ve PKK politikasının boşa çıkarılması, tersyüz edilmesidir. Bunun karşısında PKK ideolojisinin, PKK'nin öncülük ettiği UKM'nin zafer kazanmasıdır. Bu büyük muharebede düşman yenilgiye uğratılmıştır. Bu tarih, bir zaferdir. Semboliktir ama, büyük bir zaferdir, sadece manevi anlamda değil, maddi olarak da büyük bir zaferdir.

M. Hayri DURMUŞ, mahkeme savunmaları üzerinde ısrarla duruyordu. Elbette bu ısrarı boşuna değildi. Mahkeme ve zindanlar bir bütündür. Burada PKK ve PKK şahsında UKM bitirilmek isteniyordu. Mahkeme kürsüleri ihanetin yayıldığı, yüreklere ve beyinlere işlendiği bir kürsü haline getirilmek isteniyordu. Buna karşı davayı savunmak, hem de en zor, en olanaksız, en umutsuz koşullarda; umudu canlandırmak, umudun dili, özgürlüğün dili olmak çok önemliydi. Dayatılan imha politikasına karşı, devrimci ideolojiyi savunmak aynı zamanda özgür geleceği savunmaktı ve düşmanı mahkum etmektir. Partili militanlar açısından kendi davalarında samimi olup-olmadıkları ve amaçlarında tutarlı olup-olmadıklarının en önemli ölçütlerinden biri de mahkeme salonlarında takındıkları devrimci tavrıdır.

14 Temmuz, bu anlamda sadece sömürgeci imha politikasının boşa çıkarılması eylemi değildir. Aynı zamanda zaferin de adıdır. Devrimin inancın, ilkelerde tutarlılığın, samimiyetin, ilke uğruna her şeyini ortaya koymanın ve buna kilitlenmenin adıdır.

15 Ağustos ve daha sonra gelecek büyük devrim, yaşanan büyük alt-üst oluşlar; 14 Temmuz'un mücadelemizin ve halkımızın gelişiminde, atılan her adımda somutlaştırılmasıdır. Bu anlamda 14 Temmuz'a ve onun kahramanlarına gerçekten çok şey borçluyuz. Özellikle zindandakiler açısından partiyle yeniden buluşmada, özgürleşmede, 14 Temmuz bir dönüm noktasıdır. Yine partimiz için de yeniden toparlanmada, ülkeye dönüşte, 15 Ağustos Atılımının ve daha sonraki süreçlerin gerçekleşmesinde bir dönüm noktasıdır. Daha sonra zindanlarda gelişen rehabilitasyon, sağa yatmalar, reformist teslimiyetçi ve hatta işbirlikçiliğe varan eğilimler; aslında 14 Temmuz'un ters-yüz edilmesidir. 14 Temmuz buna karşı bir direniştir.

Hayri arkadaş, 14 Temmuz eyleminin kararını açıklarken; -bu aynı zamanda onun tarihi vasiyeti olarak da düşünülmelidir- şöyle demişti: “Eğer bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratmak istiyorsak, bu temelde amaçlarımızı hayata geçirmek istiyorsak; silahlı mücadeleyi temel bir mücadele biçimi olarak uygulamak zorundayız. Bir Parti, grup veya kişi açısından öncelikle esas alınması gereken budur.”

Hayri arkadaşın silahlı mücadelenin altını özellikle çizmesi boşuna değildi. Bu sadece teorik bir belirleme de değildi. Elbette Hayri arkadaş, silaha tapmıyordu, silah sevdalısı değildi. Ama ulusal kurtuluş ve sosyalizm davasında samimi ve tutarlı olunacaksa bunun dışında başka bir yolun olmadığını, o güne kadarki zindan pratiğinden ve tarihinden, TC gerçekliğinden, TC'nin ulusal kurtuluş ve özgürlük taleplerimiz karşısındaki tavrından, emperyalist-kapitalist sistemin genel karakterinden ve diğer genel gelişmelerden çıkarmıştı. Nitekim, o günden bu yana tüm gelişmelerin önünün silahlı mücadele, gerilla mücadelesi tarafından açıldığını çok net görüyoruz ve bu tartışılmaz bir olgudur.

Hayri arkadaşın, “Zaferin yolu silahlı mücadeleden geçer. Devrimin dili, yöntemi, devrimci savaştır, silahlı mücadeledir” sözü ve vasiyeti, bugün için çok daha

önemlidir. Uluslararası karşı-devrimci hareketin öncelikle gerillayı hedeflemesi, TC'nin bütün olanaklarını, iç ve dış politikasını özel savaşa bağlaması boşuna değil, bunlar, Hayri DURMUŞ'u tartışmasız bir biçimde doğrulamaktadır. Mücadelenin yarattığı yirmi beş yıllık değerlere karşı düşman planları göz önüne getirildiğinde; silahlı direnişin, başka bir ifadeyle, 14 Temmuz çizgisinin, ruhunun her zamankinden çok daha fazla geçerli olduğunu, buna her zamankinden daha fazla ihtiyacımızın olduğunu çok net vurgulamamız gerekiyor.

14 Temmuz PKK ideolojisinin doğrulanmasıdır. Amaçta, ilkede ısrar, ideolojiye ölümüne bağlılıktır. 14 Temmuz ölümde yaşamı yaratmaktır. Ölümde özgür geleceği kurmaktır. Ölümü, imhayı düşmanın elinde bir silah olmaktan çıkartıp düşmana karşı güçlü bir yaşam ve zafer silahına dönüştürmektir. 14 Temmuz'a, Hayrilere, Kemallere, Mazlumlara ve diğer ölümsüz kahramanlarımıza bağlılığın özü budur. 14 Temmuz, devrime inançtır. Amaca, ilkeye tutkuyla bağlılıktır. Devrimin, amaçlarımızın gerçekleşebileceğine inancın yitirildiği noktada tersine dönüş, çözülüş ve bitiş başlar. Bizi biz yapan, değerlerimizi yaratan, amaçlarımız, ütopyamız, özelemlerimizdir. Bunlar olmaksızın yaşam, koca bir hiçtir.

İmralı etkisinde olan partililer, yurtseverler ve halkımız, 14 Temmuz ve şehitlerini andığımız bugünlerde içinde bulundukları durumu bir kez daha gözden geçirmeli, üzerinde derinlemesine düşünülmelidirler. İmralı çizgisi ile 14 Temmuz çizgisini karşılaştırmalı ve kararlarını vermelidirler!

Bugün, kendi değerlerimiz etrafında kenetlenmek, düşünce ve duygu gücümüzü, yeteneklerimizi ayaklandırmak ve tüm saldırılara ve tasfiyeciliğin her türüne karşı devrimci düşüncüyü, devrim umudunu yeniden canlandırmak, devrimci direnişi güçlü bir tarzda ayakları üzerinde doğrultmak zorundayız. Günün vazgeçilmez devrimci yurtsever görevi budur! 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Eyleminin çizgisi bunu emrediyor.

Kahrolsun teslimiyet ve tasfiyecilik!

Hayriler, Kemaller, Akifler, Aliler yolumuzu aydınlatan ışıktırlar!

Yaşasın 14 Temmuz çizgisi ve onda ısrar direnişi!

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

12 Temmuz 2001

“Bir Yanılsamanın Sonu” Mahsum Hayri Pir

“Elinizdeki çalışma, en az bir yıllık tartışmaların, yoğunlaşmaların, kolektif beynin ve yürek atışlarının ürünü; birkaç ay gibi kısa sürede kağıda dökülmesidir. Bu aynı zamanda hiçbir gücün, hiçbir engelin, kuşatma ve bastırma çabasının devrimci bilinç, inanç ve irade ile sevgi ve umut karşısında duramayacağının,

dayanamayacağının somut belgesidir... Çünkü bizim elimizde anılan silahlardan başka bir şey yoktu... Engel tanımadık, tanımıyoruz, tanımayacağız.” (Sayfa 16-17)

İsteme adresi:

İnebey Mah. Valide Camii Sk. 61/4 Aksaray-İstanbul

Tel/Faks: 0 212 529 10 45

ÖO direnişçisi Muharrem Kurşun'dan Hatice Yürekli'ye...

“Ya zafer, ya ölüm!”

Sevgili Hatice yoldaş,

Senin için yazılan gecikmiş bir yazı bu belki.

Ama belki de seninle kucaklaşmamıza sayılı günlerim kaldığı için en uygun zamanlamada yazılan bir yazıdır. Bunu esas alarak yazıyorum.

Seni yaklaşık 10 yıldır tanıyorum, ama gıyaben. Bire bir tanışma fırsatımız hiç olmadı. Beni buraya değil de Numune Hastanesi'ne getirselerdi belki tanışırdık. Ne ki böyle bir şansım olmadı. Ama şu an yoldaşlar içinde seninle kucaklaşma olasılığı en yüksek kişi benim.

Bugün yaşama emek pompalayan yürekler, seni partimizin ilk Ölüm Orucu şehidi olarak tanıyorlar. Kışkırdım, hem de çok kışkırdım seni. Çünkü direnişin başından beri kendimi hep senin vardığın yere ilk varan olarak tasarlıyordum. Aynı zamanda imrendim sana yoldaş. Düşmanın sakat bırakma politikalarını boşa çıkarmakla kalmadın, koluna bir kez olsun serum takmalarına fırsat vermeden çekildin Habip ve Ümit yoldaşlarının yanına.

Seni hala kışkınıyorum ama, şimdi bir yandan ölüm yolunu adımlarken, öte yandan yaşama sınıksı sarılmış durumdayım. Şiirlerde geçtiği biçimde söyleyeyim; yaşamda sevdam ve kavgam var çünkü.

Partimiz geliyor, devrim yürüyüşünde önemli adımlar attı, atıyor. Tabii bu yapılacak işleri artırıyor. Artan ve artacak olan işleri yapmaya kadro lazım. İşte bu ihtiyaca yanıt verebilmek için yaşama sınıksı sarılmış durumdayım. Ne var ki öte yandan seninle, Habip ve Ümit yoldaşlarla kucaklaşmayı arzulamıyor değilim.

Hemen karşımda Ulucanlar'da yarımle birlikte çektiğiniz fotoğrafınız duruyor. Üzerinde kırmızı kazağın var. Sana çok yakıştığını yazmıştım değil mi? Fotoğrafta olmasa da, alındaki kızıl bandı ve üzerindeki bayrağımızı görüyorum. O

bayrak ki, Habip ve Ümit yoldaş tarafından tek bir leke düşürülmeden

yüceltilmiştir. Parti bize bu süreçte böylesine değerli bayrağımızı teslim etti. Bu büyük bir onurdur. Bize düşen bu onura layık olmak.

Sen oldun yoldaş. Biz de olacağız.

Ya zafer, ya ölüm!

Kaç gündür yazamadım yoldaş. Nedenini bilirsin, insan giderek birçok işi yapmakta zorlanıyor. Neyse şimdi bunun yeri değil...

Dört beş gün sonra yazmaya “Ya zafer, ya ölüm!” sloganıyla başlamam ilginç gelmiş olabilir. Bu slogan yola çıkarken hepimizin parolasıydı. Bize sadece iki seçenek sunuyor: Ya zafer kazanacağız, ya öleceğiz. Üçüncü bir seçenek yok. Var ama, ihanet uzak dursun bizden. Buna ilişkin senin güzel bir sözün varmış, yarım söyledi bana: Tek başımıza kalsak bile direniş sürüyor. Evet yoldaş, senin bu sözünü olduğu gibi sahipleniyorum. Tek başıma kalmadım. Ama ölüm tek kişiliktir, tek kişi olarak ölürsün. Ve ölüm giderek daha da küçülüyor gözümde. Bugün şehit düşsem, belki de birçok dost gözünde bile sadece şehitlere eklenen bir rakam olacağım, vereceğim üzüntü de rakamı çoğaltmış olmaktan öteye geçmeyecek. Fakat bu ölümü büyütüyor, güçleştirmiyor gözümde. Zafer yoksa ölümden başka yol yok çünkü...

Kır çiçeklerini severmişsin yoldaş... Öyle ki şiirin kır çiçekleriyle ilgili kısmı çok hoşuna gidermiş. Sana yakışan da bu olmalıydı. Çünkü kır çiçekleri baharın müjdecisi; soğuk, dondurucu kara kışın celladı... Güzel olandır kır çiçekleri. Tıpkı sana benzerler.

Ve her ne olursa olsun kır çiçekleri açmaya devam edecek. Seninle yüreklerde bir kır çiçeği açtığı gibi...

Muharrem'e bir yoldaşından mektup...

İçerde dışarda hücreleri parçalayacağız!

Merhaba Muharrem yoldaş,

Gelecek devrimci kuşaklara büyük deneyimler ve miras bırakacak Ölüm Orucu direnişimiz, devletin bütün engellemelerine rağmen görkemiyle devam ediyor. Denizler'in idam sehpasına giderken yürekleri nasıl da atıyordu; emperyalist kölelik zincirlerinden elbet bir gün kurtulacak bu yoksul halkın özgürlüğü için, devrim için, sosyalizm için!..

Sevgili yoldaş, sana geç bir zamanda yazmam beni bayağı sıkıntıya düşürdü, ama her zaman yazmayı düşündüm. Düşüncelerimi yazıya dökmem, bu eksik kalan bir yönüm, aşmak gerektiğini biliyorum. Ama aslolan yoldaşlık duygularımızdır, bizleri birbirimize sınıksı kenetleyen partidir herşeyden önce.

Yoldaş, mektubumu uzun tutup seni yormak istemiyorum. Hem de yazacağın güzel hikayelerin için fazla zamanını almayayım diyorum. Seninle hiç karşılaşmadık, ama yüreğimiz aynı dava için çarpıyor. Bu davada sizler en büyük bedeli ödüyorsunuz. Hemen yanbaşınızda yenik düşerek direnişi bırakanlara rağmen zafer ulaşmak için senin daha da güçlendiğini yazdıklarından anlıyoruz. Bunu zaten çok güzel ifade ediyorsun. Mücadelenin diğer ayağı da dışarı, ama bu taraf içerisi kadar güçlü değil. Devrimci yapıların bir an evvel kendilerini toplamaları gerekiyor. Süreci her iki cepheden kucaklayalım ki, zaferi çabuklaştırebilelim.

Yoldaş, cezaevleriyle ilgili devletin son manevrası, ailelere gönderdiği mektuplar, tam bir ikiyüzlülük. Katliamla kırılmayan iradenin aileler tarafından kırılabilceğini sanıyorlar. Ailelere mektup göndererek akıllarınca manevi baskı uygulayacaklar. Ama bunda da başarıya ulaşamayacakları

şimdiden bellidir.

Bu davada sizler en büyük bedeli ödüyorsunuz. Söylediğin gibi yoldaş, “önemli olan partimizin kazanmasıdır.” Evet yoldaş parti kazanacak. Yoldaşlarımızın ve siper yoldaşlarımızın durumları biyolojik olarak iyi değil, zaten inanç bunların üzerindedir.

Bu süreci zindan dışından kucaklamak için sınıf cephesinden anlamlı bir destek alamıyoruz. Bunun elbette nedenleri var. Düzen de bunu çok iyi değerlendiriyor.

En son basında, 19 Aralık katliamını kendileri de itiraf ettiler.

Bayrampaşa'da diri diri yakılan kadın devrimcilerin operasyon anlatımları Adli Tıp raporunda yayınlandı.

Katliamla birlikte hazırlanan senaryoda, mahkumlar kendilerini yurtdışından aldıkları talimata göre yaktılar, deniliyordu. Sözde telefon konuşması günlerce satılık medyada yayınlandı. Şimdi de hem devrimci tutsakları, hem de aileleri yargılamaya çalışıyorlar. Bütün raporlar ve anlatımlar katliamın gerçek yüzüdür, ama hiçbir sorumlu yargılanamıyor. Ulucanlar katliamında da aynı senaryo

uygulandı, mahkeme hala devam ediyor.

Katil devlet, yıllardır katlettiği devrimcilerin, fabrikalarda-alanlarda yitirdiğimiz sınıf kardeşlerimizin hesabını verecektir. Bu hesap günü çok geç değil, zamanı hızlandıracak güç bizim ve işçi ve emekçilerin gücüdür.

Muharrem yoldaş, şimdilik sana son sözüm, “içerde dışarda hücreleri parçalayacağız” olacak. Sosyalizm davasına bağlı tüm devrimcilere, yoldaşlarıma içten sevgilerimi gönderiyorum.

Bir yoldaşın

15 Temmuz 2001

ÖO direnişçisi Ertuğrul Kaya'dan mektup...

“En ağır kuşatmalar kararlı bir mücadele karşısında bozguna uğramıştır”

*“Gökyüzünden kopan
Bir çığlık gibi düştü toprağa
Baharın rahmine ellerimizle
ektiğimiz ‘diktiğimiz bu’ fidanlar
ve düşlerimizde yarılandı sabahlar...”*

Güneşe ulaşmak için çıkılan bu yolculukta dilimizi ortaklaştırabildiğimiz yol arkadaşlarından birine, sıcacık bir merhabanın güzelliğiyle başlıyorum mektubuma. Göndermiş olduğun mektubu alalı uzunca bir süre oldu. Çeşitli aksaklıklardan dolayı geç yazıyorum cevabını. Aksaklıklardan benim payıma düşenler için özürlerimi gönderiyorum. Ve kabul edildiğini düşünerek bundan sonraki cümlelerimi gönül rahatlığıyla kuracağım.

Bizlere dışarıdan gelen her mektup inançlarımızın tazelenmesini de beraberinde getiriyor. Tanımasak da, dışarda bizlerle soluk alanların olduğunu duyumsamak moral hanemize artılar ekliyor. Bu duyguyu uzunca bir süredir yaşıyorum. Bütün engellemelere rağmen dost-aydınlık yüzlerin mektupları duvarları aşarak elimize ulaşıyor. Ve bizleri sıcak merhabalara, bunun sevincine uzak bırakmıyor. Hele hele gelen mektuplar yoldaşlardan olunca yaşadığımız sevinç daha farklı oluyor.

Bu sana yazdığım ikinci mektubum. Ancak ilki eline ulaşmadığı için ilk kez yazıyor kabul ediyorum kendimi. Elbette son olmayacak. Elim kalem tuttuğunca ve dilimizin ortaklığı sürdükçe mektuplarımı göndermeye devam edeceğim.

Biz şu anda dört arkadaş birlikte kalıyoruz. Üçümüz ÖO'ndayız. Diğer arkadaş geçici olarak burada bulunuyor. Diğer dört ÖO direnişçisi arkadaş da başka bir yerdeler. ÖO'nun ilerleyen günlerinde olmamıza rağmen sağlık durumlarımız çok da kötü sayılmaz. Hala ayakta'yız. Ve acil ihtiyaçlarımızı kendimiz karşılayabiliyoruz. Konya'ya geldikten sonra iki ayı aşkın bir süre havalandırmamız bir “oda”da tutulduk. Ancak şu an yeni “oda”mızdayız.

Buranın en iyi yanı havalandırmasının olması. Uzunca süredir güneşi ve volta atmaya özlemiştik. Bunları buradan kısa haberler olarak not düştüm. Yoksa burayla

ilgili yazacak çok şey var...

Çok zorlu bir süreçten geçiyoruz. Hem dışarısı hem içerisi açısından. Tam bir kuşatma altında tutulmaya çalışılıyor. Ancak bugüne kadar devrim mücadeleleri tarihi göstermiştir ki, zulmün ve sömürünün karşısında sağlam bir duruş, rüzgarı işçi ve emekçilerin lehine çevirmiştir. En ağır kuşatmalar, kararlı bir mücadele karşısında dağılmış, bozguna uğramıştır. Bunun Türkiye’de de örnekleri fazlasıyla vardır. Yakın tarihimizde ‘80 süreci, bütün suskunluğuna rağmen aşılmıştır. Özellikle hapishaneler tarihi devrimcilerin onur tarihidir. Bugün de bu kuşatmayı yarıp hapishaneler tarihine yeni zaferler ekleyeceğiz. Elbette bugün daha zordur bu, çünkü devlet yılların deneyimiyle karşımızdadır. Toplumsal muhalefet ve özellikle devrimci bir sınıf hareketi gibi bir ayak eksiktir. Ancak sınıf hareketini örgütlemenin bütün temelleri mevcuttur. Şu an sistem tarihinin en büyük krizini yaşıyor. Çelişkilerin en yoğun yaşandığı bir dönemdeyiz. Bunlardan da önemlisi, yılların birikimine sahibiz. Daha da ustalaştık. Sınıfı harekete geçirebilecek yeteneğe, esnekliğe ve doğru politikalara sahip bir sınıf partisine sahibiz. Hapishanelerdeki direnişle devrim davasının yenilmeyeceğini bütün dünyaya ilan eden yoldaşlarımızla, dostlarımızla birlikte bir geleneğe sahibiz.

Evet zorlu bir süreçten geçiyoruz. Acılarımız büyük. Yoldaşlarımızı, dostlarımızı birer birer güneşe uğurluyoruz. Yüzlercemiz sakat kaldı. Ve bedeller hala en ağır şekilde ödenmeye devam ediyor. Ancak yarının ellerimizde olduğunu biliyoruz. Bedelleri böylesine ağır olsa da bu kuşatma böyle yarılacak. Evet yoldaşım. Burada, hele hele böyle bir süreçte duyguları aktarmak gerçekten çok zor. Bunun en büyük nedeni belki de duyguların doruğunda, en yoğunlaşmış halini yaşıyor olmam. Oysa anlatacak o

kadar çok şey var ki. Belki bunları ilerki süreçte, yani zafer günümüzde en iyi şekilde anlatabiliriz. Bugün yaşadığımız sürecin zorlukları-güzellikleri, acıları-sevinçleri bir bütün olarak karşımızda. Belki dünyanın hiçbir yerinde yaşanmamıştır ve yaşanmayacak. Bunun için büyük dersler içeriyor.

Geleceğin kazanılması için ve kazanımların korunabilmesi için bu onurlu tarihin çok iyi bilinmesi gerekiyor. Bu açıdan dünyanın en şanslı devrimcileriyiz. Bugün bunun için herşeye rağmen mutluyuz. Tarihe düştüğümüz dipnotlarda hep güzel şeyler olacak. Örneğin ihanet yazmayacak. Direndiler, kazandılar, geleceğin insanını, yeni toplumunu bugünden kurmayı başardılar!.. Tarih bunları yazacak.

Bu süreçte sizlere daha büyük işler düşüyor. Yani sizin işiniz bir anlamda bizimkinden daha zor. Ancak içerisi-dışarısı bu işi birlikte, omuz omuza, yürek yüreğe verip sonuçlandıracağız. Şu an zaten siyasi zafer kazanılmıştır. Bunu devlet cephesi de biliyor, dostlarımız da, bütün dünya ilgili kamuoyu da. Çünkü bir insanlık dersi verdik. İdeolojilerin bittiği yalanlarının cirit attığı bir dünyada, sosyalizmin, işçi sınıfının bilimsel ideolojisinin nasıl ölümüne savunulabileceğini bir kez daha Türkiye’den ilan ettik. Ektiğimiz tohumlar yeşerecek. Sosyalizm bayrağını Türkiye’den dalgalandırmaya devam edeceğiz. Burada sonlarken, inanç dolu sevgilerimle selamlıyorum. Bütün yoldaşlara selamlar.

Buca Cezaevi’nden mektup...

“Zafere bir adım daha yaklaştık”

Saat saat, gün gün “kızıla boyadığımız” aylarımızdan Temmuz’dayız. Bir ülkenin karanlığını aydınlatan kor kızgın bir ateşi Sivas’ta bu ayın başı. Bugün aynı zamanda 12 Eylül karanlığını parçaladığımız ‘82 Ölüm Orucu eylemimizin başlangıç tarihi. Bundan tam 12 yıl önce PKK ve TKP(ML)’li devrimci tutsakların karanlığa indirdikleri darbeye bu topraklara aydınlık saçıldı. Oradan ‘84 Ölüm Orucu Direnişi’ne, ‘96’ya ve bugün içinde olduğumuz dünyayı sarsan büyük ‘00 direnişimize sunduk bedenlerimizi, inancımızı, kararlılığımızı. Bugün, bundan önce güneşe uğurladığımız kardelenlerimiz, boranlarımız gibi zaferin adı Sevgi oldu!

Sevgi Erdoğan ablamızı güneşe uğurladık bugün. Ölümsüzler halayına bir boranımız daha katıldı. Bir tohum daha düştü toprağa. Bin yürek tutuştu zindanlarda, binlerce tohum çiçek açtı tarlada,

meydanda, fabrikada. Koşar adımlarla takipçisiyiz boranlarımızın. Yürekerimizi tutuşturup “avuçlarımıza alarak” tetikleyiz. Zafere bir adım daha yaklaştık. Yüreğimiz kin, aynı zamanda huzur dolu.

Burjuvazi ve uşakları küçük beyinleriyle gelsin de görsünler iradeyi, kararlılığı. Hücre hücre eriyerek ölen bedenleri hangi güç yenebilir. Örneği çekikle beyinlere kazıdığımız bu gerçeği hangi güç silebilir. Ölümü zafer eyleyenleri hangi güç durdurabilir. Bizlere düşen zaferi boranlarımıza armağan etmektir.

Sizleri Sevgi canımızın cüreti, kararlılığı, zafere olan sonsuz inancı ve ‘82 Ölüm Orucu direnişimizin bugüne dek devrettiği kararlılık ve coşkuyla selamlıyor, kolektif yüreklerinizden öpüyorum.

Alattin Karadağ

Buca Kapalı Cezaevi

Büyük direnişin gönülsüz mağdurları değerlendiriyor!..

20 Ekim'de başlanmasaydı ve devlete gerekli jest yapılsaydı, sonuç bu olmazdı!..

Selim Açıan (TİKB yöneticiliği iddiasıyla 7 yıl cezaevinde kaldı, 4 Nisan 2000'de tahliye oldu)

Bugün, bizi bu eyleme mecbur bırakan nedenlerin kamuoyuna kavratılması bakımından çok kapsamlı irdelenmesi gereken bir süreç. İçeride direnişi sürdüren tutuklular açısından da kimi hataların yapılmadığını söyleyemeyiz. Bu gerçeklere gözlerimizi kapatmak olur. Hatalardan önce görülmesi gereken bu direnişin meşruiyeti olmak zorunda. Bu direnişin temel talepler elde edilmeden bitmesi çok daha büyük bir felaket olur. En büyük handikaplarımızdan birisi kamuoyu desteğini yitirmiş olmamız. Öyle bir noktaya geldi ki en yakın destek güçleri dahi kayıtsızlaştı. Direniş bugün artık en öz asli güçlerine dayalı sınırlara kadar geriledi.

Biz bütün gücümüzü kullandığımız halde 19 Aralık saldırısı ve onun ardından F Tipi dalgasını kıramadık. Kendimiz kırıldık... Ortaya çıkan bu yeni durumun ardından en azından dengelerde, gerçeklikte bir değişme yaşandı. Biz de bu yeni durumu değerlendirerek, asgari çözüm çerçevesini belirlemek durumundaydık. Bugün üzerinde uzlaşılan talepler bu çerçevenin ifadesidir.

Devletin de kolay kolay karşı çıkamayacağı talepler. Cezaevinden çıktıktan sonra Adalet Bakanlığı yetkilileri, meclisteki çeşitli komisyonların başkanları, milletvekilleri, sivil toplum örgütleriyle bir dizi görüşmeler yaptım. Belli sonuçlar elde edildi. Ama özellikle Adalet Bakanlığı'nın, uzlaşmaz bir tutumu var.

Celal Meral (Çok kez MLKP davasından yargılandı)

Ölüm orucu eylemi zamanlaması itibarıyla erken ve dolayısıyla yanlış bir eylemdi. Hazırlığını toplumsal düzeyde yapmak gerekirdi. Ön hazırlık çalışması oldukça yetersizdi. Ne yedek güçler ne de asli güçler yeterince hazırlanmıştı. F Tipi saldırısının püskürtülmesi toplumsal muhalefetin bu olayı doğrudan sahiplenmesinden geçer. Bu unsurlar oldukça eksikti. Bu eylemin püskürtülmesi konusunda bir konsensüs sağlanması gerekiyordu. Bu da başaramadı. Mesela 20 Ekim'de başlayan arkadaşlar tarihsel bir hata yapmışlardır. Belki de ölüm oruçlarının bu düzeye gelmesinin nedenini 20 Ekim'de aramak gerekiyor.

Ölüm Oruçları sadece kazanmakla ilgili değil, haklarla ilgilidir. Böylesine çaplı bir mücadele olduğu için kimse kolay kolay pes etmek istemiyor. Şüphesiz bu hakları almak için tek yol Ölüm Orucu değildir. Saldırı geniş çaplı bir saldırdır. Bugün bunu kaybetmek on yıllara bedel bir kayıp olacaktır. Geri adım öyle kolay değildir. Operasyon öncesinde Adalet Bakanı'nın açıklaması çok tuzak bir açıklamaydı.

Kamuoyu cezaevleriyle ilgiliydi, devlet sıkışmıştı ve böyle bir adım attı. Buna karşı belli jestler yapılmalıydı. Süreç tıkanmıştır. İnsan hakları savunucularından, aydınlardan, sendikalardan oluşan bir basınç grubu oluşturmak lazım.

(Yedinci Gündem/7 Temmuz 2001)

DİSK/BANK-SENaçıklamasından...

Tariş ve Tarihbank'ta oynanan oyunlar

Hükümetin, IMF talimatıyla, yerli ve yabancı sermaye lehine aldığı kararlara 9 Temmuz 2001'de bir yenisi eklendi. Tarihbank diğer dört bankayla TMSF'ye devrildi.

Bugüne kadar devrolan 17 bankanın asıl borcu, yerli ve yabancı sermayedarlardır. Dolayısıyla devlet, TMSF'nin sadece Tasarruf Mevduatı sahiplerine karşı yükümlülüğü olduğu halde, emperyalistlerin ve işbirlikçi büyük semayedarların bu bankalarda ve hortumcularda batırdıkları 13 milyar doları üstlenmiştir. Pazartesi el konulan 4 bankada üstlenilen bata 3 milyar dolardır. Bu paralar, diğer tüm borçlar gibi emekçilere tekeli, şeker, telekom, tahkim, Emlakbank yasaları olarak; sahte sendika yasaları, yeni cezaevleri, çete ve hortum düzeni olarak geri dönmektedir. Ama Tarihbank'ın asıl olarak Tarih ortaklarına ve Tarihbank emekçilerine borcu vardır.

Öyleyse IMF'nin, Dünya Bankası'nın, büyük sermayedarların niyeti nedir? Elbette ki, tütünde neyse, şekerde neyse, kamu bankalarında ve diğer kamu işletmelerinde neyse pamukta, zeytinde, üzümde, incirde de odur. Tarih'te de odur, Tarihbank'ta da odur. Tarih ve Tarihbank, 1913 yılında tam da emperyalistlerin ve onların yerli işbirlikçilerinin tarımdaki soygununa karşı kurulmuşlardır. Yürütülen politikalar 1913'ün rövanşını alma politikalarıdır. Pamuk ihracına fon koyanlar, tarım girdilerinde küçük üreticiyi değil, gübre ve ilaç tekellerini koruyanlar, Tarihbank'a el koyarak en önemli adımlarını atmışlardır. En önemlisidir, çünkü kredi kaynağına sahip olanların neler yapabileceğini IMF'den ve Dünya Bankası'ndan dolayı çok iyi biliyoruz.

(...)

Tarihbank, modern bankacılık adına, özellikle son 13 yıldır, Tarih ortaklarından alıp, büyük sermayede kredi batıran bir banka haline getirilmiştir. Kısa bir zaman önce, bugün sorun olan sermaye artışından daha büyük, usulsüz

batık kredilere imza atıp yargılananlar, Tarih ortaklarına usulsüz faiz uygulayanlar banka yönetimine atanmışlardır. Bugün elkoyma bahanesi olarak kullanılan sıkıntılar bu politikaların bir sonucudur. Tarih ve Tarihbank, devletin yönetici atadığı, üretim ve satış politikalarını belirlemeye çalıştığı özel bir kuruluş olmuştur. Bu nedenle, Tarihbank'ın büyük sermayedarlarda kredi batırma politikalarında geçmiş hükümetlerin de imzası vardır.

Tarih ve Tarihbank'ta sorumlulukları gizlemek için ucuz emekçi düşmanlığı geçer akçe yapılmış, Tarihbank emekçilerinin toplu sözleşmesine saldırmak, işçi çıkarmak adet edinilmiştir. Sendikamız bunu defalarca basına ve kamuoyuna açıklamış, Tarihbank'ın, Tarih ortaklarına ve bireysel kredilerle emekçilere dönük politikalar izlemesini savunmuştur. Çünkü bu bankanın çiftçide ve emekçilerde batmış parası yoktur.

Tarih'in, Tarihbank'ta sermaye artırmaması için Dünya Bankası faksıyla tehdit edilmesi, Tarihbank'a sermaye artırımı için gerekli hukuki süreci beklemeden,

BDDK Başkanı Engin Akcakoca'nın da açıkladığı gibi IMF talimatıyla elkonulması ve daha dün yeni Genel Müdür'ün, Müdürler toplantısında Banka'nın talibinin çok olduğunu açıklaması, senaryoları ortaya koymaktadır. Tarihbank'taki 120 bin Tarih ortağı birilerine peşkeş çekilmek istenmektedir. Tefecilik yasal boyutta yaşama geçirilecek, Ziraat Bankası'ndaki, sübvansiyonların kaldırılmasındaki politikalarla, Tarih ortağı küçük köylünün toprağını ve ürününü ucuza kapatma politikaları tamamlanacaktır.

Biz emekçiyiz, ve emekçi çocuklarıyız. Onların sendikasıyız. Sonuna kadar onlar için mücadele edeceğimizi, bu mücadelede varolduğu ölçüde, her kişi ve kurumla omuz omuza olacağımızı, Tarihbank'ın, Tarih ortağı ve Tarihbank emekçisinin elinden alınmasına izin vermeyeceğimizi ilan ediyoruz.

Kahrolsun tefeci sermaye, Kahrolsun IMF!

12 Temmuz 2001

Mücadele Postası...

Nereye gidiyoruz?

Bu haftaki günlük basın ve televizyon haberlerini alt alta koyarsak şu sonuç çıkıyor:

Eğer Türkiye dünya ekonomisi ile entegrasyon yaşayamazsa bu krizler yaşanacak. Hükümetin piyasalara güven vermesinin temel koşulu, İMF programlarının eksiksiz uygulanmasıdır. TÜSİAD başta olmak üzere diğer burjuva sözcüleri ve kalemsörleri hep bir ağızdan bunu söylüyor ve zaman geçirilmeden taahhütlerin yerine getirilmesini istiyorlar. Nasıl olsa fatura her zamanki gibi işçi ve emekçilere kesilecek...

İMF Türkiye şefi Kahkonen denetimlerde bulunmak için Türkiye'ye geldi. Gidişattan pek memnun görünmekte ve devamını istemektedir. Neden istenmesin ki! Hafta başından itibaren ekonomi ve mali göstergeler alt üst oldu. Dolar bir ara 1.600 lirayla tavan yaptı. Borsa endeksi sekiz binlere düşerek taban yaptı. Hazinenin 17 Temmuz 2001'de düzenlediği bono faizi artışı % 100'ün üzerine fırladı. Mali spekülâtörler (başta yabancı bankalar) yine milyon dolarları vurdular. Bu arada Telekom'da İMF'nin istediği düzenlemeler ve atamalar yapıldı. Ardından "piyasaları rahatlatmak" için Ulaştırma Bakanı istifa etti.

Artık herkes "kaos ekonomisi"ni tartışmaya ve çıkış yolları aramaya başladı.

Türkiye'yi sarsan ekonomik krizin sosyal faturası çok ağır. İşsizliğin çığ gibi büyümesi buna bir örnek. Son 6 aylık dönem içinde işsizler ordusuna 1 milyonu aşkın kişinin katıldığını resmi ağızlar belirtmektedir. İstihdama yönelik uzun süredir hiçbir politika yürütmeyen Türkiye'de, üst üste yaşanan ekonomik bunalımlar ve İMF ile yürütülen programlarla, eğitilmiş-eğitimsizi, kentlisi-köylüsü her kesim işsizlik kısılcına girmiş bulunmaktadır. İşten atılmak en çok bankacılık, tekstil, deri ve basın sektöründe yoğun olarak yaşanmıştır.

Daha önceki İMF programı 14 ay sonra çökmüştü. Yeni "ulusal program"ın bu kadar bile sürmeyeceği ortadadır. Benzer program Arjantin'de uygulanmış, bu ülke tam anlamıyla iflas etmiştir. Hükümet bir daha borç almama kararı almıştır. İflastan kurtulmak için ise "yeni kemer sıkma" politikasını hayata geçirmeye çalışmaktadır. Şimdi bazı burjuva ekonomistler Türkiye'nin de böyle bir tehlike ile karşılaşabileceğinden söz etmektedirler. Gerekli önlemlerin alınması için tavsiyelerde bulunmakta, "sosyal patlama"dan duydukları kaygıları dile getirmektedirler.

Birleşmiş Milletler'in istatistiklerine göre, Türkiye nüfusunun en zengin % 20'si gayri safi hasıladan % 80 pay almaktadır. Servet-sefalet kutuplaşması son krizden sonra 296 kata çıkmış, Türkiye dünya sıralamasında 4. olmuştur. Yine, verilen rakamlara göre, Türkiye silah harcamalarında dünyada 4. sıradadır. Doğu Bloku'nun çökmesinden sonra diğer ülkeler % 30'luk bir kısıntıya giderken, Türkiye tam tersine ordusunu, polisini ve diğer militarist örgütlenmelerini güçlendirmiştir. Öyle ya, sermaye düzeninin bekçiliği, aynı anlama gelmek üzere düzenin bekası için bu şart. Emperyalist efendi ABD'nin Ortadoğuda'ki hegemonyası için Türkiye'ye biçilen rol ise İsrail'le birlikte jandarmalık yapmak. Kime karşı? Tabii ki tüm bölge halklarına karşı...

İzmir'den bir komünist

“Bozuk düzende sağlam çark olmaz”!..

Şimdilerde sermaye cephesi vurun abalıya misali hedefe hükümeti koymuştur. Hükümet işleri doğru yapsaydı, hortumculara, vurgunculara izin vermeseydi, özelleştirmeleri uygulaysaydı bu kriz olmazdı, diyorlar. Biz de işçi çıkarmak zorunda kalmazdık demeye getiriyorlar. Ve bu krizin gerçekte kapitalizmin krizi olduğu gerçeğini gözlerden uzak tutuyorlar. Tepkilerin de sisteme değil, salt hükümete yönelmesini sağlıyorlar.

Türkiye'de daha bir tepki ortaya konmamış olsa da Türkiye kapitalizmi çürümeyi ve kokuşmayı en üst boyutta yaşıyor. Bunu da bugünkü hükümet üzerinden görmek mümkün. Ulusal onur haysiyet ayaklar altına alınmıştır. Bir ülke hiç bu kadar uşakça yönetilmemiş ve el kapılarında el açıp sürünmeye mahkum olmamıştır. Borcu borçla kapatma politikası uygulanarak, borçları ödemek için evdeki eşyalar bir bir satılmaktadır. Satılacak bir şey kalmadığında ya da eşyalar borca karşılamaya yetmediğinde ne yapılacaktır? Evin kendisi satılacaktır!

Bu sistemin nasıl işlediğini aslında hepimiz çok iyi biliyoruz. Bu düzenden hiçbir beklentimiz de yok. Ama ne yapıyoruz, en fazla seçimlerde kötünün iyisini arıyoruz. İşte herşey ortada. Bugün hükümet olan partilere bakıyoruz. Bunlar milliyetçiliği kimseye bırakmıyordu. Oysa bugün yaptıklarıyla neye ve kime hizmet ettikleri ortada değil mi? Onların milletten kastettiklerinin hiç de işçi ve emekçiler olmadığı gün gibi açıkça çıktı. Onların milleti bir avuç asalak işbirlikçi, mafya babası, çeteci ve hortumcudan ibaretti. İMF'nin ve DB'nin şartlarını yerine getirdik ve karşılığını almamız lazım diyor şimdi. Bir köpeğin sahibinin elindeki ete yaltaklandığı gibi yaltaklanıyorlar.

40 binden fazla insanımızı enkaz altında bıraktılar. Cezaevlerinde gözlerimizin önünde katliamlar yaptılar ve bize seyrettirdiler. Şimdi ülkeyi parsel parsel satıyorlar ve biz bir film gibi seyrediyoruz. Çocuklarımızın geleceği ipotek altında. Ve biz yine seçimden seçime kötünün iyisini mi arayacağız? Bugünkü hükümet partilerini sandığa gömmek sorunu çözecek midir? Harıl harıl yeni partiler kuruluyor. Yani celladımız Baykal mı, Tayyip mi, Erbakan mı, vb. mi olacak?

Pir Sultan'nın dediği gibi, "bozuk düzende sağlam çark olmaz", bu düzen değişmeli, bataklıkta sinek avlamakla sorun çözülmez biz yüzümüzü bataklığa dönelim ve bataklıkı kurutmak için çaba gösterelim. Bataklıkta sinek avlayanların peşinden koşmaya artık bir son verelim. Tüm pisliğin, çürümenin, yozlaşmanın, açlığın, sefaletin kaynağı o bataklıktır. O bataklık kapitalizmdir. Kapitalizm ortadan kaldırılmadan hiçbir sorun çözülmez. Kapitalizmin panzehiri sosyalizmdir. Sosyalizm ise ancak işçi sınıfının kendi partisi saflarında savaşıarak yapacağı bir devrimle gerçekleşebilir.

D. Ceren/İstanbul

Devletin direnişe dönük saldırıları

Son günlerde MGK idareli medyada Adalet Bakanlığı'nın açıklamaları yeralıyor. 12 Temmuz tarihli *Radikal* gazetesinde yayınlanan bir haber var. Fotoğrafta hafızasını kaybeden ve 6 ay süreyle tahliye edilen Ali Ekber Doğan'la eşi Havva Doğan yeralmış. Haberin konusu, Adalet ve İçişleri bakanlıklarının ortak imzasıyla tutsak ailelerine gönderilen mektup. Mektup, tutsak ailelerinin devlete destek vermesi ve güvenmesini istiyor.

9 aydır devam eden Ölüm Orucu Direnişi'nde tutsak aileleri özellikle de 19 Aralık katliamından sonra evlatlarını, yakınlarını, eşlerini hiç yalnız bırakmadılar. Onları sahiplenilen ve haklılıklarını onlarla dakika dakika yaşayarak gören tutsak ailelerine devlet sürekli bir biçimde baskı uygulamış, gözaltına almış, tutuklamış, ama onları yıldırnamamıştır. Kimi aileler herşeye rağmen yakınlarını sahiplenmede pasif kalabilmiştir. Devlet binbir çabayla kırmaya çalıştığı direnişi bitirmek için şimdi de aileleri kullanmaya çalışıyor. Ailelere, çocuklarına direnişi bıraktırmaları, devlete güvenmeleri konusunda basınç uygulamaya çalışıyor.

Devrimcilerin bunları gözönünde tutarak bu aşağılık manevraların önüne geçmesi gerekiyor. 9 aydır devam eden direnişte bu tür politikaları sürekli bir biçimde kullanan devlet, şimdi de hafızalarını kaybeden devrimcileri göstererek "bakın işte sonuçları bunlar" demektedir. Bu tür bedellerin verileceği daha başta hesaba katılarak direnişe başlandı. Önemli olan şimdi devrimcilerin bunları boşa çıkartma mücadelesidir. Bu ancak toplumsal mücadeleye yüklenip, kilitlenip direnişçilerimizin yürüdüğü yolda aynı kararlılıkla yürümekle mümkün olacaktır.

H. Eren/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 **KAYSERİ** Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **5 000 000 TL** **Yurt dışı** **200 DM**
1 Yıllık **Yurt içi** **10 000 000 TL** **Yurt dışı** **400 DM**

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

İstanbul'da binlerce kişi haykırdı:

“Katil devlet hesap verecek!”

Tecrit kaldırılsın!

Talepler kabul edilsin!

